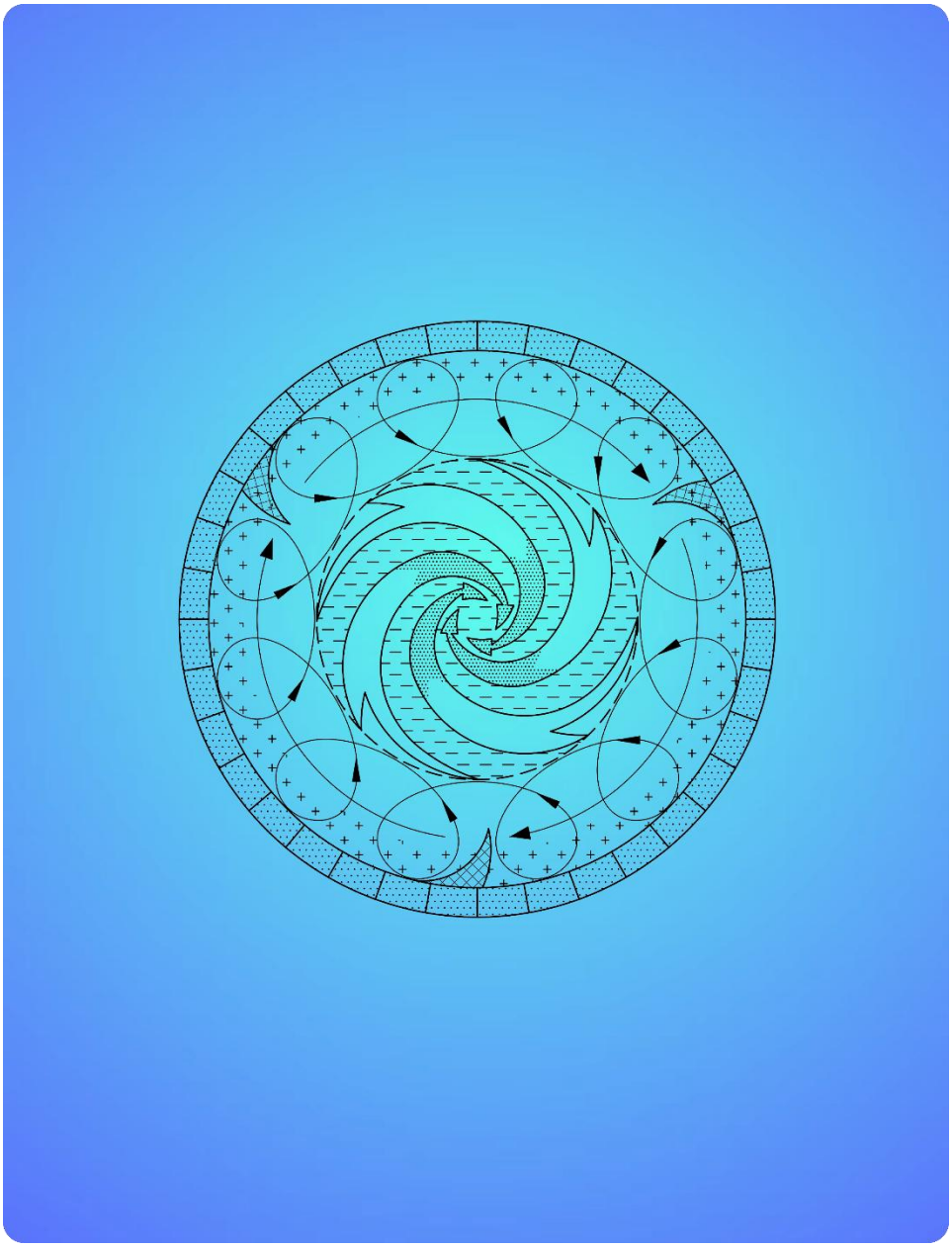
De Fysiek Eerstgeborene

Toepassingen van Implosie

Niels Taam

Voorwoord

De inhoud van dit derde deel in de reeks de **Natuur van Implosie** volgt op de inhoud van Bloed van Moeder Aarde, waaraan op haar beurt de Grondbeginselen van Implosie vooraf is gegaan. Startend vanuit een theoretisch fundament is ons bekend geworden dat de theorie niets anders is dan een omschrijving van het natuurlijke verband waarin de oorspronkelijke scheppende kracht haar vele verschillende verschijningsvormen afbreekt en wederopbouwt.

Volgend op Viktor Schauberger zijn lijfspreuk om “eerst de Natuur begrijpen, en haar dan te Kopiëren”, kan vanuit het fundament dat tot dusver is gelegen de Natuur eerst worden begrepen. Dat wil zeggen, kunnen de processen die zich afspelen in de natuur in hun natuurlijke, ongestoorde en onpartijdige, verband worden gezien. Alleen vanuit deze observatie kunnen de indirecte groeiprocessen worden gewaardeerd voor wat zij in werkelijkheid zijn.

Deze observatie, en het bijkomstige begrip, leidt onvermijdelijk tot de handelswijze waarin de mens leert om in de eerste plaats te geven om vervolgens iets van meerwaarde te kunnen ontvangen. Dat wat dan in ontvangst genomen kan worden is de beoogde groei, die voordien op directe wijze gepakt, geplukt of geoogst zou worden maar onder die omstandigheden nog in onrijpe, en daarmee ongezonde, aard zou zijn geweest.

Vanuit alles wat tot dusver is besproken in de Natuur van Implosie kan het levensbelang worden opgemaakt om de natuur eerst te leren begrijpen, alvorens haar te kopiëren, omdat er op géén enkele andere wijze iets van kwalitatieve waarde kan worden toegevoegd aan ‘dat wat bestaat’, zonder de manier te erkennen en leren herkennen waarop natuurlijke vermenigvuldigings- en opwaarderingsprocessen zich afspelen op het grensvlak tussen Hemel en Aarde.

Als dit concept u nog niet geheel duidelijk is, wordt u aangeraden de voorgaande delen opnieuw te bestuderen, omdat deze essentiële lering dé deur opent naar de ongekende vergezichten die toepasbaar zijn wanneer dit natuurlijke voortplantingsprincipe in de vrije natuur allereerst wordt gerespecteerd, vervolgens kan worden geïmpulseerd en zelfs kunstmatig kan worden gekopieerd.

In dit boekdeel van de Natuur van Implosie zal vanuit het ‘begrijpen van de Natuur’ een blik geworpen worden op de verschillende manieren waarop Viktor Schauberger erin slaagde om de evolutionaire vernieuwingsprocessen, waarvan hij de werkzaamheid samenvatte met de term Implosie, van de ‘Natuur te kopiëren’. Opnieuw is het hier vanzelfsprekend dat u wordt aangeraden om de voorgaande boekdelen van de Natuur van Implosie te bestuderen, alvorens aan dit deel te beginnen, als een duidelijk begrip van de inhoud verwacht wordt en gewenst is.

Bovendien geldt ook hier dat de inhoud van dit boek mijn interpretatie betreft en dat er wederom een poging is gedaan om het oorspronkelijke idee op een zo duidelijk mogelijke manier door te geven, waarbij de verschillende citaten die worden vermeld afkomstig zijn van Viktor zelf, tenzij anders vermeld. Aanvullend op de bestaande en veelbesproken toepassingen van Implosie-apparatuur, zijn in dit boek ook opgenomen de manieren die ik als mogelijk beschouw en in die zin niet direct afkomstig zijn van Viktor, maar in elk geval gebaseerd zijn op zijn visie.

~ Nicolaas Gerardus ‘Niels’ Taam.

Inhoudsopgave

Water 1

1.1 Soorten water

1.2 Water is geen H_2O

1.3 Repulsator

1.4 Watertovenaar

1.5 Opslag van water

1.6 Drinkwater?

1.7 Vuurwater

Draaikolk 31

2.1 Dubbele-spiraalbuis

2.2 Wervelbuis

2.3 Stuttgart experimenten

2.4 Metamorfische stroom

2.5 Thuisstroomgenerator

2.5.1 Thuisstroomgenerator: centripulser

2.5.2 Thuisstroomgenerator: straalmondstuk

2.6 Conclusie Thuisstroomgenerator

2.7 Wervelpomp

Implosie 76

3.1 Zinloze arbeid

3.2 Water-Repulsine

3.2.1 Dubbele-golfmembraan

3.3 Forelmotor

3.4 Lucht-Repulsine

3.5 Vrije energie

3.6 Supersonisch vliegen

3.7 Conclusie Repulsine

Klimaat 106

4.1 Waterdruppelaar

4.2 Refluxstroom

4.3 Licht van de Zon

4.4 Water van de Aarde

4.5 Klimator

4.5.1 Verwarmen met de Klimator

4.5.2 Verkoelen met de Klimator

4.6 Implosie-conclusie

Epiloog 125

5.1 De harde waarheid

5.2 Enkele van de laatste woorden

5.3 Einde conflict

Nawoord 134

Bijlage 137

Water

1.1 Soorten water

Het is algemeen bekend dat water het hoofdbestanddeel is van het organisch lichaam van mens, dier en plant. Wanneer we dit feit nader beschouwen zien wij onder meer dat bloedplasma, het eigenlijke bloed dat door onze aderen stroomt, voor maarliefst 92% uit water bestaat. De menselijke foetus, ons groeiende fysieke lichaam, voor ongeveer 90% uit water bestaat. De hersencellen circa 85%, de spieren voor 75% en zelfs onze botten voor 22%, uit water bestaan.

Nu wordt de term ‘water’ echter nogal veralgemeniseerd. Het water dat zich in ons lichaam bevindt, erdoorheen stroomt en er zelfs in wordt aangemaakt, doorloopt allerlei verschillende fasen van bestaan en heeft in elk van de bovenstaande gevallen een verschillende samenstelling, uitwerking en functie. Omdat water voortdurend aan verandering onderhevig is, betekent dit dat er een constante, maar variabele, en nooit identieke, recombinatie van ‘water’ plaatsvindt, wat Viktor ertoe leidde om te stellen dat er ‘net zoveel soorten water zijn als dat er organisme bestaan’.

De vraag is, als water zo veranderlijk is, kan het dan wel gecategoriseerd worden? En, bovenal, zijn experimenten die wij met water uitvoeren dan wetenschappelijk wel mogelijk? Elke keer wanneer wij namelijk een experiment uitvoeren, onder ogenschijnlijk identieke omstandigheden, krijgen wij een ander resultaat. Hieromtrent zegt Jörg Schauberger duidelijk dat: ‘de wetenschap van water, geen wetenschap is’. Althans, niet in de conventionele zin van het woord.

Om de immense verscheidenheid aan soorten water toch enigszins te categoriseren, kan dit gedaan worden op basis van kwaliteit, waarbij de waarde van kwaliteit tevens de gezondheidswaarde bepaald. Hieronder zullen wij deze water-categorieën bespreken, waarin het watertype wordt omschreven en beoordeeld op basis gezondheid (in energetische waarde), wat als indicatie dient voor de mate waarin water als ‘drinkwater’ kan worden beschouwd.

- Gedestilleerd water kwaliteit = laag

Tijdens destillatie worden stoffen gescheiden door een verschil in kookpunt: de vloeistof met het laagste kookpunt verdampt, de stof met een hoger kookpunt blijft achter. In dit proces worden alle anorganische zouten en vele organische stoffen uit het water gefilterd, met de nodige gevolgen. Wat overblijft is water wat chemisch beschouwd wordt als de zuiverste vorm van water. Het heeft geen andere eigenschappen dan totale zuiverheid en heeft een voorgeprogrammeerde wil om zich te verenigen met alle stoffen die het nodig heeft om zelf volwassen te worden, of deze te verwerven door deze naar zich toe te trekken, en absorbeert en grijpt daarom naar alles binnen handbereik.

Dit is het type water dat over het algemeen wordt aangeduid als H_2O. Dergelijk water is zeer schadelijk voor het organisme, omdat het daar mineralen en hoogwaardige stoffen aan onttrekt als het langdurig gedronken wordt. Soms wordt deze werking juist gebruikt voor het therapeutische effect op korte termijn, zoals in de zogenaamde 'Kneippkuur', waar het werkt om het lichaam te zuiveren van overmatige afzettingen van verschillende stoffen.

Ook de reguliere geneeskunde gebruikt dit steriele water om gasvormige koolstoffen te filteren en bloed te zuiveren. In dit geval zijn dit veelal geen overtollige afvalstoffen, maar de belangrijkste vormende voedingsstoffen. Dit vermeende 'heilzame' effect van volledig steriel water is daarom slechts van korte duur, aangezien het aangetaste organisme wordt ontdaan van zijn meest essentiële voedingsstoffen.

- Atmosferisch water, of regenwater kwaliteit = laag

Hoewel atmosferisch water of regenwater het zuiverste natuurlijk beschikbare water is (afgezien van atmosferische verontreinigingen als uitlaatgassen en elektrosmog), is het ook op lange termijn ongeschikt om te drinken. Het is marginaal beter dan gedestilleerd water en slechts iets rijker aan mineralen door de absorptie van atmosferische gassen en stofdeeltjes. Als levend organisme is het nog in de puberteit, nog onvolwassen, en moet het bepaalde rijpingsprocessen ondergaan om door het lichaam te kunnen worden opgenomen om daarin van toevoegde waarde te zijn.

- Juveniel water kwaliteit = beneden gemiddeld

Juveniel water is onrijp water, maar het is water dat uit de grond komt. Dit is water wat bijvoorbeeld uit geisers omhoog komt. Het is in elk geval water dat nog niet haar volledige rijping heeft doorlopen. Het bevat een paar mineralen en sporenelementen maar is beneden gemiddeld geschikt als drinkwater. Tot deze categorie kunnen wij ook het zogenaamde 'boorwater' plaatsen, wat door de mens uit de bodem omhoog gepompt wordt. De kwaliteit van dergelijk water is moeilijk vast te stellen, omdat het er onder meer van afhangt hoe diep de put is en welke waterlaag erdoor loopt. U kunt er nooit zeker van zijn dat dit boorwater noodzakelijkerwijs van drinkwaterkwaliteit is.

- Oppervlaktewater kwaliteit = gemiddeld

Dit is water dat stroomt aan de oppervlakte van rivieren, maar ook bijvoorbeeld water van stuwmeren. Het bevat een aantal mineralen en zouten die zich hebben opgehoopt door contact met de bodem en ook door de atmosfeer, in haar stroming door de rivier, maar over het algemeen is het water van niet al te goede kwaliteit, vanwege de directe blootstelling aan zonlicht en atmosferische invloeden.

- Grondwater: kwaliteit = boven gemiddeld

Grondwater is al energetisch rijker en geschikter als drinkwater en bevindt zich veelal in de hoger gelegen lagen van de grondwaterspiegel in de bodem. Het is water dat al enigszins verrijkt en opgestegen is en komt vaak tot uiting als een kwelbron. Dit is het soort water dat uit hoger gelegen niveau's van de grondwaterspiegel omhoog komt en aan de oppervlakte naar buiten sijpelt na passage langs de bovenkant van een ondoordringbare laag. Het heeft een redelijk aandeel opgeloste koolstoffen, die naast andere sporenelementen en zouten het belangrijkste bestanddeel zijn voor water van hoge kwaliteit.

- Bronwater: kwaliteit = hoog

Bronwater dat via een hoogwaterbron uit de aarde opstijgt heeft het hoogste gehalte aan opgeloste koolstoffen en mineralen en is van de hoogst mogelijke kwaliteit. De hoge staat van gezondheid en vitaliteit wordt bevestigd door de glinsterende, levendige blauwachtige kleur, die niet zichtbaar is in minderwaardig water. Als zulk water slechts enkele meters stroomafwaarts van de hoogwaterbron wordt onderschept, is het ideaal om te drinken.

- Kraanwater: kwaliteit = zeer laag

Aan het voorgaande rijtje aan watersoorten kan tegenwoordig ook het soort water worden toegevoegd dat algemeen bekend staat als 'kraanwater'. Dit is het type water dat door stalen leidingen, die van binnen vaak verroest zijn en waarop een laag dichtgeslibde chemicaliën zit, onder hoge druk wordt vervoerd naar huishoudens. Eenmaal daar aangekomen heeft het een zeer agressief karakter opgebouwd, omdat het een uiterst lage waarde aan mineralen en sporenelementen in zich draagt. Dit type water is nadrukkelijk niet gezondheidsbevorderend en wordt vaak, om het zogenaamd te desinfecteren, behandeld met chemicaliën (als chloor) voordat het arriveert bij de eindgebruiker. Al met al is dit type water verre van geschikt als drinkwater.

1.2 Water is geen H_2O

Ondanks de vele variabelen die water tot 'water' maken, maakt de wetenschap vrijwel geen onderscheid in watertypen en beschouwd alle soorten als één en dezelfde dode inerte stof, die ze, via elektrolyse tot haar samenstellende delen weet te ontbinden. Althans, zo denkt men. Beginnend bij de basis, wordt op vrijwel alle scholen en universiteiten het proces om water te ontleden via een elektrolytische stroom, waarbij water wordt opgesplitst in de vermeende samenstellende atomen waterstof en zuurstof, nog steeds verkondigd als waarheid.

Om het elektrolytische proces van de wetenschapper te doorgronden, moeten wij rekening houden met de diëlektrische waarde van water. Als uitgangspunt voor de berekening van de diëlektrische basiswaarde wordt de permittiviteit van vacuüm aangehouden, met een waarde van 1. De permittiviteit is de mate waarin het diëlektrische materiaal, zoals water, kan worden doordrongen of doorkruist door een elektrische stroom of lading. Gedestilleerd water heeft een diëlektrische waarde van 81 en is daarom 81 keer effectiever als ladingsafscheider (diëlektricum) dan een vacuüm.

Van alle stoffen heeft dit zuivere water bijna de hoogste diëlektrische waarde die er is. Het heeft dus een enorme aangeboren weerstand tegen de overdracht van elektrische lading en hieruit volgt dat zuiver water geen elektrische stroom doorlaat. Deze factor wordt onder meer gebruikt om de vervuiling van water te meten met behulp van zogenaamde elektro geleidbaarheidseenheden. Daarbij geldt hoe groter het gehalte aan opgeloste en gesuspendeerde stoffen in het water, hoe groter de capaciteit om een elektrische stroom te geleiden en hoe hoger de geregistreerde gemeten waarden.

Met de hoge diëlektrische waarde van zuiver water in ons achterhoofd, kan nu besproken worden hoe het elektrolyse proces van de wetenschapper plaatsvindt. Om het elektrolyseproces op gang te brengen, is het nodig om een zuur, zoals zwavelzuur aan het gedestilleerde water toe te voegen. Van tijd tot tijd moet er echter meer zuur worden toegevoegd om de elektrolyse voort te zetten, anders stopt het proces en blijft er alleen water over. Maar hier begint het twijfelachtig te worden, want dit zuur werd verondersteld de katalysator te zijn, het middel dat een bepaalde reactie initieert en daar zelf op geen enkele manier door wordt beïnvloed of veranderd en aldus ongevoelig voor de effecten van de elektrische stroom is. Was het dan wel een katalysator en wat is ermee gebeurd?

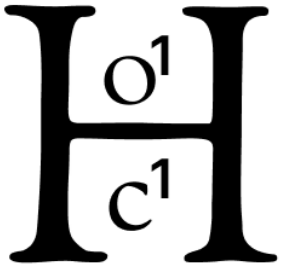
Tijdens het elektrolyseproces komen inderdaad zuurstofgas en waterstofgas vrij, waarbij de negatief geladen waterstofionen naar de positief geladen anode migreren en de positief geladen zuurstofionen naar de negatief geladen kathode. De vraag is: zijn deze vrijkomende gassen echter afkomstig van het water of van het toegevoegde zuur? Zwavelzuur wordt namelijk gevormd uit 2 waterstofatomen, 1 zwavelatoom en 4 zuurstofatomen. Als deze gassen worden geproduceerd door de dissociatie van het zuur in plaats van het water, dan is het hele elektrolyseproces zoals het nu wordt onderwezen een wijdverspreid bedrog, zoals Viktor in 1932 al beweerde.

Maar, wanneer waterstof en zuurstof zich vermengen om water te vormen, houden beide stoffen dan op te bestaan? Sommigen beweren dat aangezien ze teruggevonden worden wanneer water ontbonden wordt, ze er de hele tijd moeten zijn. Anderen beweren dat aangezien ze feitelijk in iets totaal anders veranderen, ze voorlopig als zichzelf moeten ophouden te bestaan. Geen van beide partijen is in staat om het flauwste begrip te vormen van de werkelijke toestand van een ding dat iets anders geworden is en toch niet opgehouden heeft zichzelf te zijn.

Als een van de ontledingsproducten, de zogenaamde waterstof, nu wordt verbrand, dan is het verplichte residu, water, weer aanwezig, en daarnaast kooldioxide, de verbinding van twee delen zuurstof (O2) en een deel koolstof (C). Het resterende water, of de waterstof die 'verbrand' werd tot water was daarom alleen de drager van koolstof, die door de elektrische stroom werd geherstructureerd (vergast). Praktisch gezien gaat het hier niet om de verbranding van waterstofgas, maar om de verbranding van koolstof die aanwezig is in de waterstof, waaruit uiteindelijk alle zuren worden gevormd. Deze koolstoffen komen bij hogere temperaturen vrij of ondergaan bij geschikte lage temperaturen een proces van koude oxidatie.

Het lijkt er dus op dat water zijn identiteit behoudt wanneer het zich in de elektrolyt bevindt (het mengsel van water en zuur) en wanneer het elektrolytische proces is voltooid, blijft er alleen nog water over zonder zuur. De aanname dat water door elektrolyse wordt ontleed in twee volledig nieuwe stoffen – waterstof en zuurstofgas – is dus onjuist. Bij nader inzien wordt namelijk heel duidelijk dat we in het bekende elektrolyseproces niet te maken hebben met de ontleding van water zelf, maar alleen met de scheiding van het legitieme mengsel van koolstof en zuurstof in het water. Zoals het altijd al was, blijft water zelf het ondeelbare element dat koolstof en zuurstof draagt.

> “Wanneer water innerlijk atomair ontbonden wordt, blijft uiteindelijk de H-substantie (verwijst hier naar waterstof of waterstofachtige stoffen) over. De plus- en min-elementen die uit de drager van het water uiteenvallen, scheiden zich van elkaar. De overgebleven H-substantie is de polariteit, het ur-kind dat essenties en energieën van boven en beneden aantrekt en op deze manier opgroeit.”

Figuur 1.1: water (H), de drager van zuurstof (O) en koolstof (C).

Wanneer Viktor dan ook spreekt over het geboren worden van water - en dan in het bijzonder de fysiek eerstgeborene - wordt hiermee in feite bedoelt de vernieuwing of metamorfose van de inherente energieën die water tot 'water' (figuur 1.1) maken. Omdat onder de natuurlijk heersende omstandigheden de energieën vermenigvuldigen door de wederkerige processen van concentratie en uitstraling, betekent dit dat het netto resultaat een evenredig in kwantiteit gegroeide hoeveelheid water is van hoogwaardige kwaliteit.

Op het anomaliepunt bij een temperatuur van +4°C (+39,2°F) bereiken de onderling interactieve basiselementen in water een zekere evenwichtstoestand. Zuurstof is zeer gecondenseerd bij +4°C (+39.2°F) en werkt, vanwege zijn bekende hogere soortelijk gewicht, de opstijgende koolstof tegen. Als er ook maar enige verandering optreedt in de bewegingsrichting van de temperatuur, dan treedt er een overeenkomstige verschuiving op in de evenwichtstoestand en dus een terugkeer naar de eerder beschreven interactie alszijnde pulsatie.

Telkens wanneer deze elementen elkaar tegenkomen langs hun tegengesteld georiënteerde paden, vindt er een uitwisseling van energie plaats die ofwel leidt tot opbouw of afbraak, afhankelijk van of de energieën op een constructieve of destructieve manier worden ontladen, welke weer afhankelijk is van de bewegingsimpuls die wordt gegeven omdat die de weegschaal op dat moment laat doorslaan. Hierbij geldt echter dat zelfs als het op de juiste manier verloopt, elke interactie uiteindelijk tot een einde komt, wat resulteert in een volledige omkering van de processen.

Het essentiële, cruciale en tot nu toe onbekende aspect van deze kwestie is echter dat er geen chemische binding tussen zuurstof en waterstof aan te pas komt. In plaats daarvan treedt er onder bepaalde temperatuurgradiënten een reactie op tussen de zuurstof en koolstof, die in het water als drager aanwezig is, wat leidt tot de vervorming, versterking en transformatie van de koolstofatomen. Iedere daaropvolgende reactie vindt altijd plaats bij een temperatuur die dichterbij het anomaliepunt ligt. Zo vindt er bijvoorbeeld zo'n reactie plaats van +5.2°C naar +5.1°C of van +3.2°C naar +3.3°C, dus onder invloed van een opbouwende temperatuurgradiënt (richting +4°C).

In dit geval verloopt het proces op de juiste manier en is er naast de kwalitatieve reconstitutie van de koolstof (u mag ook zeggen de kwaligene vormgeving van fructigen), een gelijktijdige oplading van energetisch potentieel, die ontstaat door de resonerende interferentie van wervelingen, waardoor het fructigen voortdurend op hoger niveau wordt afgezet. Dit leidt tot een verhoogd potentiaal en spanning tussen de nieuwe stoffen en hoe dichter bij het anomaliepunt deze reactie optreedt, hoe hoger de kwaliteit van het product van dit proces en des te hoogwaardiger de stoffelijke neerslag.

De som van de verschillende vormen van energie is dus niet constant, omdat de functie van de temperatuurgradiënt in de drager van het proces wordt gereguleerd door tegengestelden. Het is immers onmogelijk dat hetzelfde 'hetzelfde' voortbrengt. De bovenstaande transformatie kan daarom

alleen tot stand worden gebracht door de resonerende interactie van tegengestelden. We zijn dus gedwongen om aan te nemen dat deze thermische beweging zelf het tegenovergestelde was van een andere beweging, want anders zou noch beweging noch transformatie kunnen plaatsvinden.

De veroorzaker van thermische beweging kan dus alleen het product zijn van de andere polariteiten die aanwezig zijn in een gemeenschappelijke drager, oftewel de waterstof. Temperatuur is namelijk niet identiek met energie, maar slechts een manifestatie van haar functie. Want, nogmaals, het is onmogelijk dat energie uit zichzelf ontstaat, omdat energie het ritme is van het innerlijke potentiaal of de lading tussen wederzijds pulserende vaderlijke en moederlijke elementen. Bij nader inzien kunnen deze beide elementen op de lange termijn niet vijandig tegenover elkaar blijven staan, omdat ze ernaar streven zich met elkaar te verenigen in de materie en zo de materie te vormen tot een hoger ontwikkelde vorm. Deze vereniging genereert opnieuw een wederzijdse impuls om te scheiden, en door deze scheiding ontstaat opnieuw de spanning (de wil) om te herenigen. En zo voort.

Dit samenspel van wederzijdse afscheiding en hereniging leidt voortdurend tot een grotere accumulatie van energie en een dienovereenkomstige afgifte ervan richting de omgeving, die op zijn beurt de fysieke impuls genereert voor de herhaling van dit proces, op een numeriek niveau hoger of zoals Viktor Schauberger zei ‘een octaaf hoger’. Hierdoor ontwikkelt zich een hoger georganiseerde materie, die een resulterende energie vertegenwoordigt met een hoger aantal op elkaar inwerkende wervelingen. Daarin vinden wij volgens Viktor de essentie van zijn wet van anti-behoud van Energie en wet van Levity, die voor hem beide het ware idee achter de evolutie weerspiegelen.

Als op deze manier de wil tot hereniging wordt bewezen door het feit van afscheiding, dan is het onmogelijk voor deze tegenpolen om een staat van absolute inactiviteit te bewerkstelligen. Alleen vanuit dit opzicht kan de ware aard van een eeuwigdurende beweging – de eigenlijke definitie van het Leven zelf - worden begrepen. We worden dus geconfronteerd met het feit dat onze kijk op energie en de manier waarop die in stand wordt gehouden tot nu toe onjuist is, en dat actie en reactie daardoor geen evenwichtig systeem vormen. De reactie is een veelvoud van de actie, mits de voorwaarden voor de reactie of oxidatie volgens de natuurwet plaatsvindt.

> “Het zou u nu duidelijk moeten zijn dat de beweging van water dus plaatsvindt op grond van de energieën die erin besloten liggen. Deze energieën zijn verantwoordelijk voor de ontbinding- en bindingsprocessen die plaatsvinden in hun onderling verbonden drager (water) en het is het type temperatuurverloop en de vorm van beweging die bepalen welk proces de overhand heeft. Daarom moeten temperaturen niet worden opgevat als de oorzaken van beweging, omdat ze zelf producten zijn van processen van energetische aard.
>
> De temperatuur bestaat immers uit tegenpolen en deze tegenpolen bepalen het type beweging en het bijbehorende leven in de energetische vorm van een oscillerend evenwicht en in fysieke vorm als lichaam. Bij de vormgeving van de rivier geldt bijvoorbeeld dat waar verwarming optreedt, de trekkracht afneemt als gevolg van een toenemende weerstand. Vermindering van trekkracht betekent afzetting van sediment (losse deeltjes) en dus voor de fysieke totstandkoming van de rivieroevers. Daarom vindt vormgeving plaats aan de buitenzijde, dankzij de kern (erg belangrijk) maar niet in de kern.
>
> Elke nieuwe vorm heeft zijn geschikte drager nodig, die in feite de weerstand is die nodig is voor elke interactie. Zonder deze weerstand is er geen innerlijke beweging mogelijk, als excitatie of pulsatie. Elke verandering in een substantie creëert zo een weerstand die de anders grenzeloze intensivering van de wil om te veranderen belemmert. Levenskracht kan

dus alleen in stand worden gehouden door de inbreng van aanvullende bezielende energieën. Deze worden opgewekt en geactiveerd in transformaties die plaatsvinden op wentelende spiraalvormige paden.

Tijdens dit proces treedt er een afkoeling op die als een rem (weerstand) werkt op de destructieve effecten van oxidatie en hitte, omdat het deze neutraliseert. Zonder deze weerstand zou er geen duurzame beweging zijn en geen bezieling of incarnatie. Deze zelf vergrotende weerstand wordt in feite de groeiende levenskracht zelf. Om deze reden heeft het product van de concentratie van materie alleen waarde als het de hoogste kwalitatieve veredeling (binding) heeft ondergaan. Alleen op deze manier kan de bewegingsenergie, dankzij de juiste weerstanden, worden verhoogd."

1.3 Repulsator

"Als water alleen het steriele, gedestilleerde H_2O zou zijn zoals de wetenschap het nu beschrijft, zou het giftig zijn voor alle levende wezens. Het heeft geen ontwikkeld karakter en kwaliteiten. Als een jonge, onrijpe, groeiende entiteit grijpt het als een baby naar alles binnen handbereik. Het absorbeert de karakteristieken en eigenschappen van alles waarmee het in contact komt of tot zich aangetrokken wordt om tot volwassenheid te groeien. Als we constant puur H_2O zouden drinken, zouden al onze mineralen en sporenelementen snel uitlogen, waardoor we zouden verzwakken en uiteindelijk zouden sterven.

Net als mensen met een laag karakter wordt dit aangebrande, geïrriteerde en opvliegerige karakter steeds gewelddadiger en agressiever, terwijl het rondzwerft om zijn woede te uiten en zijn vroegere gezondheid en stabiliteit te herstellen. Of het water dat wij drinken energieën in ons lichaam deponeert of verjongende stoffen onttrekt, is slechts een kwestie van het temperament of de wil die het water bezit op het moment dat het gedronken wordt.

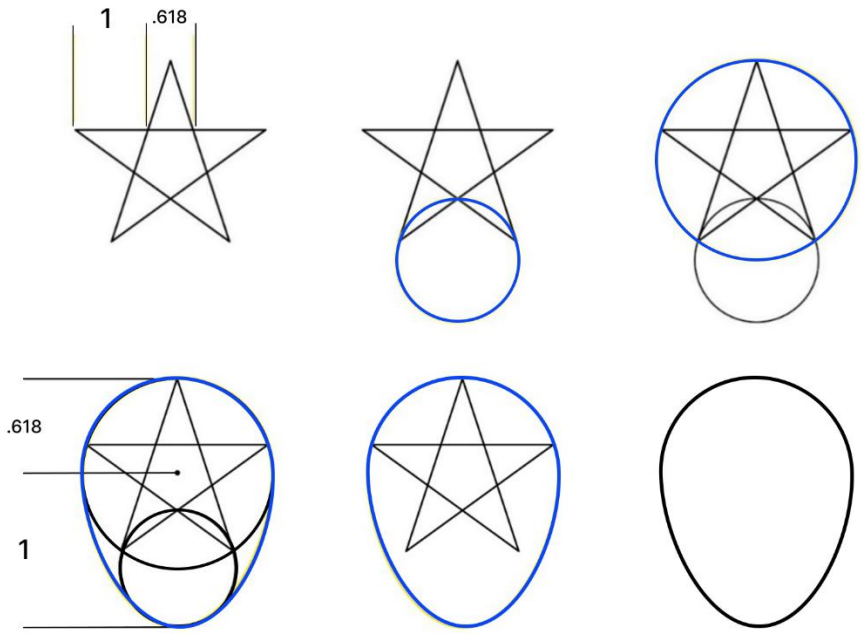
Pas als water rijp is, dat wil zeggen als haar inherente energieën voldoende verrijkt zijn door de ontkieming van bacteriofage drempelelementen (dynagene) onder de juiste impuls en door de inzuiging en transformatie van hoogwaardige grondstoffen, is het in staat om een hoogwaardig karakter op te bouwen en de fijnste energieën weg te geven, om zichzelf vrijelijk uit te stralen, waardoor de rest van het leven zich kwalitatief kan ontwikkelen. Hieruit blijkt hoe belangrijk het is om water op een zodanige manier te behandelen en op te slaan dat zulke schadelijke gevolgen worden voorkomen.

Zolang de mens het organisch evenwicht niet had verstoord en Moeder Aarde in staat was haar bloed, het water in nog gezonde toestand te schenken aan het plantenleven, was er geen aanleiding om erover na te denken hoe men gezond water kunstmatig kan bereiden, op de manier zoals de aarde dat doet. Vandaag echter, nu nagenoeg alle gezonde bronnen zijn opgedroogd, of het water als bij z'n oorsprong wordt afgetapt en door verkeerd gebouwde waterleidingen naar de bewoonde wereld wordt geleid, is het de hoogste tijd middelen en wegen te vinden om mens, dier en bodem te behoeden voor aftakeling.

Het is daarom van onschatbare waarde en uiterst groot belang om de werkwijze van de natuur opnieuw te ontdekken als de mensen, de dieren en het land gespaard moeten worden en de aarde niet hoeft te sterven van de dorst.

> Alleen de natuur kán en mág onze grote leermeester zijn. We moeten leren begrijpen hoe Moeder Aarde haar bloed, het water toebereidt en voor ons beschikbaar stelt. Als wij dat raadsel hebben opgelost en trouw nabootsen, kunnen we zinvol begrijpen hoe wij de aarde kunnen omtoveren tot een tuin met onvoorstelbare en verrukkelijke oogsten."

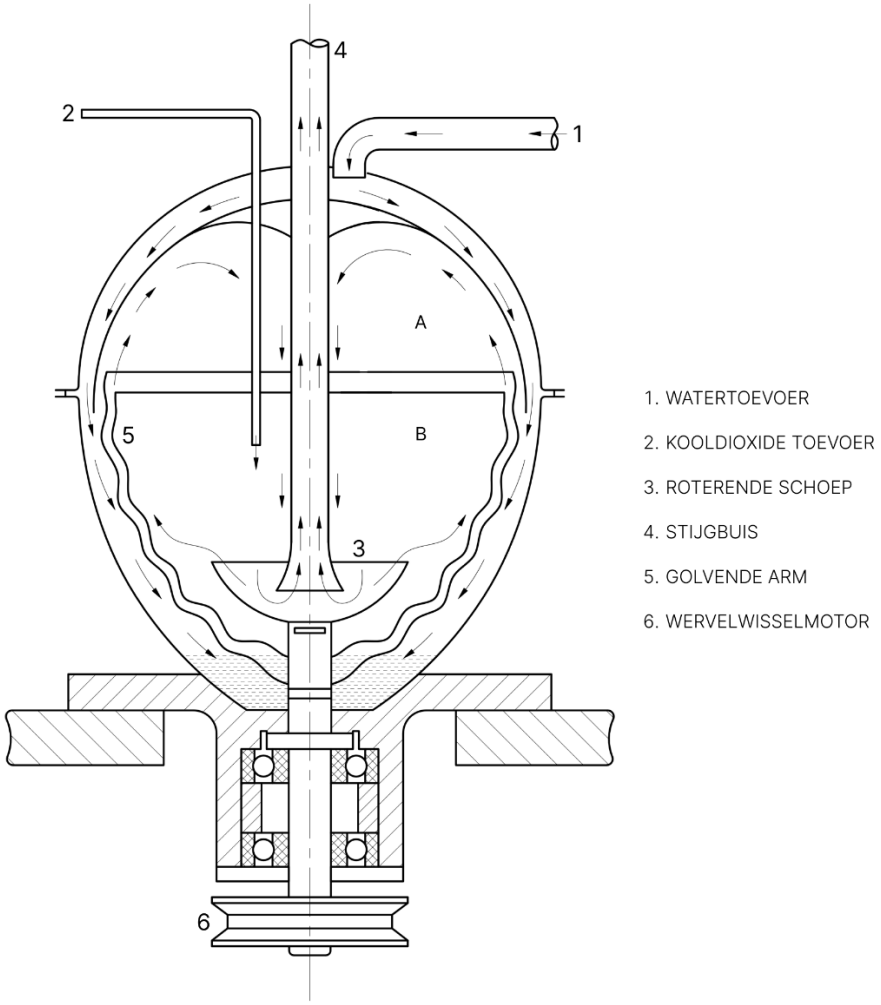
De eerste voorwaarde voor de productie van hoogwaardig water, van de **Fysiek Eerstgeborene**, is een geschikte vorm, waarin de atomaire emulsie van vaderlijke en moederlijke potentialen op natuurlijke wijze kan plaatsvinden. 'Tweeduizend jaar geleden sprak Christus over het veranderen van water in wijn en brood in geest. Om dit te doen gebruikte hij dat eeuwenoude vat, de Heilige Graal met de extreme eivorm, de speciaal gelegeerde kelk', aldus Viktor. De eivorm waar Viktor gebruik van maakte (figuur 1.2) was afgeleidt van de vijfhoek: het Pentagram. De afmetingen die daarbij van toepassing zijn, worden in essentie gekenmerkt door de Phi verhouding van de Gulden Snede.

Figuur 1.2: Phi in eivorm dat is afgeleidt uit Pentagram.

Wat in deze kunstmatige 'baarmoeder' aan processen plaats zal vinden, is een proces dat vergelijkbaar is aan de organische capaciteit van een volwassene om een kind als de 'kroon van de schepping' te verwekken, op voorwaarde dat hij of zij in staat is om opgewonden te raken en zich over te geven aan de specifieke beweging die door de natuur is verordend voor voortplanting. Op dezelfde manier als een vrouw bevrucht wordt door een man, waarbij de opgewonden geslachtsdelen haaks op elkaar inwerken, zal bij de bereiding van de fysiek eerstgeborene eveneens de vrouwelijk en mannelijk ingebrachte stoffen op deze manier langs elkaar worden bewogen.

Vanuit al het voorgaande dat reeds is besproken met betrekking tot de innige relatie tussen vorm en beweging, is ons duidelijk geworden dat het bevruchtings- en voortplantingsproces bij voorkeur uitgevoerd wordt in een eivormig vat, waarbij Viktor de 'extreme eivorm' voorstelde (uit figuur 1.2). In dit eivormige vat wordt van onderaf een draaikolk geïnduceerd waardoor ingebrachte zuurstoffen en koolstoffen dienovereenkomstig zullen reageren op de aanwezige centrifugale- en centripetale krachten. Het eivormige apparaat in kwestie noemde Viktor de **Repulsator** (figuur 1.3) en staat ook bekend als het bronwaterapparaat.

Figuur 4.15: Repulsator voor de productie van bronwater. A) drukruimte. B) lagedruk ruimte.

De werking is als volgt: de waterstof en toegevoegde koolstofelementen worden ‘horizontaal’ via de zijkant omhoog gedragen, als reactie op centrifugatie, in de opgewekte draaikolk - op dezelfde manier als deze stoffen opstijgen uit de Aarde. De kooldioxide en vrije zuurstof dalen ‘verticaal’ neer, via de kern van de draaikolk, omdat deze reageren op centripetentie.

Vanwege de draaikolk zijn de moederlijke stoffen actief. Dit betekent dat de waterstof en koolstoffen in hun opwaartse stijging én uitzetting ontvankelijk worden om de neerdalende zuurstoffen als het ware te omarmen, consumeren en in zich binden. Wanneer dit proces versneld, en het versneld zichzelf, ontstaat een intensivering van het biologisch vacuüm (omdat binden van zuurstof in waterstof leidt tot ruimtelijke afname). Dit leidt tot een versnelling van de draaikolk.

Wanneer deze reacties over de gehele lengte van de biomagnetische as optreden, dus langs de centrale zuigkoker in het midden, vindt er een stroomversnelling plaats (op dezelfde manier als in een rivier, door de intensivering van het biologisch vacuüm). Het nieuw geboren water wordt nu over de gehele lengte geboren. Dit betekent dat deze ook optreden aan de onderzijde, waar de grootste concentraties zuurstof (en warmste temperaturen) heersen.

Met andere woorden: de gehele ‘zuurstofkern’, die zich concentreert in het koele oog van de draaikolk, neigt over de gehele lengte qua temperatuur richting het anomaliepunt. Dit heeft te maken met het feit dat dankzij de draaiende kolkdynamiek de hogere temperatuurvormen optreden: de stijgende én uitzettende koudevorm – gedragen door het vrouwelijke én stromend richting de ‘warmere’ bovenzijde in het ei – en de dalende én concentrerende warmte – gedragen door het mannelijke én stromend richting de ‘koudere’ onderzijde van het ei. In deze innerlijke dynamiek zien wij daarom dat: warmte stroomt naar koude, koude naar warmte.

Anders dan menigeen zou denken, en in lijn met wat u naar alle waarschijnlijkheid nu zult begrijpen, betekent een stijgende en uitzettende koudevorm in dit geval géén temperatuur die stijgt en uitzet boven de 4°C en de betekent een dalende en concentrerende warmtevorm géén temperatuur die daalt en krimpt tot onder de 4°C. Met stijgen en uitzetten wordt hier eenvoudigweg een bewegingsvorm bedoelt die overeenkomt met de aard van de moederlijke koolstof: die in de draaiende kolkbeweging ‘opstijgt’ in de richting waarin de draaikolk ‘uitzet’. Op deze manier kan het ontvankelijk worden voor het tegenpool die juist daalt en concentreert. Oftewel, de zuurstof die van bovenaf ‘neerdaalt’ in de draaiende kolkbeweging en daarbij ‘concentreert’.

Beide bewegingsvormen zijn voorwaardelijk voor de opwekking van de opbouwende temperatuurgradiënt richting de 4°C, wat wordt beoogd in de Repulsator ten behoeve van de natuurgetrouwe productie van water van bronwaterkwaliteit. Dat wil zeggen: hoogfrequent water met een overwegend levitatief karakter, rijk aan een biomagnetische spanning.

Dit soort water, dat wordt geboren in de koele kern van de draaikolk, op die kruispunten waar de vrouwelijke en mannelijke potentialen elkaar kruisen, wordt omringd door water met een lagere dichtheid. Dit leidt tot een vergelijkbare situatie als in de ondergrondse anomaliezone in de bodem: de omringende waterlagen stuwen het nieuwgeboren water van buiten naar binnen, waardoor het opstijgt richting de oppervlakte en ontspringt als hoogwaterbron (in navolging van haar al levitatieve karakter en verlangen naar zuurstof, die uit die richting neerdaalt). In de Repulsator wordt deze dynamiek gekopieerd via de centrale zuigkoker, waarin dit hoogpotente water opstijgt en druppelsgewijs ‘aan de oppervlakte verschijnt’.

Nu u weet hoe de Repulsator werkt, zullen we kijken naar waar deze uit is opgebouwd. Zoals figuur 1.3 toont, bestaat de Repulsator hoofdzakelijk uit een eivormig vat, met een inhoud van zo’n 11 liter. Dit eivormige vat is aan de binnenzijde gelegeerd met verzilverd-koper. Het omhulsel van het vat is goed geïsoleerd. De externe isolatie kan verder worden omgeven met koelbuizen, die helpen de inhoud van het vat op de gewenste temperatuur te houden. In dit eivormige vat wordt een centrale schoep van verzilverd koper motorisch aangedreven, die verantwoordelijk is voor het opwekken van een verticale draaikolk (op dezelfde manier als dit van toepassing is op het oxygenatie apparaat). De motor wordt automatisch periodiek afgewisseld van draairichting, om de reactieve, van links-naar-rechts en van rechts-naar-links, kromlijnige stroming van water te kopiëren.

De Repulsator is bedoelt om bepaalde reacties uit te lokken, wat betekent dat er tegengesteld geladen ingrediënten toegevoegd dienen te worden, inclusief katalytische elementen. Van een opening aan de rechterbovenzijde wordt gedestilleerd water (H_2O) ingevoerd – dat per molecuul bestaat uit twee waterstof-atomen en één zuurstof-atoom. Via een opening aan de linkerbovenzijde wordt kooldioxide (CO_2) ingevoerd – dat per molecuul bestaat uit twee zuurstof-atomen en één koolstof-atoom. Op basis van de bovenstaande verhouding is koolstof in de minderheid, echter wordt deze bijgestaan door aanvullende sporenelementen, die van essentieel belang zijn voor de kwaliteit van het eindproduct. Met betrekking tot de toevoeging van sporenelementen geldt de volgende tabel als richtlijn voor de productie van ongeveer 10 liter water.

Kalium (K)	= 0,0034 mg/kg	Chloor (Cl)	= 0,0257 mg/kg
Natrium (Na)	= 0,0776 mg/kg	Sulfaat	= 0,1301 mg/kg
Calcium (Ca)	= 0,0215 mg/kg	Bicarbonaat	= 0,0638 mg/kg
Magnesium (Mg)	= 0,00039 mg/k	Nitriet Fluor	= 0,0001 mg/kg
IJzer (Fe) Mangaan	= 0,00042 mg/kg	(F)	= 0,0028 mg/kg
(Mn)	= 0,0001 mg/kg	Thiosulfaat	=0,00055 mg/kg
Lithium (Li)	= 0,00022 mg/kg	Appelzuur	= 0,0754 mg/kg
Strontium (Sr)	= 0,00047 mg/kg	Metaboorzuur	=0,00497 mg/kg
Aluminium (Al)	= 0,0002 mg/kg	Vrij CO_2	= 0,0054 mg/kg

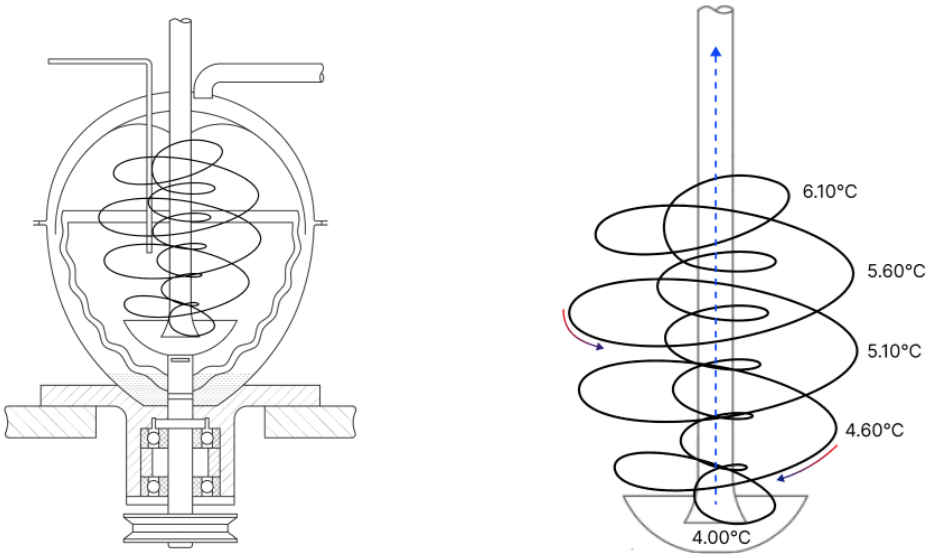
Van al deze ingrediënten in slechts een 'spoor' nodig, vanwege het homeopathische effect. Wanneer alle ingrediënten gereed zijn, wordt het eivormige vat tot de rand gevuld met water om alle zuurstof buiten te houden. Vervolgens wordt de inlaatklep gesloten en ongeveer 4 liter water wordt afgevoerd terwijl de aandrijfmotor voor de schoep wordt ingeschakeld (op circa 300 toeren per minuut) en tegelijkertijd kooldioxide wordt ingebracht, onder een druk van maximaal 0,8 bar.

De centrale schoep zorgt ervoor dat de inhoud in het vat begint te wervelen rond een centrale kolk. Daarbij wordt het water dat via de buitenwand naar beneden stroomt, na te zijn ingebracht, centraal aangezogen en in het middelste deel van het eivormige vat langs de wand van een golvende arm omhoog wordt gestuwd, als de reactie, van waterstof en de fijn gedispergeerde (koolstofachtige-) sporenelementen, op centrifugatie. Deze geribbelde wand zorgt ervoor dat het water over zichzelf terugvalt en naar binnen wordt afgebogen, waar het in contact treedt met de daar geconcentreerde zuurstof, die reageert op centripetentie.

Idealiter wordt dit proces gestart op een temperatuur van zo'n +20°C (maximaal +27°C) en neemt de overdruk in de maag van de Repulsator langzaam af, net als de temperatuur en ontstaat na verloop van tijd een negatieve druk. De ontwikkeling van dit vacuüm, dat aan de hand van de inwendig uitgelokte reacties ontstaat, kan worden gecontroleerd met een geschikte meter, waarbij een absolute atmosfeer tussen 0,8 en 0,96 voldoende is. Afnemende druk wijst op een interne opbouwende temperatuurgradiënt, welke van essentieel belang is voor succes.

Door de aanhoudende zuiging van de draaiende kolk, worden de ingebrachte ingrediënten hongerig opgenomen en (magnetolytisch) getransformeerd door de actieve kool- en waterstof. Onder deze omstandigheden treedt het proces in werking waarbij bronwater centraal, tussen de op elkaar inwerkende omringende lagen, op begint te stijgen naar aanleiding van 1) een levitatieve waarde, en 2) een 'zuustofhonger'. Aldus begint het rijpe, nieuw geboren water op te stijgen in de centrale stijgbuis die is geïnstalleerd in de Repulsator en stroomt dit biomagnetische concentraat er als water aan de bovenzijde uit – enigszins vergelijkbaar aan de uitmonding van een hoogwaterbron.

Aangezien de 'reacties' die volgen op de uitgelokte 'acties' in de aldus gegenereerde draaikolk qua temperatuur dichter in de buurt van het anomaliepunt gelegen zijn aan de onderzijde van de draaikolk, net boven de roterende schoep, is het op deze plaats waar de geboorte plaatsvindt van het 'rijpe' water dat 'opstijgt'. Voor de holte van de aanzuigbuis ontstaat het biologisch vacuüm, dat toebehoort aan de nieuwgeborene, en waar vanuit de zijkanten van de draaiende kolk op wordt gedrukt. Dit water kan geen andere kant op dan omhoog op te stijgen (figuur 4.16).

Figuur 4.16: opstijgen van bronwater in Repulsator.

> “Bij consumptie gaat deze lading over op het lichaam en op deze zeer eenvoudige manier slaagde ik erin om alleen de edelste stoffen in het water te binden en het menselijk lichaam de functie van vuilniszak te besparen.”

Viktor waarschuwde echter dat als er onweer dreigt, de productie moet worden uitgesteld totdat het onweer voorbij is vanwege de bijbehorende stijging van het aantal positieve ionen in de atmosfeer, omdat het proces in de Repulsator, waarbij negatieve ionen worden gegenereerd, in dat geval geen succes wordt. Daarentegen geldt dat op dagen van een wassende Maan de negatieve-ionen toenemen (waardoor de draagkracht van water hoger is tijdens nachten met volle Maan dan op andere dagen) en dit proces in de Repulsator juist bekrachtigt. In dit opzicht geldt tegelijkertijd dat deze invloedrijke kracht van negatieve-ionen bij een afnemende Maan verzwakken.

Het hele proces dat zich afspeelt in de Repulsator is een poging om de natuurlijke reis van het water in de aarde nauwkeurig na te bootsen, en het onrijpe water de hele rijpingskringloop te laten doorlopen. Viktor noemde zijn Repulsator dan ook wel een miniatuuraarde en zegt over het transformatieproces dat erin plaatsvindt dat alleen rijp en dus gezond water gezonde vruchten kan voortbrengen. Met behulp van temperatuurswisselingen en organische bewegingen worden de essentiële elementen op een natuurlijke, stabiele manier in het water gebonden.

Daarbij geldt dat als u de mineralen alleen toevoegt en even roert, het lichaam deze mineralen nog niet kan opnemen. Door potentiaalverschillen vindt er geen vermenging plaats, op dezelfde manier als twee waterlagen met een verschillende temperatuur langs elkaar stromen. De mineralen kunnen alleen worden opgenomen in het water wanneer deze worden geïoniseerd, dat wil zeggen dat de lading van het atoom verandert. Daarvoor zijn de oorspronkelijke beweging en de subtiele verschillen in temperatuur (die aanleiding geven tot de vorming van wervelingen) van essentieel belang.

> “Het gaat niet zozeer om de stoffen zelf, maar om de energetische vibratie die ze op het lichaam overdragen. Deze energie moet daarom eerst uit de mineralen worden losgemaakt door de elementen met verschillende ladingen langs elkaar heen te laten bewegen. Daardoor raken ze gespannen. De ionen die zo ontstaan bepalen de kwaliteit van het water.

> Essentieel in dit proces zijn katalysatoren (als neutraal middel dat een reactie op gang brengt zonder zelf een materiële verandering te ondergaan) in de vorm van edelmetalen, zoals goud, zilver of koper. Deze metalen doden niet alleen de ziekteverwekkende bacteriën, maar stimuleren de dynagenen, die uit de mineralen vrij gemaakt worden om zich te ontwikkelen tot een concentratie gezondheidsbevorderend bio-magnetisme.
>
> Bij de juiste beweging en een tot 4°C dalende temperatuur, zenden de micro-enzymen in het water een levensbevestigende dynagen-stroom uit. Deze straling zorgt voor ionisatie van de basiselementen, waardoor ze met elkaar reageren, dat wil zeggen dat de op natuurlijke wijze gefermenteerde zoete-materie de zuurstoffen in een gecondenseerde staat consumeert en in zich bindt en tot hoogwaardiger water fuseert. De essentie van het proces is volledige versmelting van de, uit metalen en mineralen vrijgemaakte, energieën met het water."

Viktor opende hiermee de weg voor praktische toepassing van atomaire-transformatie. Of, zoals hij het zelf heeft uitdrukte, 'voor de transsubstantiatie (waarbij de substantie, maar niet de verschijningsvorm verandert) van voormalige zoete-materie in negatief gepotentieerde dynagens, de spirituele animerende en dynamiserende energieën'. Die, om daarop te vervolgen, onder invloed van de cycloïde-beweging polariseren tot de concentratie fructigene stoffen en hoge kwaligene waarde.

Het is ons zo bekend geworden dat het hele idee achter de werking van de Repulsator is om het water te laten ademen en verschillende sporenelementen en kooldioxide in te ademen en te transformeren. Dit op eenzelfde manier als zowel de aarde als de rivier kooldioxide aantrekken, absorberen en transformeren (en daarmee de atmosfeer zuivert van de schadelijke CO_2-uitstoot geproduceerd door onder meer verbrandingsmotoren). Tot zover is duidelijk dat een water-verlevendigend apparaat moet voldoen aan de volgende criteria:

1. Het water moet op zichzelf kunnen inrollen, in afwisselende richtingen.
2. Er moet een opbouwende temperatuurgradiënt ontstaan.
3. Het moet mogelijk zijn om de beweging van het water afwisselend centrifugaal af te remmen en centripetaal te versnellen, daarvoor dient de ei-vorm.
4. Tegengesteld geladen ingrediënten worden aangevuld met sporenelementen.
5. Het biologisch-vacuüm dat ontstaat moet worden geïsoleerd tegen warmte- en licht.

Met betrekking tot het eindproduct geldt dat in eerste instantie de gebruikte hoeveelheid kooldioxide alleen proefondervindelijk bepaald kan worden, dat wil zeggen door proeven van het eindproduct. Als kooldioxide waarneembaar is, dan is er te veel toegevoegd. Welk ingrediënt of bezinksel ook naar voren komt, de hoeveelheid moet worden verminderd. Het mengsel is correct als er geen sediment of kooldioxide in het water aanwezig is en het water zowel een verfrissende als verkwikkende werking heeft op de consument en uit zichzelf opstijgt.

Wat betreft de consumptie geldt dat bij het drinken de temperatuur van het water niet hoger mag zijn dan +7°C en slechts in kleine hoeveelheden gedronken moet worden. Boven +9°C gaat de kwaliteit van het water achteruit en doet u er verstandig aan voorzorgsmaatregelen te nemen, bijvoorbeeld door gebruik van thermosflessen tijdens het vervoeren ervan, om ervoor te zorgen dat het deze temperatuur niet bereikt. Het is immers de bedoeling dat er een kwaligene afzetting van fructigen optreedt in de weefsels en haarvaten van de consument en daarvoor is het van belang dat de bio-magnetische lading in het water wordt doorgegeven aan de hierdoor versnellende (verfrissende) sap- of bloedstroom van de consument.

Bij de analyse van dit veredelde water, zoals Viktor dit ookwel noemde, zou een tekort aan vrije zuurstof blijken. Het water bevat in feite echter nog steeds zuurstof, hoewel het de gebonden (gepolariseerde) vorm betreft. Op deze manier wordt de potentie van het water verhoogd, wat nadrukkelijk niet het geval is tijdens de vermenging van stoffen onder mechanische druk, zoals het geval is bij mineraalwater, bruisende soda's en frisdranken.

> "Het zogenaamde 'mineraalwater' wordt geproduceerd door zouten te mengen met kraan- of grondwater en daaraan gassen toe te voegen onder een druk van ten minste 2-3 atmosfeer, meestal echter onder een hogere druk. Voor de productie van soda- bruisend water wordt kooldioxide in het water aangebracht onder een mechanische druk van ongeveer 12 atmosfeer, waardoor een overeenkomstige concentratie van zogenaamd vrij koolzuur ontstaat, dat alleen door mechanische middelen in het water gebonden is.
>
> Een soortgelijk proces is betrokken bij de productie van 'frisdrank'. Een andere methode om bruisende dranken te maken bestaat uit het oplossen van een gemakkelijk oplosbaar carbonaat (bijvoorbeeld natriumbicarbonaat) en het toevoegen van zwakke zuren (zoals wijnsteenzuur of citroenzuur), waardoor op dezelfde manier vrij koolzuur ontstaat. In alle gevallen is het deze vrije vorm van koolzuur dat hetgeen is dat de oorzaak is van de prikkelende smaak van dergelijke dranken.
>
> Onder natuurlijke verhoudingen waarbij koolstof zuurstof bindt in water, is er sprake van bijvoorbeeld 12 gram gereduceerde koolstof en 32 gram diffuse zuurstof. Bekeken als een eenheid van massa, weegt het koolstofatoom daarbij 12 en het zuurstofatoom 16. In een natuurlijke verhouding van 1 staat tot 2, is meer zuurstof dan koolstof aanwezig in iedere waterdruppel. Als de zuurstof uit de atmosfeer nu wordt geforceerd door enige vorm van druk, zoals gebeurt met drukpompen, dan wordt de bovenstaande verhouding gewijzigd ten nadele van de vraag naar koolstof, omdat in dit geval de zuurstof, door geforceerd te worden verwarmd, vrij en unipolair wordt en daarmee zogezegd agressief.
>
> Deze agressieve zuurstof consumeert zijn tegengestelde lading, dat wil zeggen de koolstof en op deze manier wordt koolstof in de zuurstof gebonden, waardoor het water verzuurd raakt en een kristallijne structuur aanneemt. Als dit proces in de bodem optreedt, omdat er bijvoorbeeld voortdurend zuurstof uit de atmosfeer in wordt geperst met drukpompen, ontstaat een overmatige mechanische druk en een biologische druk. Deze werkt als een tegendruk en veroorzaakt een vorm van sclerose (kristallisatie), waardoor de haarvaten van de bodem verstopt raken.
>
> Als gevolg daarvan stopt de wederkerige opname en afgave van zuurstof en koolstof (de tegengesteld reagerende elementen die een verschillend atoomgewicht hebben) en raakt instromend water positief overbelast, wat leidt tot een geleidelijke maar voortdurend toenemende beperking van de stroming in de buurt van de pomp. In dat geval wordt geen negatief-geladen bronwater maar positief-overladen grondwater geproduceerd. Een soortgelijk proces vindt plaats bij de productie van 'mineraalwater' en frisdranken."

Aan de categorie 'niet-geschikt als drinkwater' kan daarom ook het mechanisch geproduceerde mineraalwater worden toegevoegd, alsmede de zogenaamde frisdranken, die stuk voor stuk het resultaat zijn van natuurvervreemde productieprocessen.

> “In het geval van de productie van bronwater gaat het om de productie van water van een soort waarin kooldioxide niet alleen in ongebonden vorm geconcentreerd is, maar ook in gebonden vorm aanwezig is en in alle opzichten vergelijkbaar is met goed bronwater van hoge kwaliteit, waarbij het productieproces de pulsatieprocessen in de natuur zoveel mogelijk nabootst. Verward u dus in geen geval het mishandelde product (mineraalwater) van de chemicus met het verheven product (bronwater) van de natuur!”

1.4 Watertovenaar

In de tijd dat Viktor werkzaam was met zijn destijdse versie van het bronwaterapparaat, verspreidde zich al gauw het gerucht dat hij geneeskrachtig water kon maken. Het duurde niet lang of een menigte mensen kwam naar zijn huis om het te proeven. Of het nu om koorts ging of zwerende wonden, bijna iedereen voelde zich beter na het drinken van dit edele water. Toen vrouwen merkten dat zij er jonger uit begonnen te zien en oudere mannen hen potentie terugkregen, was het hek van de dam. Zelfs artsen begonnen nu binnen te stromen om de zogenaamd ongeneeslijk zieken via dit water te helpen genezen, waar Viktor vrijwel zonder uitzondering is slaagde.

> “Als dergelijk veredeld water wordt gedronken, dat normaal onoplosbare sporenelementen in vrijgegeven toestand accumuleert en zijn zuurstofgehalte tot maximaal 4% bindt (dat wil zeggen dat 4% unipolair blijft en 96% bindt tot het ‘alles aantrekkende’ biomagnetisme), vindt de ontbinding van normaal onoplosbare sedimentafzettingen plaats, waardoor sclerose, afzettingen van bloed-, sap- en lymfevaten kunnen worden genezen. De op deze manier behandelde organismen krijgen hun metabolische functies en voortplantingsvermogen terug.
>
> Op deze manier herstellen seniele mannen bijna volledig hun viriliteit. Na langdurige consumptie van dit veredelde drinkwater kunnen zelfs brildragers een zwakkere bril gebruiken, omdat de oogkapjes, die het van hoogwaardige voedingsstoffen voorzien, van aanslag worden gezuiverd. Reumatische aandoeningen worden in korte tijd genezen, want door deze algehele ontgifting bewegen de gewrichten weer vrij en pijnloos en worden ze voorzien van een film van essentiële oliën.
>
> Nier- en galstenen lossen ook op na slechts een paar weken drinken van dit geneeskrachtige water en worden in kiezelachtige vorm met de urine uitgescheiden. Al diegenen die lijden aan kanker kunnen bijna onmiddellijk verlichting krijgen van hun tranende pijnen, omdat het bijna zuurstofvrije water het teveel aan zuurstof in het bloed (de vrije unipolaire zuurstofradicalen) tot 96% bindt en zo de gevaarlijke oververzuring elimineert. Het is dus niet alleen mogelijk om kanker op deze manier te voorkomen, maar zelfs om deze vreselijke ziekte te genezen, als dit alles genezende water op tijd gedronken wordt.
>
> Het biomagnetisme concentreert zich in nieuwe cellen, stimuleert ze om kwalitatief te groeien, stopt de ontwikkeling van de aangrenzende kankercellen en vernietigt ze uiteindelijk. Kanker, dat het resultaat is van vuur, oververhitting en verbranding kan eenvoudig worden genezen door de bio-magnetische kern van het organisme te herstellen door bio-magnetisch geladen water van hoge kwaliteit te consumeren, zoals ik in 1935 al aantoonde.”

De revitalisering van het zelfgenezend vermogen, die van oorsprong de biomagnetische as van het leven inhoudt, krijgt bij de consumptie van het veredelde water van bronwaterkwaliteit de

vernieuwde impuls om het leven opnieuw dragelijk te maken. De vitalisering van de bio-magnetische kern, en de hoogwaardige opbouw van het lichaam die daarop volgt, herstelt iedere mogelijke verstoring in het natuurlijk metabolisme en geeft aanleiding tot een hernieuwde versnelling van vernieuwingsprocessen (waardoor vrouwen er bijvoorbeeld jonger uit komen te zien en mannen hun viriliteit terugkrijgen) en de gezondheid van het organisme terugkeert in haar voormalige glorie.

Het schadelijke wordt onschadelijk gemaakt en omdat alle afvalstoffen op deze manier uit het lichaam worden verwijderd, wordt de eetlust sterk gestimuleerd. Het immense panorama aan uitgestrekte mogelijkheden, de letterlijke potentialen die hiermee de poorten, de mythische 'sluier' naar ongekende dimensies openen, laat de fantasie als voorloper vrij richting een komende realiteit: de komende realiteit als verwezenlijking van de hoogwaardige levensstandaard die de ware erfgenaam van het bestaan is.

Net als bij Paracelsus kwam zo voor Viktor te gelden dat er voor hem geen geneeskunst zonder natuurwetenschap bestaat en geen natuurwetenschap zonder de geneeskunst te kennen. Het één hangt samen met het ander en in zekere zin geldt dit voor alle aspecten – chemie, biologie, en zo voort – die onder de natuurwetenschap vallen, maar nu als losse afzonderlijke compartimenten worden bestudeerd. Op die manier wordt het wezen gescheiden van de stof en bestudeert een bioloog, scheikundige, natuurkundige, arts, dokter en enig andere specialist, in feite de dood, het stoffelijke in plaats van het levende wezen in relatie tot de stof.

De behandelmethode, of u mag zeggen indirecte geneeswijze van Viktor ten aanzien van ziekten, is er een die overeenstemt met de manier waarop oude artsen de zieke mens benadert. De benadering was in de eerste plaats gericht op het idee dat: wanneer iets ziek is, dit niet zozeer aan uitwendige veranderingen waarneembaar is (als dit waarneembaar is, bent u al een stap te laat), maar op datgene wat er inwendig de aanleiding toe heeft gegeven. Dit vereist een intuïtieve blik.

De van de natuur vervreemde mens, in de ban van analyse, begon echter de oorzaak te zoeken in het materiële gestalte en begon daarbij over het hoofd te zien dat deze gestalte het resultante is van een energetische doorstroom. Het was duidelijk dat Viktor zich tegen deze methode, tegen dit kwijtraken van de intuïtieve inslag, inzette. Hij wilde weer terug, wilde weer vanuit de kennis van de grote natuur de middelen vinden om de mens te genezen. Daarom stond het hem ook hier allemaal tegen wat de officiële geneeskunde hem te melden had en stond anderzijds de officiële geneeskunde hem tegen in wat hij wist te bereiken op manieren die voor de moderne arts op 'hekserij' wezen.

De Repulsator van Schauberger werkte perfect, voldeed aan z'n doel en zou hebben bijgedragen aan de genezing van vele zieken, waaronder zogenaamde ongeneeslijk zieke. De bevolking zou via dit apparaat gezond worden en de volksgezondheidszorg overbodig. Dit paste niet thuis in het stappenplan van hen die afhankelijk zijn van ziekte en daarom werd kostte wat kost gezocht naar een reden om de Repulsator te verbieden en in beslag te nemen. Zo kwam het dat toen de Repulsator tot het uiterste werd getest, het een dusdanig krachtige interne zuiging ontwikkelde dat zelfs kwikafdichtingen (met een extreem dichte moleculaire structuur) niet bestand waren tegen de enorme zuiging die werd opgewekt en begon te lekken in het water dat werd behandeld.

Ondanks het feit dat deze lekkage alleen optrad bij extreem hoge vacuümeffecten, die er niet waren onder normale omstandigheden, vanwege de voortdurende oplading en ontlading door de constante richtingswisselingen, waardoor het biologisch vacuüm wordt gereguleerd, beweerde de regering dat het publiek niet kon worden blootgesteld aan het gevaar van kwikvergiftiging. Om dit te benadrukken werd elk verder gebruik van de machine voor de regeneratie en productie van bronwater verboden. De Repulsator van Viktor werd door de Oostenrijkse politie in beslag genomen en vernietigd.

“Hoewel miljoenen mensen baat zouden hebben gehad bij de productie van dergelijk water, verhinderde het verzet van de medische autoriteiten de bouw van waterzuiverings- en vitaliseringsinstallaties. Blijkbaar hebben ze liever een zieke en apathische bevolking dan een gezonde. Van water moet men weten dat het de enige accumulator is van zowel aardse als kosmische substanties welke deze in een zuiver objectieve vorm aan het lichaam doorgeeft.

De zuiverheid ervan is echter afhankelijk van de mogelijkheid om deze stoffen in het water op te nemen. Dit moet op zo'n manier gebeuren dat de eigenschappen op geen enkele manier worden veranderd en dat verandering als zodanig alleen kan ontstaan in het effect dat het organisch correct gestructureerde lichaam bemiddelt en doorgeeft.

Daarom woont een goede geest in een gezond lichaam. Omgekeerd kan een lichaam vol vitaliteit gecreëerd, onderhouden en verder ontwikkeld worden door de inherente geest te genezen. Het is op zich al misdadig om iemands levenstaak te dwarsbomen, maar het tegenhouden van het onderzoek naar water is werkelijk een regelrechte misdaad tegen de menselijkheid en haar spirituele vernieuwing.”

1.5 Opslag van water

Niet alleen het proces dat leidt tot de hoogwaardige staat is van belang als het aankomt op drinkwater, het is ook nodig om de kwaliteit van dit water te waarborgen als het bewaard moet worden voor consumptie op een later tijdstip. Eerst en vooral moet water beschermd worden tegen zonlicht en in het donker bewaard worden, ver weg van alle bronnen van warmte, licht en atmosferische invloeden. Idealiter zou het in ondoorzichtige, poreuze containers moeten worden geplaatst, die zowel al het directe licht en warmte buitensluiten als het water laten ademen, wat het, net als alle andere levende wezens, moet doen om gezond en in leven te blijven.

Het huidige systeem om water in heldere, doorzichtige flessen te gieten degradeert het water, omdat het wordt blootgesteld aan licht en warmte. Als een glas goed water in de zon wordt gezet, vormen zich kleine belletjes op het glas omdat het koolzuur, het hoofdbestanddeel van goed water, wordt omgezet in koolstofdioxide door een afbrekende temperatuurgradiënt en blootstelling aan vrije zuurstof. Net als wijn zou water in het donker bewaard moeten worden in een ondoorzichtige fles die afgesloten is met een ademende kurk. Het is niet zonder reden dat goede wijn wordt gerijpt in houten vaten, maar waarom wordt wijn wel goed behandeld en water niet?

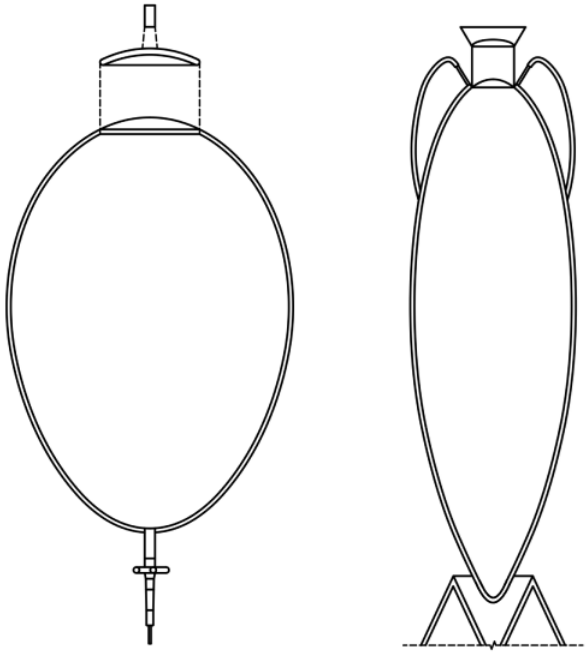
In termen van wat we persoonlijk kunnen bereiken, moeten we er altijd voor zorgen dat onze opslagvaten, grondig geïsoleerd zijn, zodat het water op een temperatuur wordt bewaard die nabij het anomaliepunt blijft. De meest geschikte materialen hiervoor zijn natuursteen, hout en terracotta. Misschien wel meer dan enig ander materiaal wordt terracotta, een aardewerk van roodbakkende klei, al duizenden jaren voor dit doel gebruikt. Terracotta heeft een poreusheid die bijzonder geschikt is voor wateropslag. Dit komt doordat een zeer klein percentage van het water via de wanden van het vat kan verdampen, en verdamping (of transpiratie) gaat altijd gepaard met afkoeling. Daarom zweet een organisme om te voorkomen dat het oververhit.

Volgens Walter Schauberger zal, als de porositeit correct is, voor elk 600e deel van de inhoud dat verdampt is, de inhoud met 1°C (1,8°F) worden afgekoeld. Als zo'n vat dus op een plaats staat waar een redelijke luchtverplaatsing is, zal het water afkoelen en zijn punt van anomalie behouden. De

meeste materialen die men echter gebruikt, zoals gegalvaniseerd ijzer, glasvezel, beton en zo voort, zijn ondoordringbaar. Hierin kan het water geen ademhalen en stikt het als gevolg daarvan. In deze verzwakte toestand is het niet langer gezond of gezondheidsbevorderend.

Een andere belangrijke opslagfactor is uiteraard de vorm van het opslagvat zelf. De meeste opslagvaten die tegenwoordig worden gebruikt, zijn kubusvormig, rechthoekig of cilindrisch. Hoewel deze vormen het gemakkelijkst en voordeligst te produceren zijn met de huidige technologie, belemmeren ze de natuurlijke watercirculatie en werken ze verstikking van het water in de hand. Door hun rechthoekige vorm en of rechte hoeken ontstaan er stilstaande 'dode' gebieden, die in de natuurlijke vorm van het ei ontbreken.

Met de inachtneming van de stelregel 'begrijp en kopieer de natuur' moeten we daarom de vormen gebruiken die de natuur zelf uitkiest om leven in te sluiten, te bewaken en in stand te houden. Om haar vitale vloeistoffen en andere materialen op te slaan, koos de wijze Natuur eieren en langwerpige eivormen zoals granen en zaden, omdat deze de optimale en gewenste resultaten produceren. Vergeleken met kubussen en cilinders hebben deze vormen (figuur 4.17) geen verspringende zones, geen rechte hoeken die de stroming belemmeren.

Figuur 4.17: organisch vormgegeven opslagvaten.

Door deze terracotta vaten op schaduwrijke plaatsen te zetten, blootgesteld aan luchtbeweging, wordt het transpirerende verkoelingseffect aanzienlijk versterkt. Juist vormgegeven materialen met levende 'ademhalende' eigenschappen, produceren op deze manier een externe verdamping wat zorgt voor afkoeling van de buitenwanden en het water in hun onmiddellijke omgeving.

Omdat dit water koeler en dus dichter is, wordt het zwaarder en zakt het langs de wanden naar de bodem, terwijl het water daar wordt gedwongen om naar het midden te stijgen en naar de buitenwanden te bewegen. Dit proces wordt voortdurend herhaald, waardoor de inhoud constant circuleert en koel blijft. Op deze manier kunnen wij water bewaren en opslaan voor later gebruik, waarmee het dezelfde levensbevorderende cyclus doorloopt zoals die plaatsvindt in het ei.

Dit is een concept dat nog steeds in geen enkel wetenschappelijk leerboek te vinden is. Historisch gezien is het duidelijk dat vroegere beschavingen zoals de Egyptenaren en de Grieken, zich hier goed van bewust waren, omdat ze hun granen en vloeistoffen (oliën, wijnen, en zo voort) in terracotta amfora's bewaarden en verzegelden met bijenwas. Dit ondanks het feit dat de vorm qua ruimte en hanteerbaarheid totaal ongeschikt was voor compacte en efficiënte opslag.

In veel amforen die de afgelopen 100 jaar bij archeologische opgravingen zijn gevonden, zijn tarwekorrels gevonden die nog steeds levensvatbaar waren en zelfs na meer dan 2000 jaar opslag nog groeiden toen ze werden geplant. Dit feit alleen al zou voldoende moeten zijn om de werkzaamheid van de eigenschappen van vaten met een dergelijke vorm te bevestigen. De vorm van het vat is verwant aan een ouderwetse Gulla, die Viktor als volgt beschrijft:

> "De mensen van oude culturen maakten gebruik van de zogenaamde 'gulla' voor het bewaren van hun vloeistoffen. Dit mysterieuze vat bewaart de versheid en vitaliteit van elke vloeistof, of het nu water, melk, of iets anders is. De basisvorm van de gulla was de vijfhoek, de ur-vorm waarin de klomp klei werd gevormd voordat hij op de pottenbakkersschijf werd gedraaid tot het natuurlijk eivormige vat."

Het is duidelijk dat de keuze van deze vorm boven elke andere opzettelijk was en het resultaat van een zekere kennis van de langdurige bewaringseigenschappen van dergelijke vormen.

1.6 Drinkwater?

De standaard die tegenwoordig geldt voor drinkwater is schrikbarend laag en als wij daarbij in acht nemen dat het in de eerste plaats onrijp uit de aarde wordt onttrokken, vervolgens op onjuiste wijze wordt getransporteerd en opgeslagen, denkt u dat we daarmee het probleem bij de kern hebben. Niets is minder waar. Tegenwoordig wordt het drinkwater van bijna alle inwoners van zogenaamde beschaafde landen gechloreerd en soms zelfs gefluorideerd. Het doel van deze behandeling is om het water te steriliseren, om het te 'bevrijden' van ziekteverwekkende bacteriën.

Wat de meeste mensen niet weten is dat, hoewel de chlorering van drinkwater en huishoudelijk water het water schijnbaar desinfecteert en de dreiging van door water overgebrachte ziekten wegneemt, dit ten koste gaat van de consument! In zijn functie als watersterilisator of ontsmettingsmiddel roeit chloor alle soorten bacteriën uit, zowel nuttige als schadelijke, zodat wat uit de kraan komt, hoewel het inderdaad vrij is van mogelijke organismen, water is dat tot de dood is gesteriliseerd. Belangrijker en verontrustender is echter dat de consumptie van dit water direct het bloed- of sap desinfecteert van de consument en daarbij veel van de immuniteitsbevorderende micro-organismen die in het lichaam leven van de organismen die het continu consumeren, doodt of ernstig verzwakt en daarmee het metabolisme verstoord.

Dit tast uiteindelijk het immuunsysteem zodanig aan dat de slachtoffers hiervan niet langer in staat zijn virussen, ziektekiemen en kankercellen uit te stoten, waarvan de respectieve gastlichamen dan weer het slachtoffer worden. Alsof deze situatie nog niet zorgwekkend genoeg is, geldt dat kunstmatige fluoridering van de watervoorziening een ander alarmerend gevolg heeft voor de eindgebruiker. Er zijn twee verschillende vormen van fluoride, waarvan er één, calciumfluoride, van nature voorkomt. Waar calciumfluoride aanwezig is in grondwater of putten, is waargenomen dat de tanden van degenen die dit water drinken veel sterker zijn en minder vatbaar voor cariës.

De andere, natriumfluoride, komt niet in de natuur voor en is een giftig bijproduct van het smelten van aluminium en wordt gebruikt in insecticiden. Maar wat te doen met deze groeiende berg gif zonder enorme opslagkosten? Het kan niet zomaar in rivieren worden gespoeld of in de landbouw worden gebruikt, want het doodt vee, wilde dieren, vissen en gewassen. Hoe en waarom natriumfluoride daarnaast ooit in tandpasta terecht is gekomen, blijft ook een raadsel. Misschien dacht een verkeerde bureaucraat dat het hetzelfde heilzame effect had als calciumfluoride en eiste hij de toevoeging ervan aan drinkwater?

Veel kinderen zijn echter onschuldige slachtoffers geworden van deze rampzalige verwarring. Hun stralende glimlach is misvormd door ernstig verkleurde tanden, maar ook door verhoogde broosheid van hun botten. Maar hier houdt het niet op, er treedt ook een verkalking van endocriene klieren op, die verantwoordelijk zijn voor de hormoonhuishouding - de interactie van organen met bloed. Uiteindelijk hebben al deze wanpraktijken niet alleen de ernstigste gevolgen voor het lichaam, maar ook voor zijn meer immateriële attributen en hier citeren we opnieuw Viktor Schauberger:

> “Een bepaalde innerlijke temperatuur produceert een bepaalde fysieke vorm die op zijn beurt de speciale soort immateriële energie genereert die we in meer of minder hoog ontwikkelde vorm tegenkomen als karakter. Vandaar het oude gezegde ‘Mens sana in corpore sano', een gezonde geest in een gezond lichaam.
>
> Als de samenstelling van de basisstoffen van het lichaam op wat voor manier dan ook zou veranderen, dan moet niet alleen de metabolische basis voor de verdere groei van het lichaam veranderen, maar ook zijn spirituele en intellectuele groei en verdere ontwikkeling.”

Op dezelfde manier als de nauw gespreide jaarringen van bomen hoogwaardig, resonerend hout voortbrachten, is de productie van goede gedachten in harmonie met de natuur, en bijgevolg goede karaktereigenschappen, alleen mogelijk met goed en gezond gegroeide en ontwikkelde hersenen met dicht op elkaar staande windingen. Elk denkproces dat geassocieerd is met hersenactiviteit vindt onder meer plaats door verschillen in warmte en bloeddruk in de verschillende delen van het lichaam en temperatuursgedreven invloeden vanuit de omgeving.

Door de verschillen in temperatuur en de verschillen in bloeddruk die zo ontstaan, activeert het hart de bloedsomloop en de afgifte van de vormende stoffen die nodig zijn voor de groei van het lichaam. Natuurlijk moet het ook de hersenen van voedingsstoffen voorzien, die daar worden omgezet in hoogwaardige producten om gedachten te produceren. Deze transformatie kan echter alleen plaatsvinden wanneer, na de accumulatie van voldoende energie, de hersenen zelf een epicentrum van energie worden. Het is dan in staat om energie zelfstandig van de ene vorm in de andere om te zetten, om het uiteindelijk als straal, uitstraling of informatie uit te kunnen zenden.

Dit epicentrum is dan zelf een energiebron waarin oxidaties kunnen plaatsvinden. Een denkproces, waarvan de manier van ontstaan ons tot nu toe onbekend is gebleven, is de schepping van een denkapparaat dat zijn transformatieve stoffen onttrekt aan het bloed dat door de werking van het hart circuleert. Het denkproces is dus een vorm van oxidatie die, door de juiste accumulatie van een min-lading, de hersenen in staat stelt een secundaire focus van energie te worden die in staat is energie om te zetten in gedachten en deze uit te stralen.

Deze activiteit vindt plaats in de convolutie van de hersenen, die de structuur van haarvaten hebben en dus fungeren als weerstanden. Hoe steiler en nauwer de hersenkronkels en hoe talrijker de haarvaten, hoe groter de transformatie van de voedende stoffen en dus hoe hoger de kwaliteit van

het denken en de resulterende gedachten. De energieën die in de vorm van straling door de hersenen worden uitgezonden, hebben eigenlijk geen drager en zijn volgens Viktor dragerloos.

Het bewijs dat straling dragerloos is, wordt aangetoond door de manier waarop straling in een vacuüm niet waarneembaar is, terwijl het in een lichaam wel waarneembaar is door de aanwezigheid van waterstof als drager. In het organisch lichaam ondervindt de straling weerstand en wordt ze omgezet in licht of warmte, om zich uiteindelijk in golfvorm te reproduceren. Uit deze transformatieprocessen wordt de structuur van de hersenen gecreëerd door een hoogwaardig stollingsproces onder dit diffuse licht en deze duistere warmte.

Deze kwalitatieve waarde van de groei van de hersenkronkels is echter afhankelijk van de aangevoerde voedingsstoffen, die in hun interactie resulteren in hoogwaardige emulsies en kwaligene substanties of een laagwaardige neerslag van stoffen. Structureel ongezonde voeding, kwalitatief slecht water en de resulterende lichte oververhitting leidden volgens Viktor tot de vorming van grove convoluties in de algemene structuur van de hersenen, waardoor een brein ontstaat dat niet in staat is intuïtief te functioneren of de subtiliteiten van de natuurlijke processen te begrijpen. Zo wordt een mens als vanzelf van dezelfde kwaliteit als wat die eet, drinkt en inademt.

Net als de structuur van een huid grover wordt naarmate de voedselkwaliteit afneemt en de afzettingen van bloed verzwakken, ontaardde de hersenen in een orgaan dat alleen logisch, en niet langer bio-logisch, kan denken. Een waterachtige kwab die zich niet langer bewust is van de levende logica van natuurlijke energetische interrelaties en interdependenties. In zekere zin zouden zulke hersenen vergeleken kunnen worden met een slecht ontworpen muziekinstrument, gemaakt van inferieure materialen en dus niet in staat om werkelijk harmonieuze klanken te produceren die de sferen van het leven bijeenhouden.

Er is genoeg bewijs dat dit ondersteunt, want dagelijks worden we bewust gemaakt van de toename van mentale aandoeningen, depressie, dyslexie, irrationeel en brutaal gedrag en hyperactiviteit om er maar een paar te noemen, waar steeds meer mensen op steeds jongere leeftijd last van hebben. De huidige methoden van waterbehandeling en reticulatie doden het water echter, en slecht water of verkeerd behandeld water verzwakt, degradeert, degenereert en vernietigt uiteindelijk de organismen die het voortdurend drinken.

Wat moet er nog meer gezegd worden, behalve dat al deze abnormale oxiderende processen een verstoring van het organisch metabolisme oproepen en de kwaliteit van leven op fysiek en mentaal niveau afzagen tot er geen tak meer over is om op te zitten.

> “We zouden collectief moeten weigeren om nog langer gedwongen te worden om water te drinken zoals nu is voorgeschreven, want door het drinken van gechloreerd en gefluorideerd water brengen we niet alleen onszelf lichamelijk en geestelijk schade toe, maar geven we ook een verschrikkelijke genetische erfenis door aan onze kinderen. Maar dan stelt men de vraag, hoe kan het anders? Als water ziektekiemen draagt, moeten die toch op enige wijze geneutraliseerd worden alvorens men de drank consumeert.
>
> De oplossing is eenvoudig en ligt voor de hand. In plaats van ziekte bestrijden, zou men zich moeten richten op het voorkomen van ziekten. In goed bronwater komen geen ziektekiemen voor, omdat de vrije zuurstoffen, de aanstichters van ziekten, daarin gebonden en onschadelijk zijn gemaakt door de overheersende koolstoffen. Als boswachter kon ik vaak

observeren hoe zieke en zwaargewonde dieren bepaalde kruiden zochten en hun wonden in heel speciale soorten water dompelden.

Uiteindelijk drong het tot me door dat er zeer mysterieuze krachten in water huizen en dus ging ik ernaar op zoek. Ik vond niet alleen deze opmerkelijke krachten, maar ik vond ook de manier om ze naar believen in water te verwerken. Om te beginnen probeerde ik het product uit op mezelf en later gaf ik dit natuurlijk geactiveerde water aan een aantal anderen om drinken. Na verloop van tijd waren er honderden mensen die leden aan alle denkbare kwalen, die weer gezond werden."

Waarmee wij het vorige boek eindigden is ook hier van toepassing:

"Het is aan u: of men is bereid de visie die ik heb opgetekend uit de mond van de natuur te leren begrijpen en aanvaarden, of men kiest ervoor in zijn veilige onwetendheid te blijven volharden en de wetenschap boven de natuur te blijven stellen. Een tussenweg is er niet."

1.7 Vuurwater

Met betrekking tot de hoogwaardige syntheseproducten die onder invloed van de juiste beweging en bijbehorende vorm en temperatuurgradiënt kan worden geproduceerd, zal op dit punt een ander interessant fenomeen worden onthuld, waar Viktor zich in zijn latere ontwikkelingen omtrent de Implosie-apparatuur minder mee bezig hield, maar in zijn vroegere jaren weldegelijk over sprak. Dit betreft de productie van het zogenaamde 'vuurwater'.

Het is algemeen bekend dat benzine een explosieve stof is, en als we de interne processen bestuderen die betrokken zijn bij de productie van dergelijke synthetische brandstoffen, kunnen we vaststellen dat, samen met aanvullende katalytische factoren, hoge druk en hoge temperatuur de hoofdrol spelen. Beide factoren die een dodelijk schadelijke invloed hebben op niet alleen het eindproduct, maar ook de eindgebruiker en de betreffende tussenliggende omgeving die in dit gehele proces vervuild wordt. En zo geldt dat:

"deze ruwe oliën, net als gedestilleerd steriel water, behoren tot het geslacht van fysieke verschijningsvormen die niet in staat zijn zich voort te planten. Het zijn formaties die hen weg hebben gemist op het ontwikkelingspad van de evolutie en terecht behoren tot het gesteriliseerde geslacht. Verder is het bekend dat er onvruchtbare mensen, dieren en planten zijn. Dit wordt meestal toegeschreven aan een organisch defect, maar kan ook gebeuren wanneer een onnozel iemand het normale verloop van de ontwikkeling verstoort.

Onvruchtbaarheid of onvermogen om voort te planten is echter niet alleen beperkt tot toename in puur kwantitatieve zin, het kan ook van puur intellectuele aard zijn; zoals hiervan sprake is bij mensen die hen creatieve vermogen inruilen ten behoeve van vernietiging. Tot dit ras behoren onder meer degene die bijvoorbeeld gaten boren in de Aarde om olie te winnen, die ze vervolgens destilleren om het verhitte product genaamd 'brandstof' te gebruiken voor de aandrijving van vervoersmiddelen op het land, op het water en in de lucht.

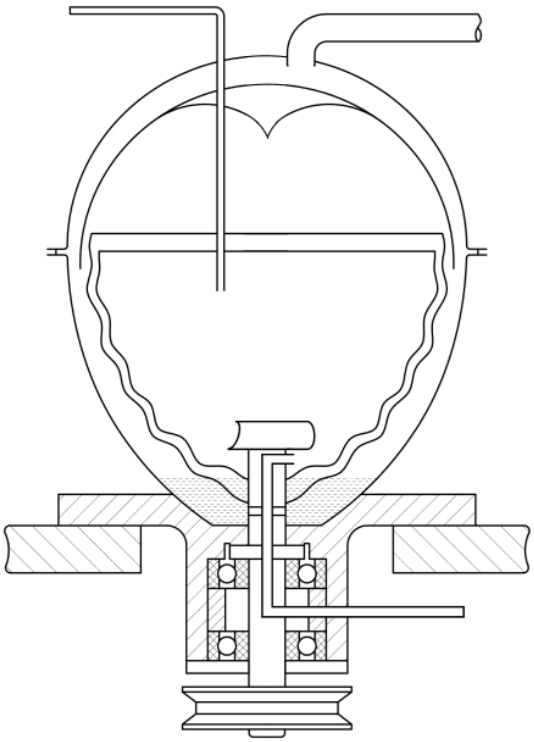
> Naast degenen die graag de mislukte producten van de natuur, zoals olie, rechtstreeks uit de grond halen, zijn er anderen die er bij wijze van spreken hun levenswerk van maken om hun brood te verdienen door de natuur overal te treiteren met een vergrootglas en pincet. Dit soort mensen worden gewoonlijk scheikundige genoemd, van wie bekend is dat ze na ontleding gistingsproducten maken zonder rekening te houden met de dynamische processen van de natuur.
>
> In afzondering hiervan is er echter geen mogelijkheid voor voortplanting en verdere ontwikkeling van welke aard dan ook, omdat alle schepselen die bevruchtende of vruchtzettende eigenschappen dragen zijn ontstaan door een specifieke richting van beweging, waarbij temperatuurverschillen ontstaan die de intermediaire metabolische processen in gang zetten, welke de feitelijke stromingsveranderende processen van de organische synthese voortbrengen, de vruchtbaarheid bepalen en bevruchting inhouden.
>
> De laatste paragraaf is al moeilijk te begrijpen, omdat vandaag de dag vrijwel niemand meer de ware betekenis kent van de uitdrukking 'product van organische synthese'. In de scheikunde wordt na een chemische samenstelling een organische werking veronderstelt. Men gaat hier echter volledig voorbij aan het feit dat een stof op zich niets voortbrengt, ofwel geen vruchtbaarheid in zich mee draagt, welke namelijk afhankelijk is van een reactieve wederkerigheid onder de natuurjuiste omstandigheden.
>
> Een academisch geleerde scheikundige lijkt dus niet begrijpen dat in de dynamische processen van de natuur, net als elders, verschillen bestaan. En het belang van deze verschillen mag niet onderschat worden, omdat zonder verschil in lading of potentie geen enkele vorm van beweging zou bestaan. Alleen de opwekking of schepping van ‘verschil’ via de juiste ‘vorm’ resulteert in de evolutie, die op talloze manieren tevoorschijn komt.
>
> Vanuit een natuurlijk standpunt moet evolutie of voortplanting en verdere ontwikkeling worden gezien als een seksueel proces, waaraan verlangen voorafgaat. Alleen zo kan de waarheid worden vastgesteld en praktische vooruitgang worden geboekt. De waarheid is namelijk altijd een benadering van waarschijnlijkheid en hoe dichter we bij de waarheid komen, hoe bitterder het besef dat de huidige wetenschap een misvatting is met ernstige gevolgen, omdat ze werkt met waarden die waardeloos zijn.”

Als felle tegenstander van ontginnings- en mijnbouwpraktijken, waarbij de fructigene stoffen uit de maag van Moeder Aarde worden gepompt en gehakt, besloot Viktor op eenvoudige wijze aan te tonen dat er uit water een vele malen krachtiger aandrijfmedium gehaald kan worden dan uit de vermeende ‘brandstoffen’ – die de eigenlijke vruchtstoffen van de natuur inhouden!

Het praktische doel van de Repulsator van Viktor omvatte daarom niet slechts de creatie van drink- en geneeskrachtig water, maar ook van een “koolwaterstof” die niet brandt, niet stinkt en geen lawaai maakt. Het essentiële punt hiervan is volgens Viktor dat het van een veel hogere kwaliteit is en daarom veel efficiënter zal functioneren als aandrijfgas dan de gemanipuleerde olie of het gesynthetiseerde product dat de chemicus benzine noemt. De watervorm waar we hier over spreken is dat wat Viktor aanduidde als **vuurwater**.

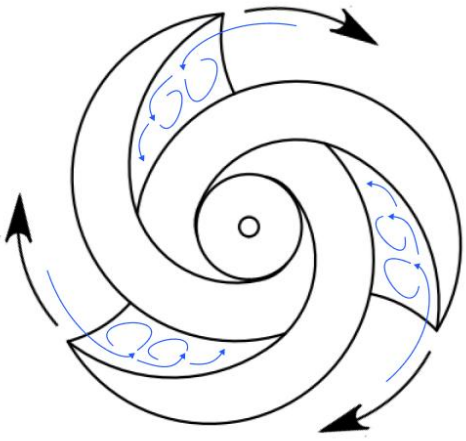
Niet alleen zouden de delfstoffen met de intreding hiervan in de bodem kunnen blijven – de enige plaats waar deze hun levenstaak tot uitvoering kunnen brengen – maar blijft ook de vervuiling die ontstaat door de verbranding van brandstoffen achterwege.

Voor de bereiding van deze koolwaterstof, het zogenaamde vuurwater, zei Viktor een goed geïsoleerd vat te nemen, bij voorkeur een eivormig vat van klei of, bij gebrek hieraan, een eikenhouten vat, dat zoveel mogelijk beschermt tegen de invloeden van externe temperaturen, maar dat de ademhaling van het vat niet belemmert en de diffusieve functies niet verstoort. In feite omschreef hij hier een vroeg model van Repulsator (figuur 4.18), zonder centrale stijgbuis.

Figuur 4.18: Repulsator voor de productie van vuurwater.

In het vat werd in plaats van een propeller, een soort zuigschroef (dat lijkt op de impeller) met drie-bladen geplaatst. Het binnenste deel van de bladen van de impeller bestond uit koper, het buitenste deel van een metaal met tegengestelde polariteit, zoals zilver (figuur 4.19).

Figuur 4.19: zuigschroef.

Het eivormige vat is nu gereed en wordt gevuld met goed geïsoleerd zeewater of grondig geïsoleerd of aangezuurd zoet water, bij voorkeur regenwater. De begintemperatuur van het water moest tussen +12°C en +17°C liggen en aan dit geïsoleerde water wordt wederom van bovenaf kooldioxide toegevoegd. Of de overige ingrediënten die van toepassing zijn op de bereiding van bronwater is onduidelijk. Waarin de bereiding verschilt van bronwater is de aanvoer van extra zuurstof van onderaf. Daar waar de kooldioxide nog steeds van bovenin wordt aangevoerd, wordt aanvullend zuurstof van onderaf ingebracht. Echter op zo'n manier dat er geen druk ontstaat in het inwendige.

De van bovenaf ingebrachte koolstofdioxide (het koolzuurgas) verlaagt zijn temperatuur en zal snel worden geabsorbeerd door het afkoelende water. Zodra dit gasmengsel als het ware door het water is ingeademd, wordt er een scheut zuurstof geïnjecteerd, waarvan de verspreiding alleen via het water mag plaatsvinden (vandaar de aanvoer van onderaf) en de zuurstof zich concentreert in de bovenste lagen van het water. Dit resulteert in de ontwikkeling van een gelaagde, zelfverdichtende, ruimtelijke structuur vanaf de bodem naar boven, waar de koolzuurgassen die van boven komen zich mengen en zich verplaatsen van een gebied met een hogere naar een gebied met een lagere zuurstofconcentratie (diffunderen).

Als het proces goed verloopt, vormt zich een extreem sterk vacuüm in de ruimte boven het water, waardoor de verdere aanvoer van koolstofdioxide nog meer verstuift en afkoelt, wat aanleiding geeft tot de noodzakelijke intensivering van de interactie tussen beide die nu worden tot condenserende kooldioxide en condenserende zuurstof (en overgaan van gas tot vloeistof). Onder deze wederzijdse intensivering, waarbij de watertemperatuur langzaam daalt tot +4°C, worden de condenserende stoffen opgeslagen en gebonden in de aanwezige waterstof. Net zolang totdat er een volledige oplossing ontstaat, om uiteindelijk tot de beoogde synthese te komen.

Als alle ingrediënten volledig zijn opgelost, moet het mengsel ongeveer twee uur staan, waarbij de temperatuur op +4°C moet worden gehouden. Er ontwikkelt zich een negatieve druk en wanneer de pH-waarde (die de waarde bepaald tussen een zure en alkalische stof) boven de 8 stijgt (zeer overwegend alkalisch), vindt verzeping plaats en wordt het mengsel olie- en vetachtig.

> “Als dit hele mengsel licht wordt samengeperst (verwarmd) door een dalende zuiger, dan wordt het mengsel onmiddellijk getransformeerd in de volgende hogere staat van ontwikkeling of aggregatie, namelijk in lucht. Door de ongeveer 1700-voudige volumevergroting van dit nieuwe organisme ontstaat een exploiteerbare expansiedruk die gelijk is aan ongeveer 2000 atmosfeer per liter van dit water.
>
> Hier moet terloops worden opgemerkt dat water bij een temperatuur van 15°C circa 819 keer zwaarder dan lucht is bij dezelfde temperatuur. Waterdamp daarentegen absorbeert een 1.700-voudig volume water. Bij de verdamping van 1 liter water worden ongeveer 600 warmte-eenheden latent opgeslagen, gebonden.
>
> Dat deze enorme druk zich in stilte uit, behoeft geen commentaar. Dat dit product van transformatie als hoogwaardige lucht een gunstiger effect heeft op het milieu en de ontwikkeling in het algemeen dan de afvalstoffen van explosieve processen, spreekt ook voor zich. Dat dit hoogwaardige product van getransformeerde lucht niet stinkt, staat buiten kijf.”

Kortom, de hoge concentratie aan gecondenseerde zuurstoffen expandeert onder invloed van de toenemende druk van de dalende zuiger. In een brandstofmotor vindt deze expansie, of ‘explosie’, plaats door gebruik te maken van benzine of diesel. In dit geval treedt deze explosie in werking vanwege de ruimtelijke uitzetting van de inherente energieën in het aldus geproduceerde vuurwater.

Elektromagnetische ontsteking is overbodig en door middel van dit proces hebben we een stof geproduceerd die gebruikt kan worden voor de aandrijving van brandstofmotoren, zoals de dieselmotor, waar in dit geval geen ontbranding meer in optreedt en ook geen schadelijke uitstoot vanaf zal komen. Het is een onbrandbare drukveroorzakende stof die niet stinkt en geen lawaai maakt, en het heilzame effect ervan kan tot elk gewenst niveau worden verhoogd, zodat in de praktijk de kleinste hoeveelheden al voldoende zijn om elk gewenst effect te bereiken.

Op deze manier is bereikt waarnaar werd gestreefd, namelijk een mengsel dat een uitzonderlijk stabiele en veilige stof is en dat een 'hogere' explosie produceert. Hij noemde dit een ‘hogere’ explosie omdat er geen verbrandingsproces aan ten grondslag ligt. De enige uitstoot, van deze vele malen hogere exploiteerbare druk dan door welke vorm van benzine dan ook kan worden geproduceerd, is dan ook niets anders dan zuurstofrijke lucht. Op deze manier worden waardevolle grondstoffen als hout, steenkool, olie en water bespaard en wordt, in overeenstemming met de natuur, energie opgewekt uit die stof die daar van nature voor is bestemd!

> "...en zo slaagde ik er niet alleen in om benzineachtige stoffen en het meest edele bronwater te produceren uit vervuild en verzwakt water, maar ook om een uitvinding te herscheppen die de bekende Franse natuurkundige Gerard Renault kennelijk in zijn tijd (1926) had gedaan en waarvan hij en zijn assistent het slachtoffer werden op de Parijse Academie omdat hij de enorme energieën die latent aanwezig zijn in water en lucht niet herkende.
>
> Gerard Renault hield zich al bezig met het probleem om elektriciteit uit de lucht te halen. In zijn laboratorium in Grenoble werkte hij dag en nacht aan zijn uitvinding en zelfs de schaarse informatie die openbaar werd gemaakt, zorgde voor een sensatie in wetenschappelijke kringen. Op een dag stond er een machine in zijn werkplaats die als een wonder werd beschouwd. Dag na dag draaiden de wielen zonder dat een waarnemer kon vaststellen waar de aandrijfkracht vandaan kwam. Noch stoom, noch verbrandingsgassen, noch elektrische drijfkrachten konden worden waargenomen.
>
> De machine stond op haar basis, volledig geïsoleerd van de grond, en draaide onafhankelijk als een perpetuum mobile. Renault genoot een tijdje van de algemene verbazing... en op een dag zei hij: ‘Deze machine wordt inderdaad aangedreven door elektriciteit, maar dan met elektriciteit uit de lucht! Ik heb het probleem opgelost. Met de praktische toepassing ervan zullen we over een paar jaar een paradijs op aarde hebben.’
>
> De Franse Academie vroeg Renault naar Parijs te komen om zijn uitvinding daar te demonstreren. De uitvinder stemde toe, haastte zich met zijn assistent naar de hoofdstad en stelde zijn machine op in de experimenteertheater. Vlak voor het begin van de demonstratie wilde hij uitleggen hoe het werkte. Zijn assistent was erbij. Plotseling was er een enorme explosie, vlammen schoten uit de deuren en ramen, en toen de brandweer het vuur had weten te doven, was de machine een wrak. Renault en zijn assistent kwamen bij de explosie om het leven. Ze namen hun geheim mee het graf in.”

Renault was niet de enige die zich bezighield met de latente energieën opgeslagen in water. In 1917 demonstreerde John Andrew (?) eenzelfde ontdekking aan het Amerikaanse ministerie van Marine. Beschuldigd van fraude door de onderzoekscommissie, deed hij een paar druppels van een kristalhelder concentraat in tien liter zoet- en zeewater en daagde de onderzoekers uit om het mengsel te testen in een interne verbrandingsmotor. Toen de testmotor startte, werd het belang van deze ideale krachtbron duidelijk. Een daaropvolgende zoektocht naar de uitvinder vond hem vermoord in zijn woonkamer.

Zo ging de ontdekking, die atoomfysicus John Worrell Keely (1837-1898) voor John Andrew had gedaan, voor de tweede keer verloren. Na zijn hele leven te zijn bespot en geminacht, bleef ook de werking van Keely zijn 'hydropneumatische vacuümpulsatiemachine' raadselachtig, omdat hij het geheim mee zijn graf in nam door de machine te vernietigen voordat hij in 1898 stierf. Door de geschiedenis heen vinden wij zo verschillende verhalen van succesvolle manieren om op alternatieve manieren tot een schone vorm van energie te komen.

De methodische beschrijving van Viktor Schauberger steekt echter met kop en schouder uit boven de anderen. Vanwege de eenvoud van zijn ontdekkingen, en te meer vanwege de elementaire basisbestanddelen die de hoofdrol spelen, is het enige dat nodig is de experimentele wilskracht om in zijn voetsporen te treden. Wellicht kunnen zelfs plasticrestanten, eveneens gemaakt van aardolie en bestaande uit polymeren, als moeilijk afbreekbaar materiaal worden losgeweekt, opgelost en getransformeerd tot 'schone' nieuwe vorm, onder invloed van de oorspronkelijke beweging.

> "Indien waterstof, alszijnde organische polariteit of de aardse drijfveer, zich naar beneden ontlaadt ontstaat er kortsluiting – onweer. De natuurkundige Renault veroorzaakte een kortsluiting die hem en zijn collega in enkele seconden verbrandde. Wanneer de waterstof omhoog wordt gezogen en zich in die richting ontlaadt, leidt dit tot de cycloon, de draaikolk.
>
> Het hangt er helemaal vanaf waar 'waterstof', als de organische polariteit, zich ontlaadt. Op de dwarsas of op de verticale as? Dit wordt bepaalt door de sterkere pool, oftewel de overheersende kracht. Welke pool dus de overhand krijgt, bepaalt de ontwikkelingsrichting."

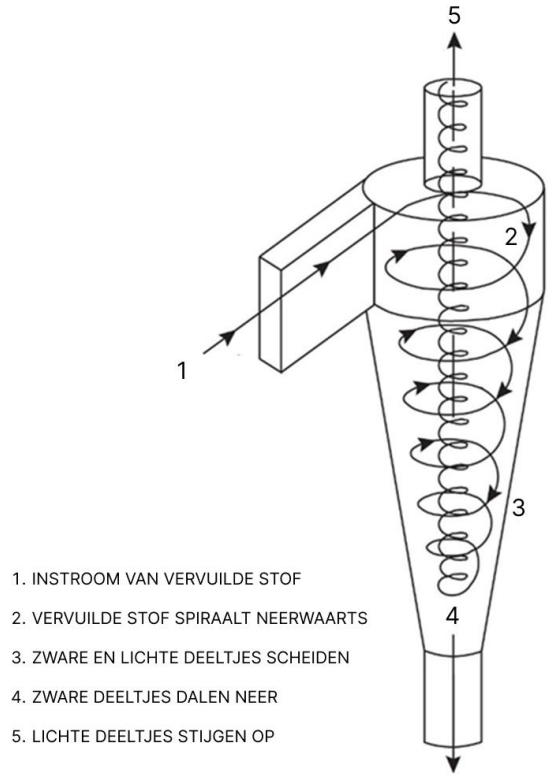
1.8 Reactievat

De eivorm als 'reactievat', waarin in het geval van de Repulsator bepaalde reacties worden uitgelokt onder invloed van de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve, kon volgens Viktor ook prima fungeren als afvalscheider. In een wereld die, vooralsnog, voortdurend wordt vervuild door uitlaatgassen en chemische restanten die worden gedumpt in de atmosfeer en oppervlaktewateren, zal het proces discossiatieproces in de eivorm kunnen bijdragen aan de scheiding van zware en lichte deeltjes. Oftewel, zuivere en onzuivere stoffen.

Deze ideeën werden echter door Viktor gesuggereerd, maar hij deed hier verder niet veel mee, in de overtuiging dat zijn Implosie-apparatuur een einde zal maken aan deze zinloze vervuiling. Na het overlijden van Viktor Schauberger in 1958 kwam er terstond een abrupt einde aan de ontwikkelingen die gaande waren omtrent Implosie-apparatuur, maar bleef de milieuvervuiling zich voortzetten. Nog onvoldoende bij machte om de Implosie-apparatuur van zijn vader werkend te krijgen en direct in zijn

voetsporen te treden, zette Walter zich desalniettemin in op de manieren die mogelijk waren, wat hem leidde tot zijn eivormige versie van de destijdse “cycloontank”.

Voor de scheiding van vloeistoffen of gassen werd gebruik gemaakt van een zogenaamde centrifugaalafscheider, ook bekend als cycloontank. In de cycloontank wordt tangentieel een vloeistof of gas op een bepaalde snelheid onder druk ingevoerd, waarna het aan de hand van deze inleidende impuls als vanzelf een ronddraaiende dubbele-spiraalbeweging aanneemt. In het centrum van de draaikolk bevinden zich de lichte (maar dichte) stoffen en aan de periferie de zware (en verdunde) stoffen. In z’n totaliteit zien wij een perifere buitenstroming, die spiraalvormig naar beneden stroomt, en een centrale binnenstroming, die spiraalvormig naar boven stroomt (figuur 4.20).

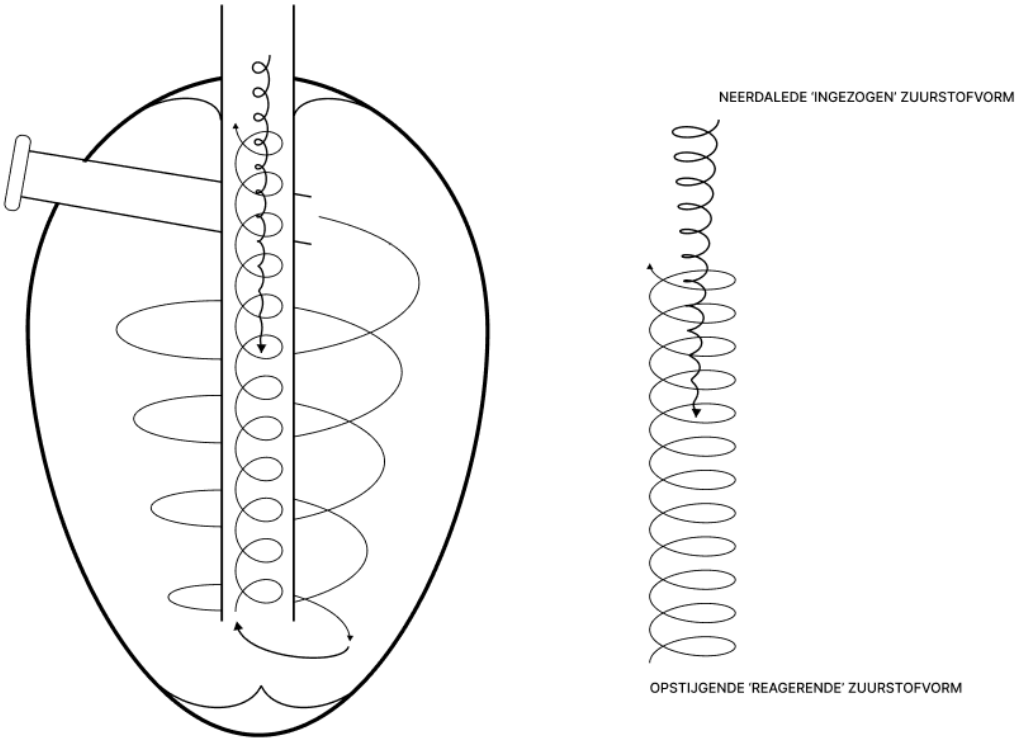

Figuur 4.20: de cycloontank.

De cycloontank is bedoelt om, bijvoorbeeld vervuilde lucht te filteren, zonder filter. Dit gebeurt als volgt. De vervuilde lucht wordt tangentieel aangevoerd via de opening aan de bovenzijde. Deze lucht beweegt zich vervolgens als een spiraalvormige draaikolk naar de onderzijde van het vat. Daarbij ontstaat op het grensvlak tussen de ‘neerwaartse’ en ‘opwaartse’ stroming een scheiding van lichte en zware deeltjes. De zwaardere deeltjes blijven tegen de periferie aan gedrukt, terwijl de lichtere deeltjes opstijgen via de centrale kolk. Op deze manier worden ‘zware’ deeltjes gescheiden van ‘lichte’ deeltjes, waarbij zwaar verwijst naar vervuilde stoffen en licht naar gefilterde stoffen.

Aan de bovenzijde van het reactievat stroomt schone lucht naar buiten, terwijl de vervuilende deeltjes naar beneden vallen in bijvoorbeeld een opvangbak of filter waar deze worden opgeslagen. Vanwege de rechte vormen in de cycloontank is echter gebleken dat het moeilijk is om optimale reactiecondities te bereiken. De toepassing van Walter lag daarom in het gebruik van een ei- of

peervormig reactievat waarin deze beperking niet zou optreden (figuur 4.21). In tegenstelling tot de cycloontank bestaat er in de eivormige reactiekamer van Walter een vloeiende kromming, die het best kan worden weergegeven of vergeleken met parabolische en hyperbolische ruimtecurves.

Figuur 4.21:eivormige reactiekamer.

Het is bekend dat kromlijnige bewegingen zichzelf versnellen en Walter wijst erop dat in juist vormgegeven reactievaten 'reacties al optreden onder omstandigheden die anders alleen kunnen worden bereikt met behulp van bijvoorbeeld katalysatoren'. In het patent dat hij met betrekking tot deze uitvinding aanvroeg in 1963 omschreef hij zijn uitvinding als:

> "Methode en apparaat voor het initiëren, bevorderen en versnellen van fysisch-chemische processen of reacties op vaste, vloeibare, gasvormige stoffen, mengsels van stoffen, oplossingen en, in het bijzonder, een methode en apparaat voor het reinigen van de lucht en voor het ontgiften van de uitlaatgassen van benzine- en dieselmotoren."

In het reactievat van Walter is opnieuw aan de zijkant een inlaatmondstuk bevestigd voor de tangentiële aanvoer van vloeistoffen en of gassen en aan de bovenzijde een uitlaatopening voor de uitstroom van het schone, verfrissende product. Opvallend, en daarin verschilt het apparaat van Walter wezenlijk met de cycloontank van John Finch, die er in 1885 al patent op aanvroeg, is dat er aan de onderzijde geen afvoerput is voor zware deeltjes. Dat is omdat, zoals Walter beweerde in navolging van zijn vader, 'schadelijke uitlaatgassen of zware deeltjes via de "juiste manier van bewegen" onschadelijk kunnen worden gemaakt'.

In plaats van slechts gebruik te maken van dissociatie zal een substantie, dat tot een bepaalde snelheid versneld, na dissociatie onmiddellijk een reactie aangaan (associatie) waardoor het eindproduct alsnog fris, zuiver en schoon is en er geen vervuilende restanten overblijven. Kortom, in

het eivormige vat worden de zwaardere deeltjes dusdanig intensief in beweging gebracht zodat de samenstelling ervan dusdanig is getransformeerd dat zij opstijgen (en reageren op) de zuurstoffen die vanuit die richting worden ingezogen via de stijgbuis.

Hieromtrent geldt dus hetzelfde als van toepassing is op bronwater, namelijk dat het pas opstijgt als het een bepaalde kwalitatieve waarde heeft opgebouwd. In het reactievat van Walter bevindt zich namelijk geen druk, wat betekent dat hetgeen opstijgt, opstijgt via een vacuüm. Het enige waar men verder rekening mee moet houden is dat de binnenoppervlakken van de apparaten volgens naar behoefte worden voorzien van geschikte katalysatoren, filterstoffen of stoffen met een steriliserend effect. In sommige gevallen, zoals met rioolwater, zijn deze katalysatoren hoognodig om die dissociatieve reacties uit te lokken dat de schadelijke stoffen ook daadwerkelijk ontbinden en ontvankelijk worden voor de vermenging op hogere orde.

Een van de primaire doelstellingen van de uitvinding - vooral met het oog op het internationale probleem van toenemende luchtvervuiling - is het zoveel mogelijk terugdringen van luchtvervuiling veroorzaakt door rook, uitlaatgassen en industriële stofemissies. Walter benadrukt dat 'van de grote vervuilers, vooral het emissieprobleem van voertuigen met benzine- en dieselmotoren onopgelost blijft'. Dit zijn voornamelijk uitlaatgassen die koolstofmonoxide, dus onverbrande of slechts gedeeltelijk geoxideerde koolwaterstoffen, fragmenten van koolwaterstoffen, stikstofoxiden, zwavelverbindingen en andere gevaarlijke gifstoffen bevatten.

> "Dit bewegingsproces - steeds sneller draaiend in de richting van de punt van het ei - veroorzaakt enerzijds fysische effecten en anderzijds, in wisselwerking met de zuurstof- of luchttoevoer, reductie- en oxidatieprocessen (ontgifting van de uitlaatgassen).
>
> Dergelijke goed gevormde en juist gelegeerde reactievaten produceren fysische en chemische effecten die in verschillende opzichten superieur zijn aan bijvoorbeeld de uitlaat en andere uitlaatgasafvoersystemen die tot nu toe bekend zijn (zoals de cycloontank).
>
> De huidige uitvinding opent toepassingsmogelijkheden op talloze gebieden waar analoge fysische en chemische effecten, processen en reacties tussen gasvormige, vloeibare en vaste stoffen, in mengsels en oplossingen gewenst zijn."

In navolging van zijn vader werd toegespitst op een techniek die na stoffelijke dissociatie – en ontbinding – toewerkt naar associatie – een hogere verbinding.

Draaikolk

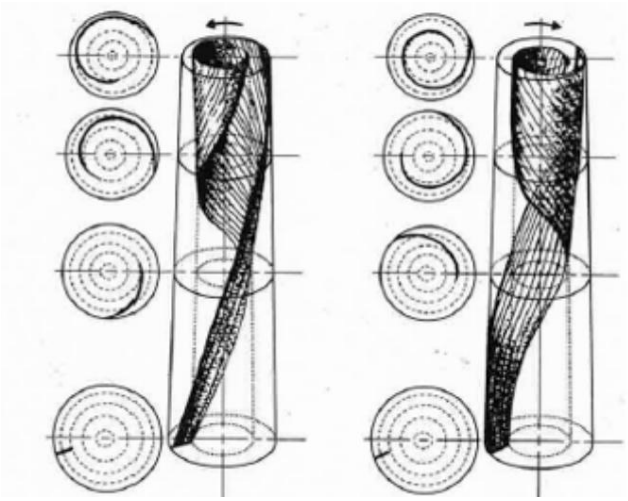
2.1 Dubbele-spiraalbuis

In het vorige hoofdstuk is ons duidelijk geworden op welke manier toegewerkt kan worden naar een kwalitatief hoogwaardige watersoort die niet slechts op fysiek niveau een bijdrage zal leveren aan het behoud van een gezond lichaam, maar ook op mentaal en spiritueel, emotioneel en psychisch, niveau z'n inwerking zal hebben op de Geest. De keuze voor de behandeling en opslag van water zijn echter slechts aspecten die veelal plaatsvinden nadat water op de plaats van bestemming arriveert.

Over de manier waarop dit water daar arriveert, daar is een groot deel van het hierop voorgaande boek – **Bloed van Moeder Aarde** – aan gewijd en is ons duidelijk geworden dat de voortplanting van water door een negatief-gepotentieerde bedding stroomt en daarbij pulseert van en naar een door het landschap kronkelende, slingerende as. De manier waarop water van de watervoorziening naar een huishouden wordt geleidt is – het zal u niet langer verbazen - 180° tegengesteld aan de natuurlijke manier van voortplanting.

In plaats van dat water zichzelf vooruittrekt en zuigt, wordt het onder hoge druk door een positief-gepotentieerde stalen leiding geperst, die, in tegenstelling tot de elegante bochten van een rivier, het water hoofdzakelijk rechtdoor en via scherpe hoeken verplaatst. Het behoeft op dit punt vrijwel geen uitleg wat een dergelijke behandeling doet met kwaliteit van het doorstromende water. Als u daarbij verder nog in aanmerking neemt dat een gemiddelde waterleiding aan de binnenzijde oxideert, als reactie op het contact van water met staal of ijzer, zijn dat voldoende redenen om ook in deze situatie toe te werken naar een verbetering van de situatie.

> "Ieder waterkanaal voor het water moet zo zijn aangelegd, zoals dit van nature voorkomt, wat betekent dat het afdalende water door zijn momentum over zichzelf heen valt of zichzelf voorbijstreeft en naar het centrum - de stromingsas - accelereert in steeds kleinere spiralende spiralen (binnenwindende bewegingen)."

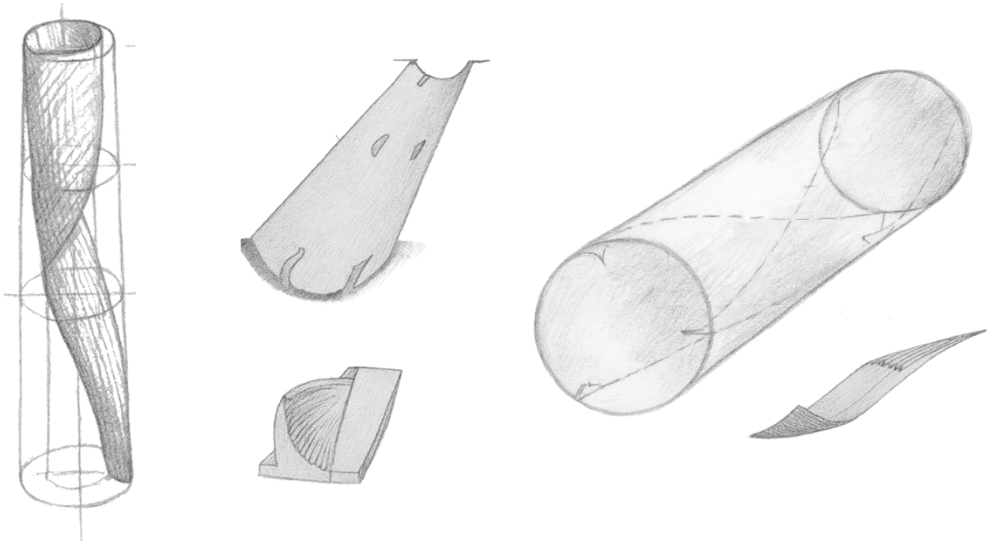

Onder die omstandigheden ontwikkelen de zuigkrachten zich in de kern van het waterlichaam, omdat hier de snelheid groter is ten opzichte van de perifere stromingen, wat resulteert in een vermindering van de druk op de wand en daarmee een afnemende wrijvingsweerstand. Alleen onder die omstandigheden beweerde Viktor dat water van de waterleiding of buis los zal komen en zich vrij voort kan planten.

> "De sedimenten die niet naar het centrum worden getrokken (en of reageren op centripetentie), worden door de heersende bio-centrifugatie op het oppervlak van de buiswanden gedrukt, om zich daar te verbinden met de grondstoffen waaruit het hout van de buis oorspronkelijk werd gevormd. Zo verdichten de poriën van het hout, dat daardoor duurzamer wordt dan ijzer en zichzelf tegen schadelijke invloeden van buitenaf beschermd. Op eenzelfde wijze functioneren de haarvaten en worden de haarvaten gevormd.
>
> Het proces voor het transport van levende vloeistoffen draagt bij aan de gezondheid van het transportmiddel, evenals aan de gezondheid van de getransporteerde vloeistof. Kortom: drinkwaterleidingen zullen op eenzelfde manier moeten worden geïnstalleerd als haarvaten."

In elk geval draagt het vat waardoor de vloeistof stroomt bij aan het behoud van de gezondheid ervan. Kijkt u maar eens naar een rivier. Een rivier gaat een interactie aan met het rivierbed. Zij bouwt het op, repareert het en verandert de vorm ervan op dezelfde manier als de sapstroom in een boom een interactie aangaat met het hout. In het ideale geval geldt hiervoor dat de waterleiding bestaat uit een organisch materiaal. Viktor benadrukte daarbij dat hout hiervoor het meest ideale materiaal is en als bewijs hiervoor verwijst hij naar de manier waarop bomen, zonder gebruik te maken van een pomp, water van hun wortels naar hun kronen transporteren.

Moderne ontwerpen van waterleidingen negeren dit cruciale aspect, wat de nodige risico's met zich meebrengt. Viktor wees ook hier daarom op de noodzaak tot verandering. In eerste instantie wees Viktor erop dat men voor het transport van water gebruik zal moeten gaan maken van hout en, in nabootsing van de houtbaan, worden ook in deze houten waterleidingen met zilver bedekte koperen geleidingsvinnen aangebracht (figuur 2.1), die het water aanmoedigen om volgens een cycloïde-spiraalvormige-ruimtecurve te stromen (dus als een langgerekte draaikolk).

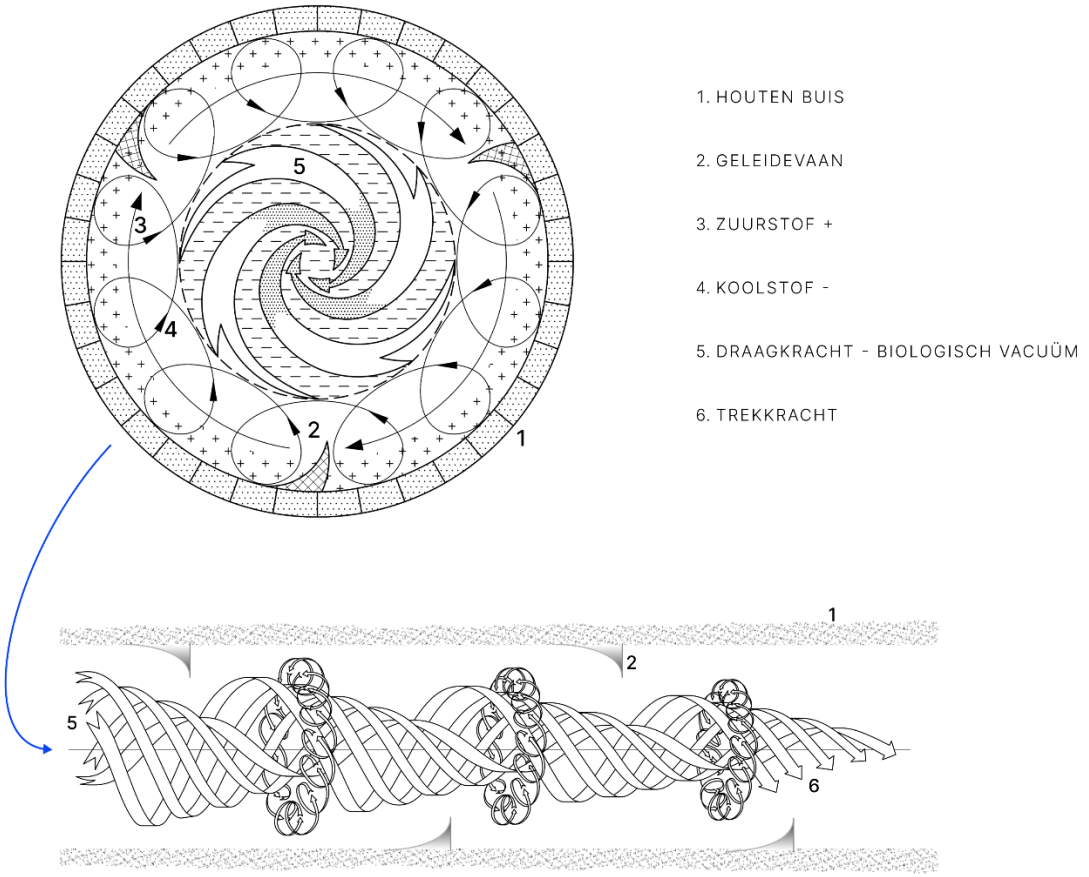
Figuur 2.1: inwendige geleidingsvin in spiraalbuis.

Deze uitvinding noemde Viktor de **spiraalbuis**. In de spiraalbuis wordt het water zo bewogen dat het om haar eigen as draait en daarbij de zuurstoffen, die reageren op deze centripetale beweging, richting de kern van de spiraalbuis bewegen en onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt condenseren. In deze richting komt het allereerst in contact met de vrije kooldioxide, die is vrijgemaakt uit de koolstoffen in het water en zich buiten de waterkern bevinden, als reactie op de centrifugaalkracht van de draaiende kolk.

Naarmate de zuurstof dichter bij de kern van de watermassa komt en het anomaliepunt nadert, wordt de koolstof steeds actiever en ontstaat uit de interactie met de vrije kooldioxide en de passieve zuurstof het zogenaamde koolzuur, waarvan de kwalitatieve waarde toeneemt naarmate de reactie tussen deze 'vruchtbare' en 'bevruchtende' stof dichter in de buurt van het anomaliepunt optreedt.

Zo ontstaan volgens Viktor in de dwarsdoorsnede van de pijp twee soorten circulatie: de mechanische circulatie, bekend als de dwarswerveling van het water en de fysische tegencirculatie, in de vorm van de langgerekte werveling van de energieën die ontstaan wanneer agressieve zuurstofdeeltjes van buitenaf de in de kern vrijgemaakte en geactiveerde kooldioxide gassen, die in de stromingsas uit de koolmassa's ontstaan, waar de laagste temperaturen heersen, tegenkomen.

> "Deze wederkerige pulsatie van energieën manifesteert zich in de vorm van een continu bio-dynamisch proces. In dit geval vindt het niet plaats aan de wanden van de pijp, maar aan de grenszone van de binnenkern van het water, wat resulteert in een kwalitatieve verheffing van de fysieke, materiële, energetische en immateriële eigenschappen ervan."

Figuur 2.2: dwarsdoorsnede en zijaanzicht van bio-dynamisch proces in spiraalbuis, ook bekend als dubbel-spiraal.

Hoewel de binnenwindende stroming de wrijving minimaliseert met de buitenwand, blijft de wrijving aan de buitenkant groter, ten opzichte van de kern. Over het algemeen betekent dit dat het doorstromende water aan de buitenzijde warmer is dan in de kern, net als in iedere rivier. Eveneens net als in een rivieroever, geldt dat de buitenwand van de houten spiraalbuis koeler is (omdat die bijvoorbeeld is ingegraven in zand) dan de buitenste waterlagen die erdoorheen stromen.

Dit leidt tot de afzetting van sedimenten die de poriën van het hout afdichten en de spiraalbuis duurzamer maken dan enig ander materiaal. Omdat vrije zuurstof in het kernwater wordt gebonden in koolstof, migreren alle bacteriën, zowel schadelijke als nuttige, naar de periferie van de pijp, waar de inferieure, minder complexe, pathogene bacteriën worden overweldigd door de restanten van vrije en agressieve zuurstof en worden geëlimineerd door de interactie met de poriën van het hout. Er is geen ijzer of staal om mee te interageren, en mogelijke ziekteverwekkers worden geneutraliseerd.

In 1930 vroeg Viktor voor het ontwerp van deze 'dubbel-spiraalbuis' patent aan (nummer 134543). Zoals het u duidelijk zal zijn, was de naam ervan afgeleidt uit de werking. Het koudste water in de centrale kern beschrijft een enkele spiraalbeweging (in de lengterichting), terwijl de perifere stroming een dubbelspiraalbeweging beschrijft, dat wil zeggen dat deze om zichzelf heen draait (en dus van de periferie terug naar binnen valt) en tegelijkertijd in een spiraal rond de centrale kern draait (zoals duidelijk is weergegeven in figuur 2.2).

Deze kurkentrekkerachtige beweging resulteert in opwaartse richting in de reactieve zuigkracht van het aldus ontstane biologisch vacuüm, en in neerwaartse richting in wat wij kunnen noemen een 'actieve' trek- en sleepkracht (zoals die bekend is in een gezonde, snelstromende rivier). Deze actieve trekkracht is werkzaam onder invloed van de actieve koolstofelementen, die via de zogenaamde 'hogere val' terugvallen in het vacuüm richting de kern van de stroom en daarbij de fijn verspreide zuurstoffen omringen, in zich binden en zo opnieuw het biologisch vacuüm versterken.

Deze actieve trekkracht van de ronddraaiende spiraal rond de centrale kern bevindt zich meer aan de periferie, waar zich de warmere lagen bevinden en wordt dus ritmisch afgebogen richting de centrale kern, die koeler is, waardoor de warmere lagen (aan de periferie) als vanzelf worden afgekoeld. Met verschillende watertemperaturen wordt opnieuw het koudere water naar het midden getrokken en het koudste, zwaarste kernwater versnelt en zuigt het andere, specifiek lichtere water 'in het kielzog', van het aldus ontstane biologisch vacuüm, achter zich aan, waardoor de trekkracht van het stroomafwaartse bewegende water versterkt en daarmee de voorplantingssnelheid.

Tegen de tijd dat het water zijn bestemming bereikt, geeft deze waterleiding ons goed gerijpt, gezond en verfrissend drinkwater. Zolang het hout van goede kwaliteit is en op de juiste wijze is ingebed, ontstaat er zodoende een meervoud aan voordelen ten opzichte van ijzeren leidingen. Hout uit de gangbare bosbouw zou niet geschikt zijn voor dergelijke leidingen. Echter was Viktor van mening dat er voldoende hout van de juiste kwaliteit voorhanden was dat op een natuurlijke manier is volgroeid en die voor dit doeleinde toegepast zou kunnen worden (nadrukkelijk zonder behulp van moderne bosbouwtechnieken). In de productie van houten waterleidingen gaat het hout namelijk niet verloren, maar draagt juist bij aan het voortbestaan en behoud van een gezonde waterentiteit. Bovenop het behoud van gezond drinkwater is het dus ook een uiterst duurzame manier van werken.

> “Water dat door de bodem in dergelijke leidingen stroomt, straalt in zekere mate een bevruchtende bio-elektrische lading uit in de omgeving, een werking vergelijkbaar aan die van een natuurlijke rivierloop. Op deze manier is het hout nog altijd in staat haar Moeder te eren door haar functie als bio-magnetiseur voort te zetten.”

Verder geldt dus dat de houten waterleidingen voor een optimale werking moeten worden ingegraven in zand om geïsoleerd en beschermd te zijn tegen licht en warmte. Met andere woorden, er is een koele, gecontroleerde omgeving nodig, waardoor de houten leiding langer mee zal gaan dan een stalen leiding, omdat deze niet onderhevig is aan rotting.

Verder geldt dat de uitvinding een ademend systeem betreft, wat betekent dat een bepaalde minimale hoeveelheid van het water de buitenkant van de pijp bereikt (wat kan worden opgevat als zweten), waar enige verdamping plaatsvindt. Dit koelt de buitenkant van de pijp af, waardoor de inhoud verder afkoelt. Door de externe drukverlagende werking van transpiratie en de interne zuigkrachten van het biologisch vacuüm kan de werkelijke grootte en dikte van de buiswand vrij minimaal zijn.

De mens zal nu eindelijk, na veel genomen te hebben van de natuur, in staat zijn er iets voor terug te geven. De productie van hoogwaardig water is immers niet slechts van vitaal belang voor de gezondheid van de eindconsument, maar voor de gehele omgeving waar het doorheen stroomt. Met de inbrenging van houten waterleidingen zal aan de vruchtbaarheid van de omgeving niets worden onttrokken, maar slechts worden aangevuld. Het bos, als oorspronkelijke bron voor het hout, zal haar levenskracht indirect terugkrijgen via de zichzelf verstevigende en duurzame houten waterleidingen.

> “Uit de overblijfselen van oude culturen is op te merken dat het transport van water vroeger op een meer ‘wijze’ manier werd uitgevoerd. Temidden van de waterloze woestijnen in Azië werden kanalen gevonden op 1 tot 2 meter onder de grond, om de temperatuur gelijk te houden en waarvan de contouren van de waterleidingen de hellingen volgden van het grondoppervlak. Anders gezegd, de waterleiding is in de lengterichting golfvormig.
>
> Met tussenpozen werden deze kanalen onderbroken door schachten die in de stroomrichting hellen. Niet alleen werden deze gebruikt om toegang te krijgen tot de ondergrondse leiding, ook waren deze bedoeld om het kanaal te reinigen en bovenal om het water te ondersteunen in de manier waarop het zichzelf regenereert door de nodige toevoer van zuurstof en kooldioxide.
>
> De belangrijkste oriëntatie van dit soort kanalen leek noord-zuid, waar de bodemomstandigheden het echter toelieten, werden ze ook van west naar oost aangelegd (gebruikmakend van het geostrofische effect, waarbij beide oeverzijden vruchtbaar worden en dit ook blijven). In dit geval werd de meest krachtige groei van de edelste graansoorten bereikt, zowel rechts als links van het ondergrondse kanaal temidden in de woestijn.
>
> Conflicten, strijd en teneinde oorlogen decimeerden degenen aan wie de techniek van het bouwen van deze aquaducten was toevertrouwd. Verdreven uit hen thuisland ging de kunst van het verbouwen van graan in woestijngebieden langzamerhand verloren. Soortgelijke installaties werden gebouwd door Moorse volkeren.
>
> Het enige verschil is dat de Moren geen kanalen groeven, maar trechtervormige reservoirs in de grond. In de regel werden deze trechtervormige reservoirs gegraven in moerassige en zure

grond, waar kort daarna een weelderige groei van zoete grassen ontstond. De watermassa's in deze kanalen, die zich op een slangachtige manier in een zeer specifieke richting slingerden in wervelende, cycloïde bochten, waren niets meer dan stromende Repulsatoren. Het waren waterwerken die niet alleen automatisch functioneerden, maar ook automatisch stralend kwaligen produceerden en de fructigenen in de bodem bevruchten."

Afgezien van een paar schaarse verwijzingen in oude kronieken en mondelinge overleveringen, is meer gedetailleerde informatie over deze merkwaardige installaties niet te vinden. Op deze manier ging de waardevolle kennis over de essentiële aard van deze waterculturen verloren. Alleen jarenlange observaties in veld en bos leidden niet alleen tot de herontdekking van deze lang verloren kennis maar ook het begrip dat nodig is voor een natuurjuiste toepassing ervan.

"In 1933 werd aan de maatschappij Alpine-Montan een voorstel voorgelegd waarin stond dat het erts uit de ijzerertsafzettingen naar Donawitz kon worden geleverd, niet tegen de huidige prijs van ongeveer 3,50 schilling per ton per spoor, maar tegen een kostprijs van circa 0,30 schilling per ton door middel van een gepatenteerde dubbele spiraalbuis.

Aanvankelijk werd dit voorstel belachelijk gemaakt, omdat volgens deskundigen ofwel het erts, dat een soortelijk gewicht van 1,9 heeft en dus zwaarder is dan water (met een waarde van 1), op de bodem zou blijven liggen, ofwel de buiswanden binnen korte tijd sterk zouden worden uitgehold, waardoor het voorstel commercieel niet haalbaar zou zijn.

Om deze tegengestelde opvattingen praktisch te weerleggen, werden testbuizen van 64 meter lang met een binnendiameter van 27,5 centimeter gefabriceerd. Bij een helling van 1% werden erts en kiezels met een korrelgrootte van ongeveer 10 centimeter in doorsnede door de buis getransporteerd. De experimenten werden uitgevoerd in Kohlleben.

Hoe steiler de geologische helling, hoe efficiënter het transport. De deskundigen van Alpine-Montan en het toenmalige ministerie van Landbouw moesten toegeven dat erts, stenen, steenkool - kortom, lichamen die zwaarder waren dan water - in feite door de stromingsas van de buis werden getransporteerd zonder de wanden te raken.

De snelheid van het erts, dat geruisloos langs de as van de pijp bewoog, was zo groot dat de passage van brokken erts die groter waren dan een vuist door de kijkvensters niet eens kon worden waargenomen in het kristalheldere water. Zelfs bij het lozingspunt was de snelheid te groot om grote brokken stenen en zo voorts te kunnen onderscheiden.

Om de ongeremde beweging van het getransporteerde materiaal vast te stellen, werden kleine draadmanden aan het uiteinde van de pijp geplaatst om de stroomsnelheid en de werkelijke positie en beweging van de zware lichamen langs de as van de pijp te bepalen. Na deze praktische demonstratie werd aangekondigd dat de hoeveelheid erts die beschikbaar was voor transport met de maand afnam en dat het niet langer rendabel zou zijn om een tweede spiraalpijpleiding aan te leggen naast de bestaande spoorweg, omdat het misschien nodig zou zijn om de hoogovens helemaal stil te leggen en het bedrijf tijdelijk te sluiten.

Het is de moeite waard om kort te vermelden dat het water dat wordt geloosd door zo'n ertstransportsysteem de meest ideale regulator is van het stroomafwaartse stromende medium van een rivier eronder, omdat de enorme energieën gegenereerd door de dubbele spiraalgeleiding de kinetische energie van de rivier, die tot op zekere hoogte verloren ging door de onnatuurlijke regulering, te helpen herstellen."

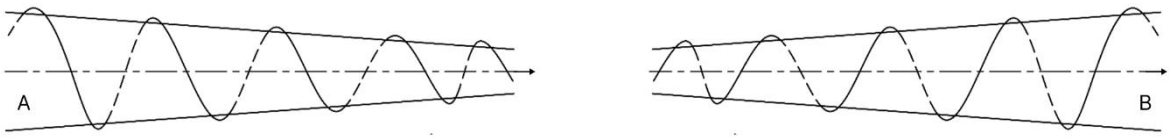
Hoewel Viktor destijds bijdroeg aan een ontginngsactiviteit die hij niet goedkeurde, bewees hij de werking van de spiraalbuis en bereikte als gevolg een indirect positieve ontwikkeling (de sluiting van hoogovens), daar het niet was geweest dat de hele affaire niet langer werd voortgezet vanwege de verslechterende economische situatie – waar hij niets om gaf, maar wel zijn destijdse financiers.

Daar waar zelfs het geloosde water van transportsystemen in de industrie al een grote bijdrage kunnen leveren aan de wederopbouw van de vitaliteit van waterlopen, kunt u zich de uitgestrekte mogelijkheden wel voorstellen wanneer dit systeem als norm zal gelden voor de aanlevering van water vanuit watervoorzieningen richting huishoudens! Niet alleen de kwaliteit van het water, de omgeving waar het door stroomt en de eindgebruiker zal enorm toenemen, ook de kwaliteit van bestaan zal in de breedste zin van het woord ongekende proporties aannemen.

> Zoals u weet, is vers en gezond water de eerste prioriteit voor de cultuur van elk land. Sterker nog, het ware fundament van alle cultuur is de kennis en het begrip van Water! En, als het begrip 'cultuur' op een natuurlijke manier gedefinieerd zou worden, dan zou het geïnterpreteerd moeten worden als: de bescherming van de fundamentele processen van de natuur die al in werking zijn getreden. Dit is alleen mogelijk door te zorgen voor datgene wat bewogen wordt, in beweging kan blijven."

Zoals het Viktor Schauberger later duidelijk werd, kunnen ook aanzienlijke verbeteringen in de waterkwaliteit bereikt worden met dubbel-spiraalbuizen die aan de binnenzijde zijn gelegeerd met koper. Hoewel deze buizen niet de transpirerende eigenschappen vertonen van hout, is de uitwerking van koper als materiaal op pathogene stoffen of zuurstofhoudende energieën even neutraliserend en werkt daarmee eveneens toe aan een opbouwende temperatuurgradiënt richting de kernstroom en daarmee de gewenste bevruchtingsprocessen die de kwaliteit van het doorstromende materiaal niet alleen bepalen, maar ook waarborgen.

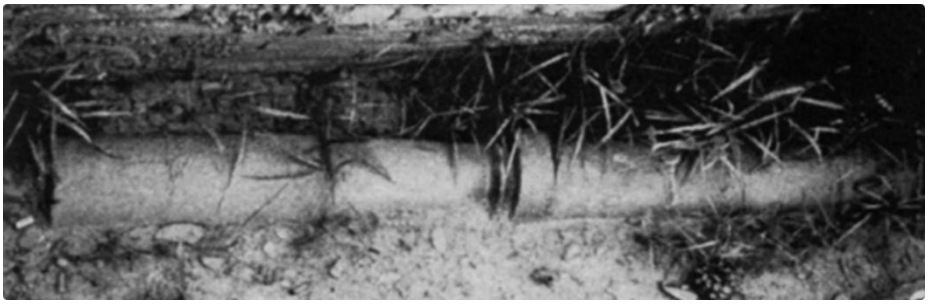
De dubbele-spiraalbuis kan volgens Viktor op verschillende manieren toegepast worden, naast de cilindrische vormgeving van de buizen met inwendige geleidevinnen, kan de buis bijvoorbeeld ook conisch vormgegeven worden. Afhankelijk van het gewenste doel wordt het dwarsprofiel van de conisch gevormde buis ofwel kleiner (figuur 2.3 A), bijvoorbeeld voor de opvang en omzetting van zeewater in zoet water, waarbij zouten onder invloed van de versnellende, verdichtende stroom oplossen. Ook kan het dwarsprofiel groter gemaakt worden, voor bijvoorbeeld de scheiding van mengsels (figuur 2.3, B).

Figuur 2.3: buisconfiguraties.

Meerdere van dit soort buizen kunnen als systeem achter elkaar worden geïnstalleerd, om bijvoorbeeld de synthese- of scheidingsprocessen te simuleren. Zoiets werd al toegepast door het Minoïsche volk uit de stad Knossos (de vermeende hoofdstad van Atlantis). Conische pijpen van terracotta, waarbij de smalle opening van elk pijpgedeelte goed in de brede opening van de volgende sectie werden gebruikt (figuur 2.4). Eén stuk van de pijpen vertoonde zelfs een opwaartse helling,

wat aangeeft dat Minoïsche ingenieurs zich terdege bewust waren van het feit dat water zijn eigen niveau vindt.

Figuur 2.4: ondergrondse Minoïsche waterleiding.

> “De toepassing van dit proces en de bijbehorende apparatuur is bijzonder effectief gebleken bij het voorkomen van korstvorming in leidingen, sedimentatie in kanalen, de transformatie van zeewater in zoet water, de biologische zuivering van vervuild drinkwater en water voor algemeen gebruik, en in hoogwaardige moleculaire syntheses.
>
> Ook moet worden vermeld dat als gevolg van deze uitvinding nieuwe ontwerpen voor turbines, aandrijfsystemen voor schepen en vliegtuigen en anders ontworpen waterreticulatie- en -overbrengingsinstallaties kunnen worden ontwikkeld. Ook de grootschalige productie van koolwaterstof (vuurwater) kan worden uitgevoerd via speciale spiraalbuizen, die zeewater koelen en biodynamisch verplaatsen terwijl het stroomt.”

Met betrekking tot de productie van vuurwater, zei Viktor dat de spiraalbuis op een bepaalde helling moet worden gelegd en in een noord-zuid of west-oost richting moet worden georiënteerd. Vervolgens wordt de buis gevuld met water, het beste water is zeewater dat goed bestraald is door de zon. Over de lengte van de buis zal, net als in de houtbaan, langs de route zuurstof en kooldioxide worden ingevoerd. De kooldioxide wordt aan de periferie ingevoerd, terwijl de zuurstof via een daarvoor geschikte inlaat op een meer centrale plaats in de buis wordt ingespoten. Op welke plaatsen deze elementen ingebracht moeten worden zal empirisch moeten worden bepaald en is uiteraard in hoeveelheid en frequentie afhankelijk van de lengte van het buizensysteem.

Bepaalde factoren met betrekking tot deze natuurlijke syntheseprocessen moeten worden opgemerkt. In het wetenschappelijke syntheseproces heeft hitte een verschrompelend effect op de beslissende vormende stof in zijn ontluikende staat, terwijl fysieke druk de structuur juist verscheurd. In het geval van het vloeibaar maken van vaste stoffen (zoals steenkool) of gasvormen (zoals zuurstof) door middel van koude stromen zorgt de toenemende afkoeling op het ontwikkelingstraject van de vaste stof voor een verscheuring en voor de gasvorm voor een verschrompeling.

Wat wij hierbij in feite zien is dat de ene toegang biedt – en ontvankelijk wordt – aan het andere. mits de voorwaarde worden gecreëerd waarin beide naar elkaar verlangen en elkaar niet haten, afstoten en verwerpen, maar daarentegen juist liefhebben, omarmen en aanvullen. Tenminste, dat nobele idee is niet eens helemaal van mij, maar staat in de kern van wat Viktor Schauberger bedoelt met de reproductieve kracht op de Hemel en de Aarde.

Dit is eerder omschreven als de voorwaarden die nodig zijn voor koolstof om zuurstof in zich te binden, in de gemeenschappelijke drager water - mits de voorwaarde worden gecreëerd waarin beide naar elkaar verlangen en elkaar niet haten, afstoten en verwerpen, maar daarentegen juist liefhebben, omarmen en aanvullen. Slechts onder invloed van een gelijktijdig werkende centrifugale en centripetale kracht, die tegengesteld aan elkaar werken en waar de tegengesteld geladen elementen ook tegengesteld op reageren, is dit transformatieproces, dat voorafgaat aan de verbinding van beide elementen, mogelijk.

Deze verschillen – de reactie van zuurstof op centripetentie en de reactie van koolstof op centrifugatie – vereisen de grootste aandacht en overweging. Het syntheseproduct dat voortkomt uit het natuurlijk verlangen dat onder invloed van deze wederkerigheid ontstaat, wordt verkregen door middel van specifiek verdichtende 'koude' stromen, waarin het edele product zichzelf bindt in zijn eigen afvalproduct (jong water).

> "Daarom wordt er naast een nieuwe, frisse en hoger gecultiveerde energie, ook een bijbehorende drager-substantie van de hoogste orde gecreëerd ten koste van de geleidelijk transformerende (intern gereconstitueerde) voorraden oud water. Deze tweevoudige transformatie vertegenwoordigt de toename en de kwalitatieve verbetering van wat kwantitatief is toegenomen: de groei van water.
>
> Groei en afbraak vinden onder deze natuurlijke verhouding gelijktijdig plaats in omgekeerde richting en met het neerslaan van de voormalige drager-substantie als wat wij kennen als 'fysieke groei', dat betekent een materiële substantie, ontstaat dus op datzelfde moment het voortplantende embryo, dat opnieuw ingeademd, geconcentreerd, verfijnd en opgewaardeerd wordt."

Het eindproduct is een kristalhelder water dat smaak noch geur noch kleur heeft, omdat in dit product van synthese alle soorten dingen los zijn of zijn losgelaten, dat wil zeggen ze zijn verheven tot de relatief hoogst geëvolueerde toestand, die van energetische aard is en daarom niet-ruimtelijk. Wanneer zeewater als uitgangsproduct wordt genomen (zoals in het hiervoor beschreven buizensysteem, is het eindproduct zoet water!

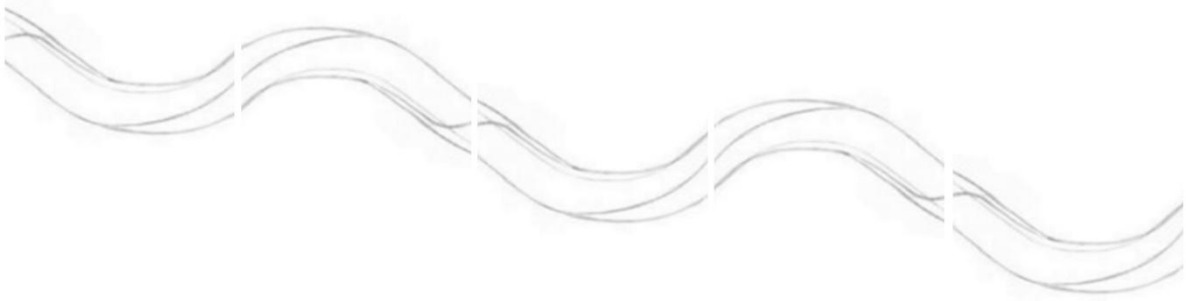
> "In dit zoete water kunnen zelfs zeevissen leven, omdat het in zichzelf die bezielende atoomenergie afscheidt. Net zoals het tot nu toe niemand is gelukt om kunstmatig zeewater te produceren waarin zeevissen kunnen overleven, is het niemand anders (behalve mij) gelukt om de voedzame vloeistof te produceren die fysiologisch correct is samengesteld en die bekend staat als bronwater."

Daar waar het in de tijd van Viktor Schauberger technisch gezien vele malen moeilijker en praktisch gezien financieel vrijwel onmogelijk was om dergelijke dubbele spiraalbuizen te installeren als standaard-installatie in ieder huishouden voor de aan- en afvoer van water, hoeft dit tegenwoordig niet langer een probleem te zijn. Als u zich probeert een voorstelling te maken van de hoeveelheid geld, tijd en mankracht er wordt vrijgemaakt en geïnvesteerd aan zinloze arbeid als oorlogsvoering, overheidspropaganda en ziektezorg (farmaceutische praktijken), zal het geen enkel probleem moeten zijn om voldoende geld en tijd beschikbaar te stellen en te investeren in gezondheidsbevorderende, kwaliteitsverhogende en levensstimulerende waterleidingen – die al deze wanpraktijken op den duur uit de mensheid zal verdrijven.

Of deze waterleidingen nu in het ideale geval van hout, of desnoods van koper, zijn gefabriceerd, maar in elk geval de dubbel-spiraalbeweging omsluiten, geldt dat het enige dat vereist is voor de opbouw van een échte cultuur de Wil van het volk is!

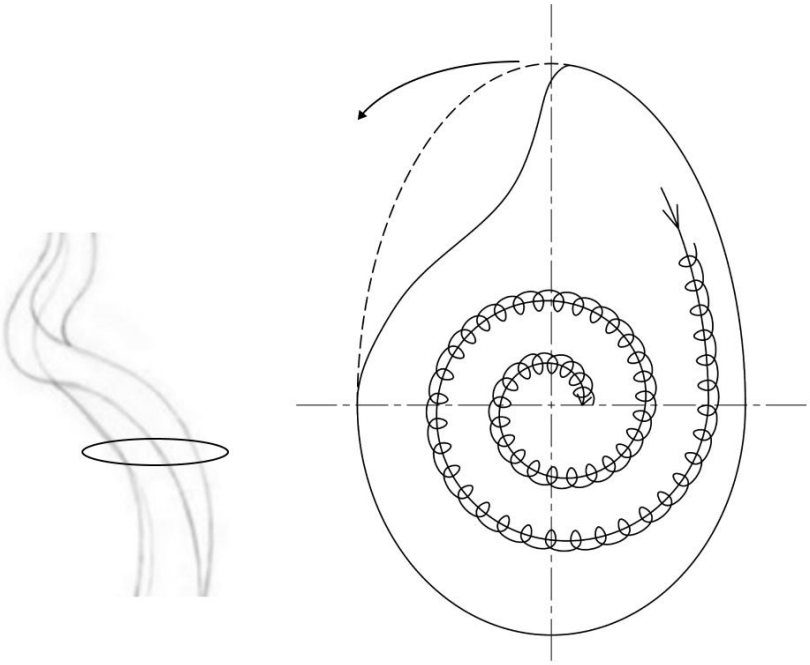
2.2 Wervelbuis

In het ideale geval stroomt water als een langgerekte werveling door een waterleiding, wat Viktor ook weleens vergeleek met de gedraaide strengen van een touw. Volgend op de aanbreng van de inwendige geleidingsvinnen ontstond bij Viktor zo het idee om de vorm van de buis, dezelfde vorm aan te laten nemen als de verschillende strengen van een touw dat om z'n eigen as gewikkeld wordt (figuur 2.3). In feite een soort gedraaide, of getordeerde buis.

Figuur 2.3: getordeerde waterleiding.

Dit type buis werd later de 'wervelbuis' genoemd. De dwarsdoorsnede van de wervelbuis is, in tegenstelling tot normale buizen, eivormig, in plaats van rond. Om preciezer te zijn, eivormig met een inkeping aan één zijde van het puntige uiteinde (figuur 2.4). Wanneer water tangentieel in de wervelbuis wordt ingebracht, stroomt het richting het bredere uiteinde, remt af en warmt op, om vervolgens via de andere zijde op te klimmen richting de inkeping, waarna het wordt afgebogen richting het midden. Deze dynamiek speelt zich af over de lengte van de buis, waarbij het water op dezelfde manier in elkaar wordt gewikkeld als de getordeerde, en gedraaide vorm van de buis zelf.

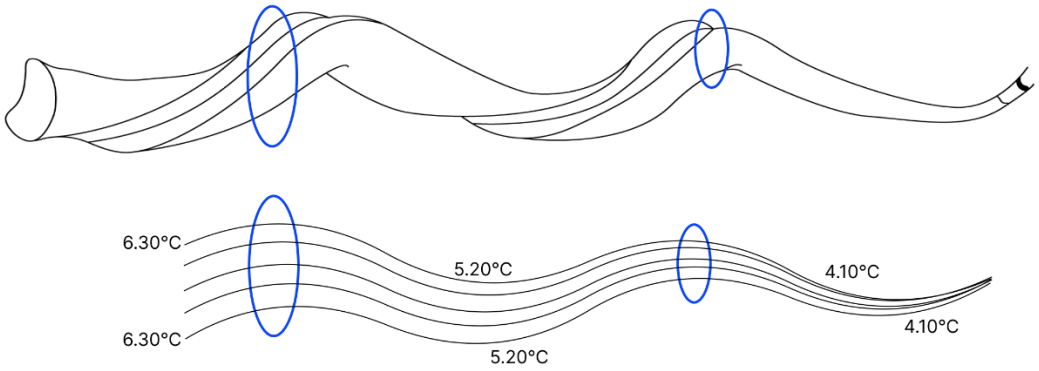

Figuur 2.4: eivormige dwarsdoorsnede wervelbuis.

Inherent aan de vorm van de buis wist Viktor op deze manier de geleidingsvin te integreren. Een belangrijk aspect van de wervelbuis is dat de bio-magnetische as hetzelfde eigenaardige pad volgt als de Aarde en voortdurend afwijkt van het exacte middelpunt, waardoor het voortdurend in de staat van 'evenwichtige onbalans' en ‘onevenwichtige balans’ blijft. Dit in tegenstelling tot de conventionele ronde leidingen, waar deze pulsatie ontbreekt.

> “In dit inspirerende-systeem, van cycloïde-spiraalvormige krommingen in de ruimte, zijn het deze krommingen, die in de vorm de wrijvingsloze beweging veroorzaakt, die zodoende verantwoordelijk is voor de constante versnelling van het dalende water. En, dit geldt niet slechts voor water, maar alles wat hieruit voortvloeit.
>
> Als geheel bezien ontstaat er een oer-werk dat, net als een klokveer, wordt aangedreven door een toename in opwaartse groei die resulteert in neerwaarts drukkend gewicht. Uit deze constateringen kan men concluderen dat de val- of verplaatsingssnelheid van materie toeneemt wanneer het object zich verplaatst via rotatie in plaats van een rechte lijn.”

Voorafgaand aan de opwaartse groei vindt het voortplantingsproces plaats, waarbij de ruimtelijke-stoffen een transitie ondergaan en transformeren in de niet-ruimtelijke energievormen. Het is bekend dat hoe dichter deze stoffelijke reactie plaatsvindt in de buurt van het anomaliepunt, hoe hoogwaardiger deze transformatie plaatsvindt. U zou ook kunnen zeggen, hoe dichterbij het anomaliepunt de reactie optreedt, hoe actiever en hoger de vruchtbaarheidsgraad van koolstof en hoe hoogpotenter de viriliteit van zuurstof (figuur 2.5).

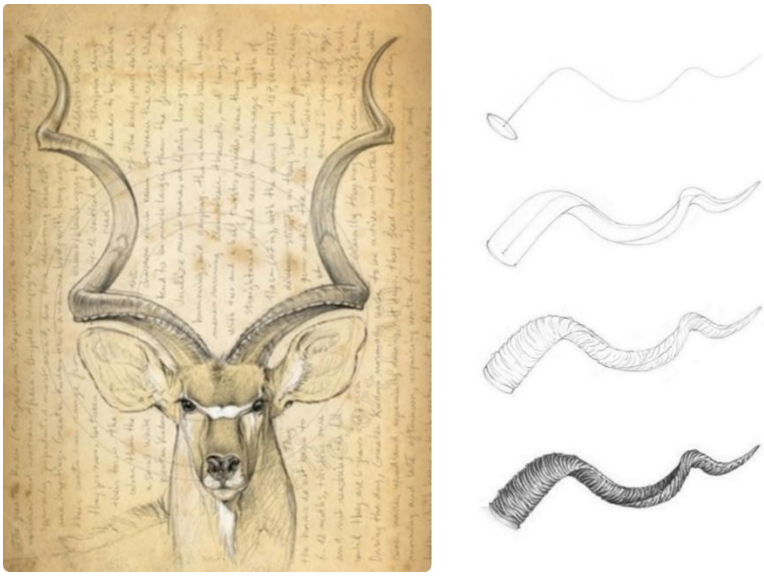

Figuur 2.5: conische wervelbuis.

Ook in dit geval geldt dat de stijgende en uitzettende koudevorm *opstijgen* (naar het brede uiteinde) en de dalende en concentrerende warmtevormen *neerdalen* (naar het smalle uiteinde) en dat de gecombineerde werking langs de gemeenschappelijke as de biomagnetische as realiseert die ontstaat waar kool- en waterstof de zuurstof in zich binden. Wat versneld uitstroomt uit de buis kan dát alleen doen door een intensivering van het opwaartse stromende biologisch vacuüm. Zo vindt de eigen herbronning plaats. Zou het andersom zijn. En er ontstaat een uitzettende warmtevorm in opstijgende richting, door toenemende weerstand, zoals in een rechte drukleiding van staal, neemt de doorstroomsnelheid steeds verder af en is energie toevoer nodig om het water te verplaatsen.

De dynamische werking van temperatuur, kracht en potentiaal, volledig gebaseerd op natuurlijke stromingen zoals die zijn aan te treffen in ongerepte rivieren, bracht Viktor op het idee om de wervelbuis conisch vorm te geven, in overeenstemming met de vorm van de draaiende kolk, zodat de langgerekte werveling alsmaar geconcentreerder wordt en naar het anomaliepunt neigt.

Vanwege de conisch gedraaide vorm van de wervelbuis blijft het zwaartepunt van de watermassa niet alleen voortdurend veranderen, maar ook constant naar binnen gericht, waardoor een evenwichtstoestand wordt voorkomen maar toch een stabiele zelf-organiserende structuur wordt gecreëerd. De vorm voor de conische wervelbuis werd opnieuw afgeleidt vanuit de natuur en kwam voort van het gewei van de Koedoe antilope (figuur 2.6).

Figuur 2.6: imposante gewei van de Koedoe antilope.

> “De relatie tussen de materiële, energetische en meer subtiele werelden moet worden opgevat als een piramide, waarin grovere, minder energetische materie het onderste gedeelte bezet. Naarmate de omvang met de hoogte afneemt, keert het aandeel tussen materie en energie geleidelijk om, totdat aan de top alleen nog extreem fijne materie of energieën in een subtiele of etherische toestand over zijn, waarboven het biologische vacuüm begint.
>
> Het biologisch vacuüm is een niet-ruimtelijke concentratie van energie die een vacuüm in de ruimte simuleert. In werkelijkheid is het een bio-magnetisch veld dat zeer hoge aanzuigkrachten voortbrengt. Deze zuigen water, bloed en sap op in hun kielzog en voorzien ze van energie door de planetaire beweging tijdens hun opstijging. Zonder deze opwaartse beweging is er geen circulatie van bloed, sap of water mogelijk in de natuur.
>
> Hedendaagse natuurkundigen en scheikundigen beschouwen een vacuüm als een ruimte waar de lucht ijl is en die wordt bereikt wanneer zuurstofhoudende lucht wordt geëvacueerd of omhoog wordt gezogen door de rechte, zuigende werking van een zuiger. Dit proces heeft echter niets te maken met de vorming van een biologisch vacuüm, die alleen kan worden bereikt via de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve waarin mannelijke en vrouwelijke potentialen elkaar ontmoeten langs een gemeenschappelijke as.”

De piramide van Viktor Schauberger bestond niet uit een rechtopstaande driehoek, maar uit de conisch vormgegeven wervelbuis, waarin de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve wordt nagebootst en de uitgelokte reacties aanleiding geven tot het ontstaan van het biologisch vacuüm. Dit biologisch vacuüm is vervolgens verantwoordelijk voor de wrijvingsloze voortplanting van het doorstromende medium en de wederopstanding van de fysiek eerstgeborene.

In andere woorden, in de conische wervelbuis komt de ‘wet van anti-behoud van energie’ en de ‘wet van Levity’, zoals beide werden gepostuleerd door van Viktor Schauberger, beide tot uiting. Om voor eens en altijd de juistheid aan te tonen van zijn intuïtief ingegeven Implosie-theorieën, kreeg Viktor begin 1952 dan eindelijk de kans om zijn theorieën aan de Technische Universiteit te Stuttgart op de proef te stellen in de aanwezigheid van professor Franz Pöpel (1901-1990).

2.3 Stuttgart experimenten

Professor Pöpel kreeg door het Duitse Ministerie van Watermanagement de opdracht om de theorieën van Viktor Schauberger experimenteel te onderzoeken. Uit de experimenten zou moeten blijken of de weerstand van water dat door verschillend gevormde en gelegeerde buizen stroomt, kon worden verminderd. Daar waar dit volgens de conventionele wetenschap namelijk niet mogelijk was, beweerde Viktor het tegenovergestelde. Deze tegenstrijdigheid was aanvankelijk ook de reden dat Pöpel niet vrijwillig bereid was mee te werken aan de experimenten en een verklaring aflegde waarin hij zich verzette tegen de uitspraken en meningen van Viktor en Walter Schauberger.

Pöpel was ervan overtuigd dat in de waterbouwkunde optimale resultaten werden bereikt met Euclidische elementen en vond verder onderzoek onnodig. Na enige onrust werd toch besloten de onderzoeken uit te voeren, omdat daarmee volgens Pöpel en aanhang ‘eindelijk een einde zou kunnen worden gemaakt aan de ongenuanceerde aanvallen van Viktor Schauberger’.

Het verzoek van Viktor om zijn zoon Walter, aanwezig te laten zijn werd door professor Pöpel geaccepteerd. Vervolgens werd de reikwijdte van het onderzoek, de lijst van te beantwoorden vragen en de opzet van de reeks experimenten vastgesteld. De vragenlijst van Viktor zijn kant werd echter aanzienlijk ingeperkt door zijn tegenpartij en de sectie met betrekking tot de ‘technische waterbouwkunde en haar destructieve gevolgen’, werd enerzijds door Pöpel afgewezen en anderzijds door het watermanagement verworpen. Deze sectie was voor Viktor echter van essentieel belang, omdat waterbeheer betrekking heeft op de meest vitale aspecten in de natuur. Viktor wees erop dat de experimenten zouden moeten uitwijzen:

1) Dat aan de meest massale inbraken in het biologische evenwicht van de natuur, de puur mechanische correctie van rivierbeddingen moet worden toegevoegd. Bewijs: de regulering van de Rijn, Donau en andere 'harde' rivieren en beken. En dat het daarom totaal zinloos is verder te gaan met deze wanpraktijken.

2) Dat dergelijke wanpraktijken verantwoordelijk zijn voor een nog drastischere daling van de grondwaterspiegel, een veel wijder verbreide opdroging van bronnen en dienovereenkomstig een verstoring van natuurlijke systemen die aanleiding geeft tot zogenaamde ‘natuurrampen’.

Dit wordt verder aangesterkt via een rapport dat stamt uit 4 Februari 1939 over een boer die daarin de gevolgen van het verdwijnen van de grondwaterspiegel en de degradatie van landbouwgrond tot steppeland, toeschrijft aan de omlegging van rivieren en de bijkomstige dammen voor de opslag van irrigatiewater.

3) Dat de kleinste oorzaken kunnen leiden tot onvoorziene effecten in de natuur.

4) Dat het opwarmen van water door onnatuurlijke beweging en insluiting leidt tot het verlies van haar draag- en trekkracht, en als gevolg daarvan tot het verdwijnen ervan.

5) Dat ondanks de langzame stroomsnelheid (via de meander) natuurlijk stromend water een grotere draag- en trekkracht heeft, die afneemt bij steile, technisch geconstrueerde hellingen. En dat niets absurder is dan de geologische gradiënt te versterken door een kortere weg te nemen, want in zulke gevallen gooit het water zichzelf door zijn eigen gewicht uit zijn koers en vermindert de voorwaarden voor natuurlijke beweging.

6) Dat hydraulische ingenieurs de volgende cruciale aspecten hebben verwaarloosd:

- de wisselwerking tussen de trekkracht en het draagvermogen van water;
- het normale profiel dat spontaan ontstaat uit een biodynamische vorm van beweging;
- de rotatie van water om haar eigen as, wat weer het resultaat is van een normaal profiel;
- de juiste isolatie (tegen hitte, zon, enzovoort) door de natuurlijke plaatsing en afzetting van de sedimentlagen.
- de invloed van de temperatuurgradiënt en daarmee het belang van bodembedekking.

7) Dat de regulering van een waterloop nooit mogelijk is door mechanische herstructurering of herschikking van de rivieroever en dat een rivier moet worden gereguleerd vanuit het stromende water zelf.

8) Dat water, sap en bloed allemaal accumulatoren en transformatoren zijn waarin voortdurend analyserende en synthetiserende energiestromen plaatsvinden. Deze worden intenser naarmate water, sap en bloed op een natuurlijke manier voortbewegen.

Hierbij heeft de uiterlijke snelheid bijna geen effect, terwijl de innerlijke evenwichtssnelheid een zeer belangrijke rol speelt. En, dat de oorsprong van draag- en trekkracht, bij overigens gelijke snelheden, ligt in de inwendige stofwisselingsprocessen van het water.

9) Dat kwantiteit (stoffelijke-hoeveelheid) kan worden omgezet in kwaliteit (energetische-meerwaarde).

Dit waren de aspecten die Viktor middels de experimenten aan de Technische Universiteit in Stuttgart wilde bewijzen aan zijn wetenschappelijke tegenpolen. Hoewel Pöpel aanvankelijk niet erg enthousiast was, werd desalniettemin begonnen met de zogenaamde 'Stuttgart-experimenten'. Tijdens onderhandelingen op 9 februari 1952 stelde de Biotechnische Studiegroep verschillende prototypes van rechte en spiraalvormige buizen van verschillende materialen (figuur 2.7) ter beschikking aan het Instituut voor Hygiëne van de Technische Universiteit van Stuttgart voor de beoogde experimenten om de vele fundamentele vragen te beantwoorden.

Onderzoekfase 1:

De eerste vraag was: kan water in een meervoudig inwikkelende spiraalvorm langs een ruimtecurve voortbewegen als het door buizen stroomt? Aanvankelijk stond deze meervoudig inwikkelende stroom bekend als de verschillende waterlagen die zich voortplanten als draaikolk, die bijvoorbeeld ontstaat als u water in een beker roert of een badkuip leeg laat lopen. Verder is het bekend dat wanneer u hier een fijne stof in strooit, zoals koffiepoeder of zandkorrels, deze richting het centrum worden ingezogen.

Aan het oppervlak is deze meervoudig inwikkelende spiraalvorm zichtbaar als de lange draaikolktrechter, maar hoe zit dat nu in de afvoerbuis? Om de dynamiek die zich afspeelt in de buis zichtbaar te maken, werd in het eerste experiment gebruik gemaakt van een transparante glazen testbuis waar het water doorheen stroomt. Aan de inlaat van de testpijp werd een dunne zijde draad met daaraan kopervezels gehangen, die was verzwaard aan het uiteinde, zodat het recht naar beneden in de testbuis zou hangen in rusttoestand. De eerste proefopstelling bestond uit een nivelleervat, de testbuis, die is aangesloten op een rubberen slang die het water afvoert, en de zijde draad (diagram 1).

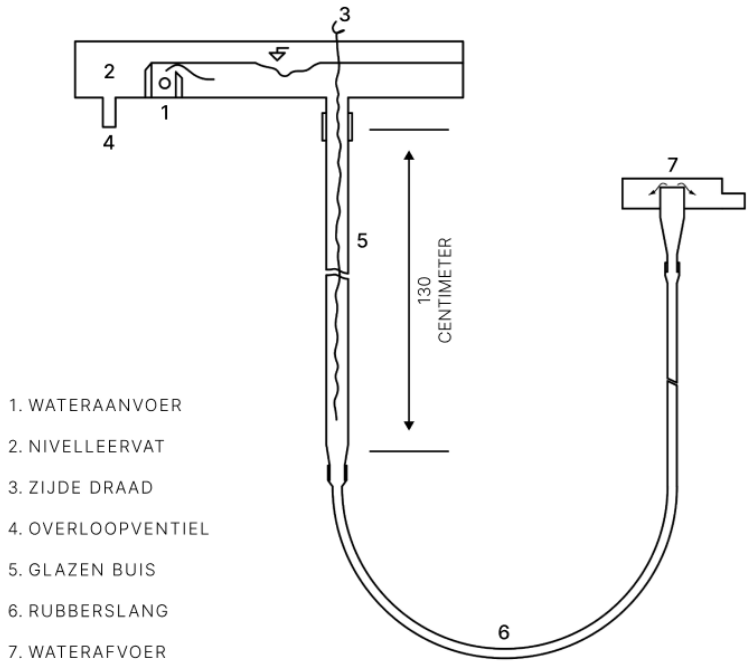

Diagram 1: de eerste proefopstelling.

De testbuis, met een doorsnede van 40 millimeter, had een doorstroomsectie van 1250 vierkante millimeter en werd voorzien van een hoeveelheid water tussen 0,2 en 0,21 liter per seconde, zodat dit zou doorstromen met een berekende snelheid van 1,6 tot 1,68 decimeter per seconde. Dit komt overeen met een doorstroomsnelheid van 10 centimeter per seconde - en ligt in het gebied van turbulente stroming.

Het water stroomt vanuit een vat met een constant waterniveau (nivelleervat) in een glazen buis en verder door een rubberen slang (van 19 millimeter in doorsnede) richting een afvoerpunt. Terwijl bij proefopstelling 1 (diagram 1) het nivelleervat en de watertoevoer zo waren opgesteld dat slechts een zeer zwakke spiraalbeweging bij de inlaat van de observatiepijp kon ontstaan, werd bij proefopstelling 2 (diagram 2) de opbouw van de spiraalbeweging opzettelijk bevorderd door de trechtervormige en tangentiële instroom van water.

De dunne zijde draad met daaraan kopervezels werd in beide proefopstellingen gebruikt. In proefopstelling 1 werd het water in de pijp in een langzame rotatie gebracht die in de zijde draad resulteerde in een licht geplooide drie-dimensionale ruimtekromme. In proefopstelling 2 was de kromming van de zijdedraad groter dan in proefopstelling 1, als gevolg van de grotere spiraalbeweging bij de inlaat en daarmee de krachtigere draaiende waterkolk in de buis.

De draad die aan de inlaat hing, werd in het centrum van de draaiende kolk gezogen en vormde een golvende gekromde baan (de ruimtecurve) met toenemende golflengte en afnemende amplitude langs de buis, wat erop wees dat de kern ‘langgerekter’ werd. Dit alles was volledig in lijn met de voorspelling van Viktor. De conventionele theorie stelde echter dat de draad door de centrifugale beweging naar de zijkant van de buis zou worden geduwd. Het feit dat dit niet gebeurde, was de eerste verassing voor professor Pöpel.

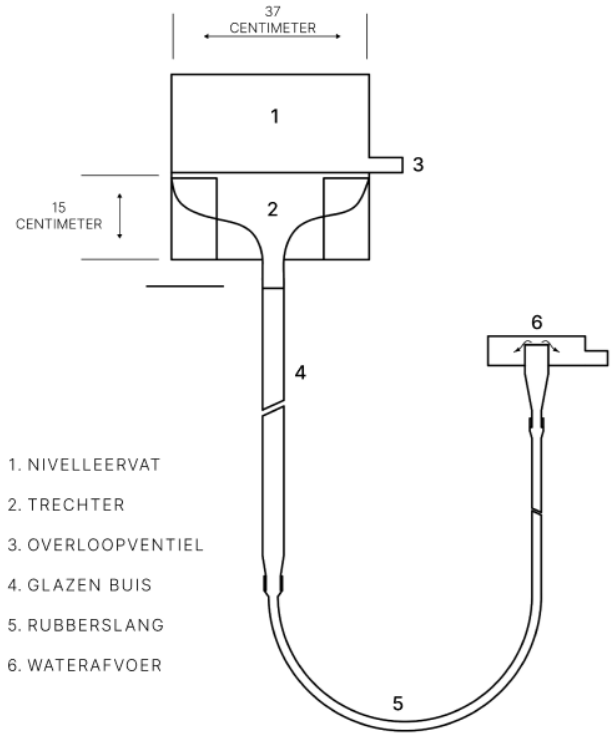
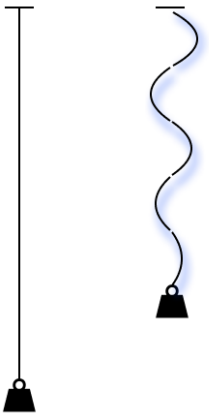

Diagram 2: de tweede proefopstelling.

De volgende verassing zat hem in het feit dat om de fijne draad te kunnen buigen, dit betekent dat deze niet alleen naar binnen getrokken moet worden, maar ook gedeeltelijk omhoog, in de richting waarin het water wordt aangevoerd, wat erop wijst dat er in de draaiende kolk zowel een neerwaarts als opwaartse kracht aanwezig moet zijn (figuur 2.7). Zou dat niet het geval zijn, kon de zijde draad, die via een gewicht in rusttoestand recht naar beneden hing, geen elegante bogen, golven en krommingen kunnen vertonen wanneer het water door buis stroomt.

Figuur 2.7: meander van zijde draad.

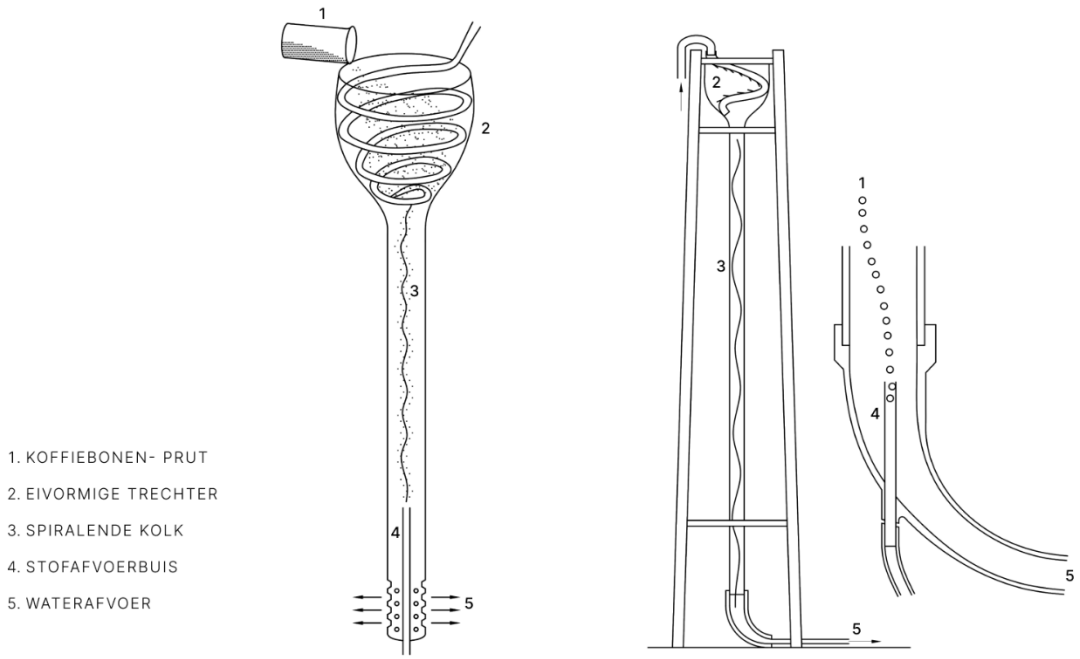
Aanvullend op de zijde draad werden, met behulp van een fijnmazige zeef, stoffen toegevoegd die niet goed mengen met water, zoals een bepaald soort hydrofoob zand. Wat opgemerkt kon worden, door de transparante glazen buis, was dat dit zand niet willekeurig door de buis wordt meegevoerd, maar dat het zand als kleine clusters zo dicht mogelijk langs de driedimensionale ruimtecurve (die door de zijde draad werd aangegeven), oftewel de stromingas, concentreerden.

Deze waterafstotende stoffen maakten dezelfde wervelende beweging als het water, wat er toe leidde dat de zandkorreltjes werden samengesteld tot eivormige bolletjes en als dusdanig werden afgevoerd. Wanneer deze vervolgens werden opengebroken, bleek de inhoud ervan nog droog. Dit was de derde verassing voor professor Pöpel, die ook hier had verwacht dat het zand fijnverspreid zou worden onder invloed van centrifugale verspreiding.

Dit experiment kan eenvoudig worden herhaald door een eivormig vat te bevestigen op een (zeer hyperbolische, bijna rechte) trechtervormige buis. In plaats van zandkorrels kan ter experiment gekozen worden voor koffiebonen met een verschillende grootte, bijvoorbeeld van 0.2 tot 0.5 millimeter en 0.5 tot 1.5 millimeter. Wanneer de koffiebonen boven in de trechter worden gegoten, zullen deze als vanzelf in de zelforganiserende stroming worden opgenomen en al draaiend in een spiralende kolk worden meegevoerd (figuur 2.8).

De grotere koffiebonen hebben een grotere omvang en massa en worden meer richting het centrum van de stroming gezogen, vanwege de overwegend centripetale zuigkracht. Dit is net zoals de rivier dit doet met grovere of zwaardere sedimentaire deeltjes die toe zijn aan transformatie en in de malende stroming worden fijngemalen (en aldus getransformeerd) tot ‘zwevende materie’ die via diezelfde maalstroom in omgekeerde richting terug naar de periferie stroomt en daar wordt afgezet ten behoeve van de opbouw van de oevers en het voeden van de bodem.

Op deze manier slaagt een rivier erin voortdurend grove stoffen te ontbinden (tot samenstellende delen) en opnieuw als fijnstof te verbinden (tot nieuwe gehelen). Dit betekent dat de fijnere bonen zich verder van het centrum bevinden en meer richting de periferie neigen. In ons experiment leid dit ertoe dat het eenvoudiger is om de zwaardere koffiebonen uit het water te filteren via de centrale kolk dan de lichtere koffiebonen (figuur 2.8, punt 4).

Figuur 2.8: twee opstellingen om stofdeeltjes uit water te filteren.

Wanneer een waterachtige vloeistof met grove stoffen nu door de eivormige trechter in de hyperbolische buis stroomt, hoeft slechts in het midden daaronder een afvoerpijp te worden geïnstalleerd om het 'vuil', of in andere omstandigheden de getransformeerde sedimenten, mineralen of andersoortige materialen, van het water te scheiden, als afval- of edelproduct. Deze methode kan voor verschillende doeleinden worden toegepast.

Als in dit experiment koffieprut wordt gebruikt, dat nog vele malen fijner is dan een lichte en kleine koffieboon en het experiment wordt uitgevoerd over een grotere lengte, dan is het resultaat, net als bij het zand, dat de koffieprut aan het uiteinde van de buis is opgerold tot een balletje. Dit heeft ermee te maken dat de fijne koffieprut zich niet aan de periferie kan afzetten (zoals de zwevende materie in de rivier) en voortdurend terug naar het centrum wordt geleidt, door de overwegend centripetale oriëntatie van de stroming.

De koffieprut, bestaande uit allerlei kleine korreltjes, stroomt initieel als lange slierten door de stroming maar staat daarbij voortdurend onder een wederkerige inspanning en ontspanning. Dat wil zeggen een uitwaartse vertraging en inwaartse versnelling. Het is deze dynamiek die er voor zorgt dat de voorwaarts stromende koffieprut in aanraking komt met de terugstromende koffieprut en beide in elkaar worden gewoven als een onontwarbare gordiaanse knoop, net zoals dit geldt voor het oprollen van het zand in het Stuttgart-experiment.

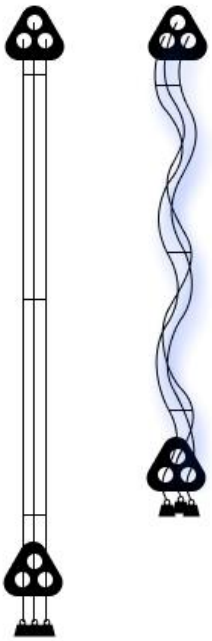
Uit deze eerste onderzoeken kon dus worden aangetoond dat er een stroming in de pijp ontstaat die een cycloïdale-spiraal volgt langs een ruimtecurve, waardoor de zwevende stoffen zich niet verspreiden maar concentreren, wat erop wijst dat de centripetale aanzuigkrachten overheersen in dit type voortplanting. Dat de draaiende kolk onderin kouder is, waar de stroming geconcentreerder is, in tegenstelling tot een warmere bovenzijde, was de volgende verassing voor Pöpel, omdat die nog steeds in de veronderstelling was dat de concentratie van waterdraden (de interferende waterlagen) wrijving zou veroorzaken en dit aanleiding zou geven tot opwarming. Het tegenovergestelde bleek.

Onderzoekfase 2:

Om de meervoudige inwinding beter te kunnen onderzoeken, werd vervolgens het gedrag van drie zijden draden onderzocht, elk opgehangen aan de hoek van een gelijkzijdig driehoekig afstandsblokje. Hoewel de positie van deze draden werd gefixeerd door afstandhouders in het midden en ook aan het verzwaarde onderste uiteinde, kon een verstrengeling van de drie draden worden waargenomen wanneer water door de buis stroomde (figuur 2.9).

Dit betekent dat ondanks hun verzwaring en afstandhouders, de draden in deze nieuwe opstelling nog steeds in het gebied van de ruimtelijk-spiralende as werd aangezogen. Door de grotere gecombineerde stijfheid van de drie verstrengelde draden, die door hun afstandhouders en drie eindgewichten nog meer belast waren dan de enkele draad, moet worden gezegd dat hun kromming natuurlijk iets minder was dan bij de enkele draad.

Om te controleren of de verstrengeling van de drie draden niet alleen te wijten was aan de rotatie van de afstandhouders door de rotatie van het water bij de inlaat, werden de afstandhouders uit het midden en de bodem verwijderd. Zelfs in dit geval werd de verstrengeling van de drie draden en hun uitlijning langs een licht gebogen ruimtelijke-spiraal bereikt.

Figuur 2.9: meandering van meerdere zijde draden.

Het is dus duidelijk aangetoond dat de verstrengeling van de draden kan worden toegeschreven aan de meervoudige binnenwindende stromende beweging van het water zelf. Waren hier alleen middelpuntvliedende krachten actief, dan had de zijdedraad die in het midden hing naar buiten getrokken moeten worden en zou er nooit een verstrengeling van de draden langs de zwak gekromde ruimtespiraal bewerkstelligd kunnen worden.

In de buis vindt dus een reactief stromingsproces plaats en deze verschijnselen kunnen alleen worden bewerkstelligd door centripetaal werkende krachten die groter en krachtiger zijn dan de centrifugaalkracht. De meervoudige inwindende-stroming kan daarom alleen worden toegeschreven aan deze centripetaal gerichte krachten die worden geïnitieerd door het stromingssysteem zelf en die voor het eerst experimenteel zijn waargenomen en duidelijk zijn gedetecteerd.

Bovendien kan uit de variabele hellingshoek van de sterk gekromde ruimte-spiraal en door de waargenomen concentratie en migratie van de materiedeeltjes in het centrum worden geconcludeerd dat de centrifugale druk-krachten afnemen met het doorstromen van het water in de buizen en dat dienovereenkomstig de centripetale trek-krachten in verhouding toenemen.

Wat de eerste onderzoekfasen ons aantonen is dat een natuurlijke waterloop een beweging beschrijft langs de lengteas, waarbij die naar binnen terugvalt en in z'n geheel een spiralend pad vertoond. Een rechte leiding volgt geen enkele van die drie voorwaarden. In een rechte leiding wordt water ten eerste richting de periferie gedrukt, in plaats van voortgetrokken via het centrum. Ten tweede treedt er, in plaats van een trekkracht langs de lengte-as, een drukkracht langs de horizontale as op. En ten slotte is het pad recht in plaats van spiralend. Deze resultaten zijn daarmee voldoende bewijs voor de destructieve gevolgen van rivierkanalisatie.

Onderzoeksfase 3:

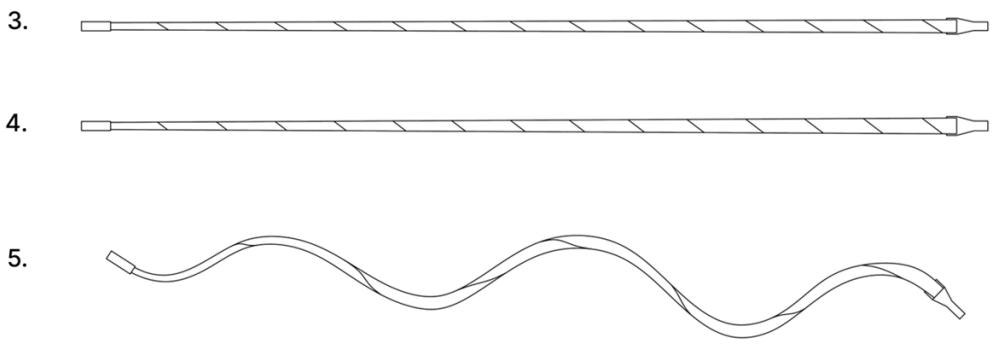
De volgende vraag die via het onderzoek beantwoord zou moeten worden was of de ‘vorm’ en het ‘materiaal’ van de geleidende buis een doorslaggevende rol speelt bij het bereiken van deze spiraalvormige beweging?

Met betrekking tot de vorm was bekend geworden dat de elkaar overlappende stromingsprocessen, die waarneembaar zijn langs een zwak of sterk gekromde ruimte-spiraal in een rechte buis, elkaar sterk belemmeren door de vorming van wervelingen in de randgebieden van beide bewegingen, die verschillen in zowel stromingsrichting als de snelheid en daarmee in potentiaal.

Als logische conclusie uit deze observatie zou een toename van het vermogen van de buis dus kunnen worden bereikt door deze belemmering te beperken. In dit opzicht beweerde Viktor dat de getordeerde ‘wervelbuizen’ in hun ritmisch oscillerende vorm zijn uitgelijnd op het verloop van de sterk gekromde ruimtelijke-spiralen die zich automatisch ontwikkelen in de draaikolk tijdens de stroming door de buis. Eenvoudiger uitgedrukt: de buis is vormgegeven op dezelfde manier als de draaikolk zelf. Dit zou logischerwijs moeten leiden tot een verbetering van de doorstroming en daarmee een vermindering van de voorgenoemde belemmering van wervelingen.

De vormgeving van de geleidende buis was daarmee volgens Viktor weldegelijk van belang. De eivormige inkeping die via de dwarsdoorsnede zichtbaar is bij de wervelbuis zal automatisch de tangentiële impuls geven om het opwindende stromingsproces te bevorderen, inclusief de feitelijke samenstelling van stoffen die erin plaatsvindt. ‘Zo wordt de chaos in de deeltjesbeweging vervangen door een natuurlijke ordening’, aldus Viktor.

Verder beweerde Viktor dat als de bewegingsprocessen ook synchroon zijn met het momentum dat voortkomt uit de stroomsnelheid, het water, net als in het geval van de sterk gekromde ruimtespiraal in de glazen pijp, op een ‘vrij’ oscillerende manier door de wervelbuis zal stromen. Dat wil zeggen zonder de buiswanden te raken. In aanvulling tot de glazen testbuizen uit proefopstelling 1 en 2, volgden de volgende buizen (figuur 2.10): rechte koperen buis (3), rechte conische koperen buis (4), koperen conische wervelbuis (5).

Figuur 2.10: testbuizen.

Voor de experimenten met de verschillende gevormde en gelegeerde buizen, werd opnieuw gebruik gemaakt van proefopstelling 1, waarbij water vanuit het nivelleervat in de testen buis stroomde en opnieuw via een rubberslang werd afgevoerd. In diagram 3 zien wij een weergave van deze testopstelling, waarbij de wervelbuis is geïnstalleerd.

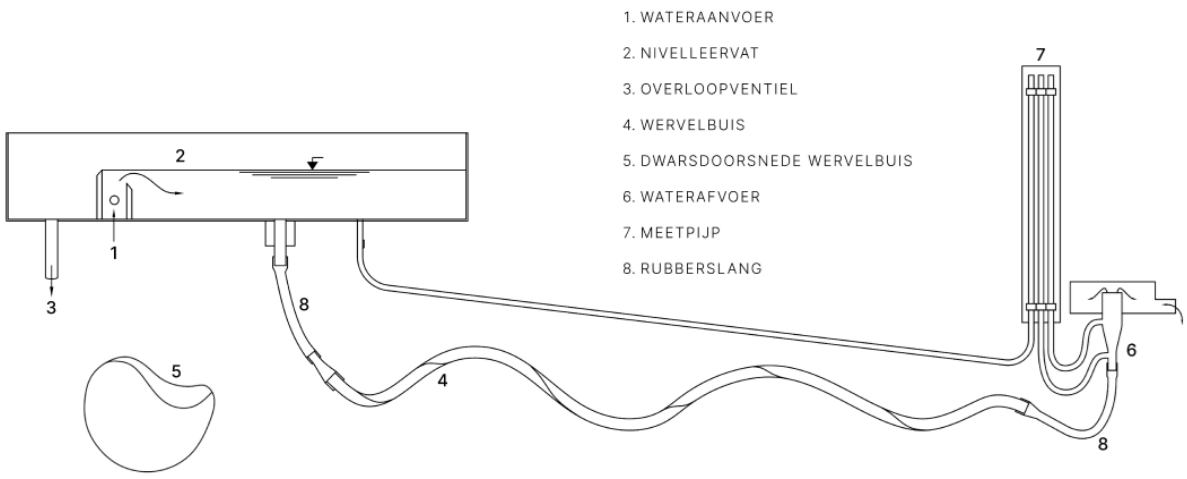

Diagram 3: proefopstelling met wervelbuis.

Tijdens de experimenten met de verschillende buizen werd een klok gebruikt om de hoeveelheid tijd te meten die nodig was om een vat van 15 liter te vullen met water. Met behulp van drie meetpijpen die direct naast de meetuitgang waren geplaatst, werd de opvoerhoogte bepaald. Het hoogteverschil tussen het waterniveau van het nivelleervat en de uitlaatpijp werd constant gemeten. Daarnaast werd de drukgradiënt gemeten (diagram 4), die ontstaat door de stroming door de uitlaatpijp zelf.

	WERVELBUIS	RECHTE KOPERBUIS	RECHTE GLAZENBUIS
l/sec	cm	cm	cm
0.12	0.10	0.5	1.85
0.13	0.19	0.20	2.07
0.14	0.00	0.23	2.20
0.15	0.40	0.33	2.48
0.16	0.95	0.45	2.85
0.17	0.95	0.70	3.25
0.18	0.65	1.20	3.75
0.19	0.45	1.85	4.25
0.20	0.95	2.25	4.65
0.21	2.05	2.55	5.05
0.22	2.50	2.65	5.30
0.23	2.45	2.95	5.45
0.24	2.10	3.10	5.60
0.25	1.70	3.24	5.79
0.26	1.25	3.35	6.00
0.27	0.80	3.50	6.20
0.28	0.35	3.75	6.65
0.29	0.00	4.00	7.00
0.30	0.00	4.30	7.30
0.31	0.10	-	-
0.32	0.80	4.90	7.30
0.34	3.50	4.90	-
0.36	4.60	4.90	-

Diagram 4: wrijvingswaarden van drie verschillende testbuizen.

Wat opvalt in gemeten waarde is dat de weerstand in het geval van de rechte (koperen en glazen) buizen oplopen, met een toenemende uitstroomsnelheid. Daarentegen zien wij bij de wervelbuis een oscillerend verloop van wrijvingsweerstanden, die eens toeneemt en dan weer afneemt. Met de synchronisatie van de snelheid en de vorm van de stroming in overeenstemming met het verlangen van het water om te meanderen werd in de wervelbuis diverse keren een afname tot nul van de hoeveelheid wrijving waargenomen (diagram 5).

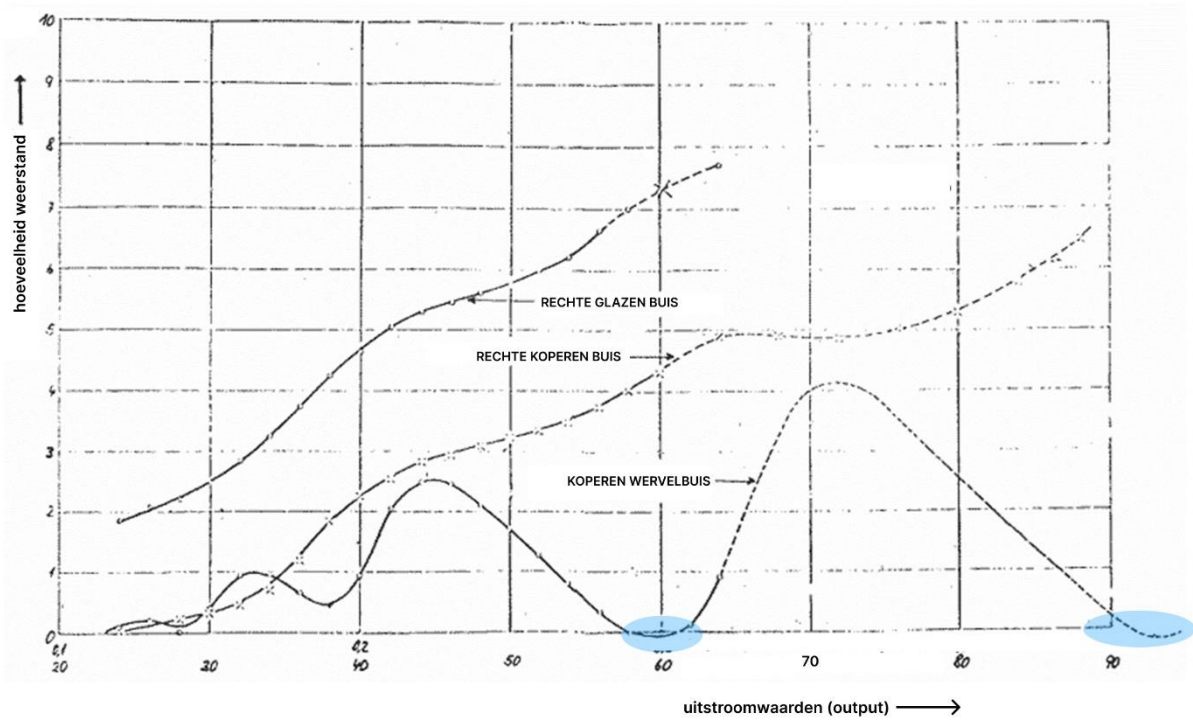

Diagram 5: verloop van wrijvingsweerstand.

> “Tot drie keer zakt de waarde tot nul en in twee gevallen zakt deze onder de lijn van nulwrijving, zoals te zien is aan de onderkant van de grafiek. In plaats van de neerwaartse curven in de grafiek te interpreteren als een afname in wrijving of druk, kunnen ze worden gezien als secties waar de zuigkracht toeneemt. Wat hier gebeurt, is dat door de omgekeerde stromingsbeweging veroorzaakt door de configuratie van de buiswanden, het water van de wanden weg wordt geleid, waardoor de wrijving afneemt.”

Het verdwijnen van de wrijving kon volgens Viktor echter alleen plaatsvinden als de kinetische energie van het water dat in de wervelbuis stroomt in harmonie was met het fysische verlangen van de inherente energieën in water om in spiraalvormen voort te planten en een vrije ruimtelijke oscillatie van het water genereert die in overeenstemming met de opgerolde configuratie van de testbuis zelf. In andere woorden, in de wervelbuis werd de ruimte gecomprimeerd en daarmee de dichtheid van het doorstromende medium verhoogd. Diagram 6 geeft van de onderzoeksresultaten met betrekking tot de aanzuigcapaciteit een weergave, waarover Viktor zegt dat:

> “Uit de onderzoeken is gebeleden dat de aanzuigcapaciteit bij de glazen pijp voortdurend toeneemt tot 850 cm g/s tot een debiet van 300 cm3/s. De koperen pijp daarentegen ontwikkelt bij hetzelfde debiet een zuigcapaciteit van 1860 cm g/s. Het materiaal van de pijp heeft dus de zuigcapaciteit die op het water wordt uitgeoefend met 1860 - 850 = 1010 cm g/s vergroot. Met een debiet van 310 cm3 /s bereikt de aanzuigcapaciteit van de wervelbuis zijn maximale waarde in het onderzochte meetgebied, namelijk 310 x 11,1 = 3450 cm g/s. Deze is dus 4,05 keer zo groot als die van de glazen pijp en 1,85 keer zo groot als die van de rechte koperen pijp!”

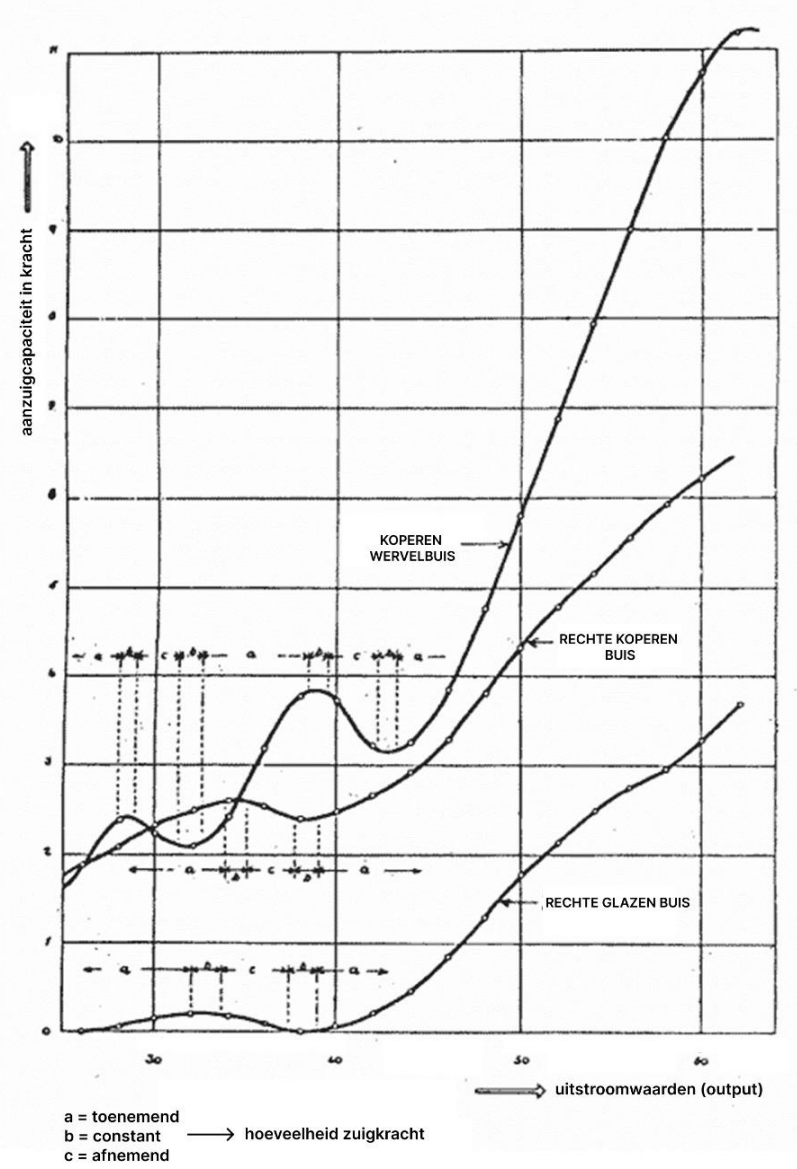

Diagram 6: aanzuigsterkte van verschillende buizen.

> “Het verloop van de A – B – C lijnen met betrekking tot de drie testbuizen in diagram 6 maakt de ritmische fluctuatie van toenemende, gelijkblijvende en afnemende hoeveelheden zuiging met toenemend vermogen duidelijk zichtbaar. In de zones met toenemende hoeveelheden zuigkracht en zuigcapaciteit is de hoeveelheid zuigkracht die ontstaat door de meervoudig binnenwervelende stromende beweging van het water altijd groter dan de hoeveelheid wrijving waartoe de normale turbulente stromingsprocessen in leidingen zouden leiden.”

Aangezien zowel de diagram met betrekking tot de wrijvingsweerstand als ook die van de aanzuigcapaciteit duidelijk de superioriteit van de koperen wervelpijp ten opzichte van de rechte koperen pijp en de inferioriteit van de glazen pijp aantoont, kan de onderzoeksvraag uit het tweede onderzoeksgebied als volgt worden beantwoord: de vorm en het materiaal van de pijpen zijn van doorslaggevend belang voor de vorming van de stromingsbeweging en de zuigcapaciteit en hoeveelheid zuigkracht die hierbij wordt gegenereerd.

Dat dit resultaat als (onaangename) verassing kwam voor professor Pöpel is waarschijnlijk al geen verassing meer voor u. Dat dit verder een bevestiging is voor de juistheid van de beweringen (en waarschuwingen) van Viktor dat rechte, stalen waterleidingen, waarin water onder hoge druk richting huishoudens wordt vervoerd, ziekte in de hand werken en schadelijke resultaten uitlokt, is hiermee ook voldoende aangetoond.

Onderzoekfase 4:

Wat ten slotte uit de onderzoeken bleek is dat dit meervoudig binnenwaarts windende stromingsproces in de buis wordt gesuperponeerd (samengevoegd, maar door minieme verschillen toch individueel bestaand) door een tweede, eveneens ruimtelijk-spiraalachtige, krommende, perifere beweging. Dit fenomeen (eerder besproken als de dubbele-spiraalbeweging) werd zichtbaar gemaakt met behulp van kopervezels, die aan de rand van de snelstromende kern en de langzamer stromende perifere stroom om zichzelf heen draaide (en dus van de periferie terug naar binnen valt) en tegelijkertijd draaide in een spiraal rond de centrale kern.

> “De stromende beweging van water bewijst duidelijk dat zich vanaf de inlaat van deze pijpen een meer of minder spiraalvormige beweging ontwikkelt, die op zijn beurt een opwindende stroming langs een ruimtelijke-spiraal op gang brengt en die bovendien wordt gesuperponeerd door stromingen langs sterker gekromde ruimtespiralen.”

Wat verder opviel bij de observatie bij de kopervezels was dat het water rondom de kopervezels aan de zijde draden donkerder werd, alsof het water eromheen minder licht doorliet. De verduisterende effecten van de koperdraden, die niet aanwezig waren in rusttoestand en die voor het eerst verschenen in de onmiddellijke nabijheid van de koperdraden onder de volledige beweging van het specifiek dichtere water, duiden op een licht verminderde lichtdoorlatendheid van het water op deze locaties. Deze verminderde lichttransmissie kon volgens Viktor echter niet alleen worden toegeschreven aan de verdichtende vorm van de waterlagen richting de stromingsas, noch aan de concentratie van stoffen langs de stromingsas.

> “De waargenomen vlokprocessen (concentraties van materie in de kern van de stroom) kunnen niet alleen worden toegeschreven aan de invloed van mechanische krachten. Volgens de heersende ideeën over de coagulatie van vaste stoffen, kan met de grootste zekerheid worden aangenomen dat de agglomeratie van vaste deeltjes tijdens het stromingsproces wordt veroorzaakt door de effecten van fysische aantrekkingskrachten.”

Wij moeten namelijk niet vergeten dat de interactie van water, in feite de interactie van de inherente energieën, die tegengesteld geladen aan elkaar zijn, in water betreft. De plaatselijke verandering in de lichttransmissie van het water werd volgens Viktor veroorzaakt door de katalytische invloed van kopermateriaal op de eigenschappen van de inherente stoffen die door water gedragen worden. Dit riep in het onderzoek de laatste vraag op: verandert de moleculaire structuur van het water tijdens dit stromingsproces? Volgens Viktor was deze vraag niet zozeer relevant, omdat een verandering in de structuur onvermijdelijk is en voortdurend optreedt.

Een betere vraag was volgens hem zou zijn: of zowel de kwantitatieve als kwalitatieve waarde van de inherente energieën in het water toeneemt? Omdat de bepaling daarvan met de huidige apparatuur niet mogelijk is, moet het antwoord daarop gezocht worden in de onderzoeksresultaten. Het vastgestelde feit dat het materiaal van de buis een buitengewoon grote invloed uitoefent op het ontstaan van de naar binnenwindende stromende beweging van het water, is de eerste bevestiging van een kwalitatieve opwaardering, omdat dit feit niet alleen kan berusten op puur hydrodynamische effecten, maar volgens Viktor vooral moest worden toegeschreven aan fysische effecten die het gevolg zijn van een groter reactief vermogen (door een minimale weerstand en optimale geleidbaarheid) van koper in wisselwerking met water.

Dat er in combinatie met de ideale vorm als weerstand voor het water om zich in voort te planten ook nog eens een hogere uittredingssnelheid van het water optrad vanwege een periodiek terugkerende negatieve wrijvingswaarde, kan als tweede bevestiging van een intensivering van inherente energieën in het doorstromende water worden beschouwd. Dat er in de testbuis een moleculaire, atomaire of zelfs sub-atomaire, transformatie optreedt is dus onvermijdelijk.

Deze verschuiving in energetisch potentiaal, in een verschil in lading en een verandering in uiterlijke verschijningsvorm, is in de eerste plaats ook direct te relateren aan het verschil in wrijvingsweerstand en aanzuigcapaciteit. Dat dit z'n effect uitoefent op de doorlaatbaarheid van licht, warmte en andere potentiaalgerelateerde verschijningen was volgens Viktor niet anders dan te verwachten.

Onderzoek: conclusie

Op dit punt wil ik benadrukken dat hier de hoofdlijnen en conclusies van het onderzoek zijn besproken, waaruit de juistheid van Viktor Schauberger zijn theorieën in een wetenschappelijk onderzoek zijn gebleken en bewezen. In het eindrapport naar de wrijvingsweerstanden en aanzuigcapaciteiten van stromend water in verschillende vormen en langs diverse materialen, weigerde Pöpel te verwijzen naar de resultaten waarbij de wrijvingsweerstanden negatief worden.

Pöpel maakt slechts vermelding van de twee gelegenheden waarbij de wrijving, zoals hij zegt, 'leek af te nemen tot nul'. Wat de vermeende professor nadrukkelijk niet vermeldt, en wat op dat moment duidelijk moet zijn geweest, is dat de gemeten wrijvingswaarden ook onder de lijn van nul wrijving doken. Een toestand die 'negatieve wrijving' zou kunnen worden genoemd, een paradox van de natuurkunde die Viktor al jarenlang aanduidde als het 'biologisch vacuüm'.

Het onverwachte fenomeen van de 'negatieve wrijving' ontkracht de tweede hoofdwet van de Thermodynamica en is ongetwijfeld de reden dat Pöpel het nooit publiekelijk heeft verkondigd, omdat het zou betekenen dat een systeem in feite spontaan energie kan opwekken, en, dat als het eenmaal begonnen is, een verdere inbreng van energie niet nodig is. Het zou verder betekenen dat energie geen constante hoeveelheid is, maar ook kan worden verhoogd.

De verstrekkende gevolgen van deze opzienbarende ontdekking zou voor de geaccepteerde waterbouwkundige theorie, en de natuurkunde in z'n algemeen, funest zijn en de uiteindelijke presentatie van het rapport was daarom nogal bevooroordeeld. De meest significante en revolutionaire gegevens werden grotendeels weggemoffeld, omdat ze een ongewenste omwenteling in de wetenschappelijke wereld zouden hebben veroorzaakt door de tot dan toe wetenschappelijk heilige 'Tweede Wet van de Thermodynamica' omver te werpen. In Franz Pöpel zijn eigen woorden:

> “Het verloop van de curven laat zien dat deze in het onderzochte meetgebied bestaan uit relatief lange secties van toenemende zuigcapaciteit, onderbroken door kortere secties van constante en afnemende zuigcapaciteit. In de gebieden met constante hoeveelheden aanzuiging en aanzuigcapaciteit is de energiewinst als gevolg van de opwindende stromende beweging van het water even groot als het energieverbruik dat de normale turbulente stroming zou veroorzaken.
>
> De energiewinst kan echter, zoals in het geval van de koperen pijp, ook een grotere constante hoeveelheid zijn dan het normale energieverbruik in turbulente stromingsprocessen. De interpretatie en evaluatie van de hierboven geselecteerde observaties laten de hypothetische conclusie toe dat de synchronisatie van de kinetische energie van het stromende water meer energie genereert door het spiralende en kronkelende verloop van de leidingen dan nodig is om de wrijvingsweerstanden te overwinnen.
>
> Er zou dus een voortdurend toenemende versnelling van de beweging van het water moeten plaatsvinden. Deze versnelling kan echter geen onbeperkte proporties aannemen, omdat de zones met toenemende zuighoeveelheden en zuigcapaciteit herhaaldelijk worden onderbroken door die met constante en afnemende zuigcapaciteit. Deze onderbrekingen treden alleen op wanneer de optimale synchronisatie van alle stromingsprocessen wordt overschreden, waardoor de dynamische translatorische component wordt geaccentueerd ten koste van de roterende en oscillerende bewegingen, waardoor een asynchrone gecombineerde actie van de verschillende gesuperponeerde kinetische processen ontstaat.”

In eenvoudiger bewoording: door de voortdurende wederkerigheid ontstaat geen constante versnelling, maar een versnelling die hier en daar wordt afgeremd. Precies zoals Viktor het verloop van een natuurlijke waterloop, zoals die van een rivier, omschrijft. Bovendien is dit dé voorwaarde voor iedere vorm van voortplanting, omdat het wijst op de werkzaamheid van tegengesteld aan elkaar functionerende principes.

Wanneer deze werkzaamheid nu in navolging van de natuur wordt nagebootst, zoals Viktor deed, is het nettoresultaat dat de reactie een meervoud is van de actie en dat er, ondanks hier en daar energieverliezen optreden, elders grote energieopbrengsten worden gegenereerd. Kortom, wanneer de krachten die elkaar in de rechte glazen buis belemmeren nu natuurjuist tegenover elkaar geplaatst worden, verenigen deze zich tot een wederzijds ondersteunende harmonische beweging. In dat geval is de energie (in het doorstromende water) in harmonie met de vorm (van de buis).

> “Alle beweging, van welke aard dan ook, gaat gepaard met een uitgave van energie, als er op de bewegende weg geen herbronning of voeding plaatsvindt van wat wordt bewogen. Water dat langs een gelijkmatig geprofileerd kanaal wordt geleid, wordt opgewarmd door directe zonnestraling of wrijving. Door deze opwarming vindt er een langzame maar constant actieve ontlading van de essentiële intrinsieke energieën van atomen plaats, wat resulteert in verlies van kinetische energie.
>
> In een evenwichtige stroom, waarin het water eens opwarmt en later weer afkoelt, stromen de twee verschillend geladen stromingen in elkaar over en vindt er in plaats van ontlading (een drukkende stootkracht) een oplading (een zuigende trekkracht) plaats in de kern van de beweging. In het natuurjuiste geval is er daarom geen sprake van een energieverlies (of wet

van behoud van energie), maar van een situatie waarin de reactie tot een meervoud verwordt van de actie (in overeenstemming met de natuurwet van anti-behoud van energie).

De belangrijkste voorwaarde voor het ontstaan van deze drijvende kracht in de wervelbuis is beslist het gebruik van een cycloïdale-ruimtelijke-spiraal, waardoor een dubbele vloeistofstroom wordt gevormd. 1) een interne axiale, die met de hoogste snelheid beweegt, en 2) een perifere die langs een cycloïdaal traject beweegt, waarin een kwadratische afname van weerstand optreedt met een verhoging van de voortplantingssnelheid.

Wervelwinden van de externe turbulente stroming werken als rollende lichamen en bevorderen de efficiënte beweging van de centrale stroming die rond zijn as wervelt. In ons onderzoek naar wervelstromen kwamen wij tot de conclusie dat wanneer bepaalde vormen, snelheden en temperaturen worden gebruikt en bereikt, de wervelbeweging zichzelf in stand houdt en geen externe energie nodig heeft - wat de basis is van mijn gepostuleerde wet van anti-behoud van energie."

De Stuttgart-experimenten bewijzen grotendeels wat Viktor al zoveel jaren beweerde. Het verklaart het succes van zijn waterbanen. Het laat zien dat het afsnijden van de bochten van een rivier de stroomsnelheid niet doen toenemen en bewijst daarmee het wanbeheer van de Donau en Rijn, waar Viktor eveneens jarenlang voor pleitte. Het toont bovendien aan dat water zichzelf reguleert en haar verloop versterkt, wat impliceert dat een rivier vanuit het water moet worden gereguleerd. De experimenten maakten duidelijk dat wanneer de oorspronkelijke beweging in een buis wordt gestimuleerd, de buis niet verstopt zal raken, omdat de zwaardere deeltjes in het middelpunt van de draaikolk worden meegevoerd.

Eindelijk was daar dan het onafhankelijke oordeel van Viktor zijn gelijk. De mens toont echter een opmerkelijk vermogen om feiten te negeren die niet stroken met de algemeen aanvaarde wijsheden en de academische wereld is daarin geen uitzondering. Men oordeelde dat de proeven interessante voorlopige resultaten hadden opgeleverd, die verder onderzoek rechtvaardigen. Verder onderzoek werd door gebrek aan financiering echter nooit uitgevoerd. Dit was voor Viktor uiteraard geen verassing, aangezien deze gang van zaken voor hem naar verloop van tijd gebruikelijk werd.

Een prominente plaats in de maatschappij was volgens hem alleen weggelegd voor gladde praters, sluwe ondernemers en wetenschappers die de gevestigde orde verder lijken te 'bevestigen'. Er bleek geen ruimte te bestaan voor nieuwe inzichten, als daarmee oude dogma's in het geding komen. Een échte wetenschapper accepteert het bewijs, juist als het in tegenspraak is met zijn overtuiging. Dat maakt hem of haar wetenschapper. Helaas is dat tegenwoordig, net als vele levenssoorten, als slachtoffer van deze wetenschap, een uitstervend ras.

Wie nieuwe waarheden wil helpen openbaren en bereidt is daarvoor van de gebaande paden af te wijken, zal onvermijdelijk te maken krijgen met de temperamentloosheid en uitermate stugge aanpassingsbereidheid van onderdanige, maar zelfingenomen, types. Desalniettemin keek Viktor terug op een succesvol experiment. Hoewel de publicatie teleurstellend was, bewees hij aan zijn zoon, zijn mede- en tegenstanders en richting zichzelf dat hij al die tijd waarin die belachelijk werd gemaakt toch juist zat en eerlijk had gehandeld richting de Natuur die hij zijn leven lang trouw is geweest. Ter nagedachtenis aan de revolutionaire natuurvorser genaamd Paracelsus, zal Viktor zich ongetwijfeld de volgende gedachte weleens voor de geest hebben gehouden..

> “Allergenadigste Heer, de menigte, die zich tegen mij keert, is groot, klein echter is hun verstand en hun kunst, waardoor zij mij niets af kunnen nemen, want zij hebben weinig te bewijzen. Ik mag mij erover verheugen, dat die grappenmakers mijn vijanden zijn, want de waarheid heeft geen andere vijanden dan de leugenaars.” ~ Paracelsus

2.4 Metamorfische stroom

Een belangrijke aanvulling die onderstreept kan worden met betrekking tot de onderzoeksresultaten is de uitspraak van Viktor dat het ‘hart niet wordt gepompt, maar gepompt wordt – net als vissen niet zwemmen, maar worden gezwommen’. Volgens Viktor kan men het biologisch hart daarom beschouwen als compensatieklep, waarin het ontladen bloed terugstroomt en zich verzadigt met producten van spijsverteringsprocessen. Het nu met koolstof verrijkte bloed wordt vervolgens via de ademhaling voorzien van de bevruchtende zuurstoffen.

Kortom, het eerste verbruikt het laatste en op deze wijze vindt het natuurlijke emulsieproces plaats in het organische lichaam middels de bloedstroom. De producten van de wisselstroom van het bloed zijn vervormingen die zich ontwikkelen tot hogere substanties, die onder de invloeden van warmte en diffuus licht (welke gedeeltelijk doordringen via de huid), afzetten in de schaduwrijke koele haarvaten tot nieuwe bloedmassa’s en vervolgens stollen tot de fysieke substanties van groei. Het is uit deze secundaire producten van synthese dat de opbouw van primaire synthetiserende stoffen plaatsvindt, namelijk vormen van energie die in wisselwerking staan met de omringende potentialen en op deze manier de fysieke energieën van het lichaam genereren en daarmee het vermogen om zijn eigen gewicht te dragen en zijn vermogen om autonoom te bewegen.

Voor de tijd van Viktor Schauberger was er niemand in geslaagd de oorsprong van de bloed- en sapcirculatie te ontrafelen en tot de conclusie te komen dat het niet het hart is dat het bloed beweegt, maar dat het bloed het hart activeert. Terwijl de slagaders en haarvaten zelf een peristaltische (knijpende beweging van een buisvormig orgaan) en pulserende werking hebben, moeten deze in de eerste plaats worden toegeschreven aan de fysische en mechanische aspecten van het allesomvattende Implosie-principe.

Een interessante blik op dit onderwerp werd waargenomen door professor Kurt Bergel (?) uit Berlijn circa 1925 - 1930 toen hij, na een paar dagen incubatie om kleine bloedvaten te laten vormen rond de dooierzak, voorzichtig een vogelei opende. Hierbij merkte hij op dat de bloedvaten rondom de dooierzak pulseerden voordat ze afkoelden, hoewel er nog geen hart was gevormd. Bergel was dezelfde mening toegedaan als Viktor en verwierp het idee dat het hart een soort pomp was die tot taak had het bloed naar alle delen van het lichaam te pompen.

Bergel beweerde dat dit werd uitgevoerd door ‘de miljoenen zeer actieve haarvaten die het lichaam doorboren’ en dat ‘gezondheid en ziekte primair afhankelijk zijn van de foutloze of verstoorde activiteit van deze haarvaten’. De bewering van Bergel kan in het licht van het Pöpel-onderzoek enigszins worden bevestigd, omdat uit de experimenten bleek dat de stroming van bloed (sap, of water) wordt versterkt door de configuratie van de vaten zelf, waarvan de vorm en structuur, het secundaire effect van de immateriële energie weerspiegelen die ze in de eerste plaats heeft gecreëerd.

Paracelsus beweerde dit al in de 16e eeuw toen hij zei dat ‘elke kiem tijdens de groei magnetisch zijn essenties uit het astrale licht aantrekt. Pas na centripetale accumulatie rond een neutraal centrum, vormt zich een lichaam dat langzaam vaster wordt en zich tot de zichtbare kristal, plant of ander

lichaam verdicht'. Viktor beweerde in feite hetzelfde, maar omschreef het anders. Richting het biologisch vacuüm, dat 'als het gewelf boven ons uitstrekt', vinden de energetische reacties plaats die de stoffelijke restanten tot ethericiteiten opwaarderen en een materieel product achterlaten.

Het lichaam wordt langzamerhand vaster en verdicht zich rondom een neutraal centrum, het anomaliepunt. Met betrekking tot deze verdichting is bekend dat de viscositeit van het bloed omgekeerd evenredig met de diameter van de bloedvaten afneemt, wat ook bijdraagt aan de weerstandsvrije beweging in de kleinste bloedvaten – de haarvaten. Er zijn echter nog twee andere factoren die een rol spelen. De eerste is de positieve temperatuurgradiënt tussen de binnenste delen van het lichaam en de ledematen die, zoals bekend, een beweging van warme naar koude gebieden induceert.

> "In dit opzicht is het vitaliserende effect van een koude douche op de bloedsomloop welbekend (stimulering en versterking van de warm-naar-koud stroom), terwijl een lang warm bad de neiging heeft om fysieke lusteloosheid te veroorzaken (vermindering van de verschillen tussen interne en externe temperaturen). De tweede is het gevolg van het verschil in de fysisch-chemische samenstelling en dus de energetische eigenschappen van arterieel (vanuit het hart uitgaande) en venaal (richting het hart stromende) bloed.
>
> Dit kwalitatieve verschil is deels te wijten aan de zich ontwikkelende fysieke leegte (en dus zuigkracht) die wordt gecreëerd door de progressieve absorptie van positief geladen zuurstof die wordt vervoerd door het arteriële bloed, die toeneemt naar de extremiteiten toe (huid- en haarvervanging, wondherstel, en zo voort), waar de absorptie het grootst is, en deels aan de toenemende behoefte aan heropname van zuurstof in de longen door het negatief geladen, koolhydraatrijke venale bloed.
>
> Aangezien deze twee soorten bloed tegengestelde ladingen hebben, wordt de spiercontractie en de sluitactie van het hart daarom in gang gezet door de periodieke gelijkschakeling van positieve en negatieve ladingen, die een maximum bereiken in de venale en arteriële kamers van het hart zelf, vanwege het grote lading dragende volume van beide.
>
> Het ultieme kenmerk van alle levensprocessen is pulsatie en in plaats van als pomp te fungeren, is de vitale functie van het hart daarom het bevorderen van een pulsatie in de stroom. Uit het bovenstaande kan ook worden gesteld dat we niet ademen omdat het hart 'pompt', maar dat het hart 'pompt' omdat we ademen."

In het geval van een groeiende foetus echter, die niet ademt zoals wij (zijn bloed wordt van zuurstof voorzien via de placenta), kan het hart zich in feite gedragen als een pomp, die de werking van de pulserende bloedvaten versterkt tot het moment van geboorte. Aangezien de beweging van bloed gedeeltelijk wordt bepaald door verschillen in interne en externe temperatuur (energiepotentialen), zou voorafgaand aan deze gebeurtenis de normale temperatuur-geïnduceerde component van de bloedstroom vrijwel buiten werking worden gesteld vanwege de minimale temperatuur-schommelingen binnen het isolerende vruchtwater van de baarmoeder.

Daarom zou een 'pomp' tijdens de zwangerschap wel eens een noodzakelijk hulpmiddel kunnen zijn. Zodra de geboorte heeft plaatsgevonden, de eerste ademhaling heeft opgetreden en het lichaam van het kind is blootgesteld aan grotere temperatuurschommelingen, neemt het hart zijn eigen functie van pulsator en stroomregelaar over. In elk geval zien wij dat het natuurlijke ademhalingsproces wordt gereguleerd door de metabolische stofwisseling die plaatsvindt via water, sappen en bloed.

De werkelijke oorzaak van een zich natuurlijk voortplantende beweging is dus de uitwisseling van substantie, het metabolisme. ‘Wie substantie in beweging brengt zonder rekening te houden met de stofwisseling, zal ook de bijbehorende weerstanden tegen beweging moeten accepteren’, aldus Viktor. Een beweging die in gang wordt gezet door stofwisselingsprocessen zelf is natuurlijk en daarom weerstandloos. In dit geval spreken wij van een schepping-van-beweging (de ‘verdwijning’). Daarop volgt van nature de beweging-van-schepping (de vernieuwde ‘verschijning’).

Daar waar het verdwijnende het verschijnende doorkruist, ontstaat leven. Als gevolg van de reactieve werking tussen beide ontstaat een toename in prestatie, die Viktor aanduid als evolutionaire ontwikkeling. De grootteklasse (magnitude) waarop dit krachtenspel in wederkerigheid tot elkaar staat is volgens Viktor van zo’n hoge frequentie dat het lijkt op een toestand van rust, maar in feite de hoogst denkbare beweging-van-schepping is. En, hierover zei Viktor dat dit de ‘eerste keer is dat de drijvende kracht van bloed- en sapcirculatiesystemen op een correcte manier is uitgelegd!’

Alleen door dit principe te begrijpen zal de mens in staat zijn ervoor te zorgen dat ‘datgene wat bewogen wordt, in beweging kan blijven’. Het bloed- en sapcirculatiesysteem is in feite niet anders dan het rivierenstelsel op Aarde of de spiraalnevels van de Kosmos. In elk van deze gevallen wordt nu juist die stof ingezogen, getransformeerd en uitgeademd op de plaatsen waar die in resonantie is met de omgeving. In de rivier betekent dit een gezonde oever, in het dierlijke of menselijk lichaam een gezond bloedvatenstelsel en in de vegetatie leidt tot het behoud van gezonde haarvaten.

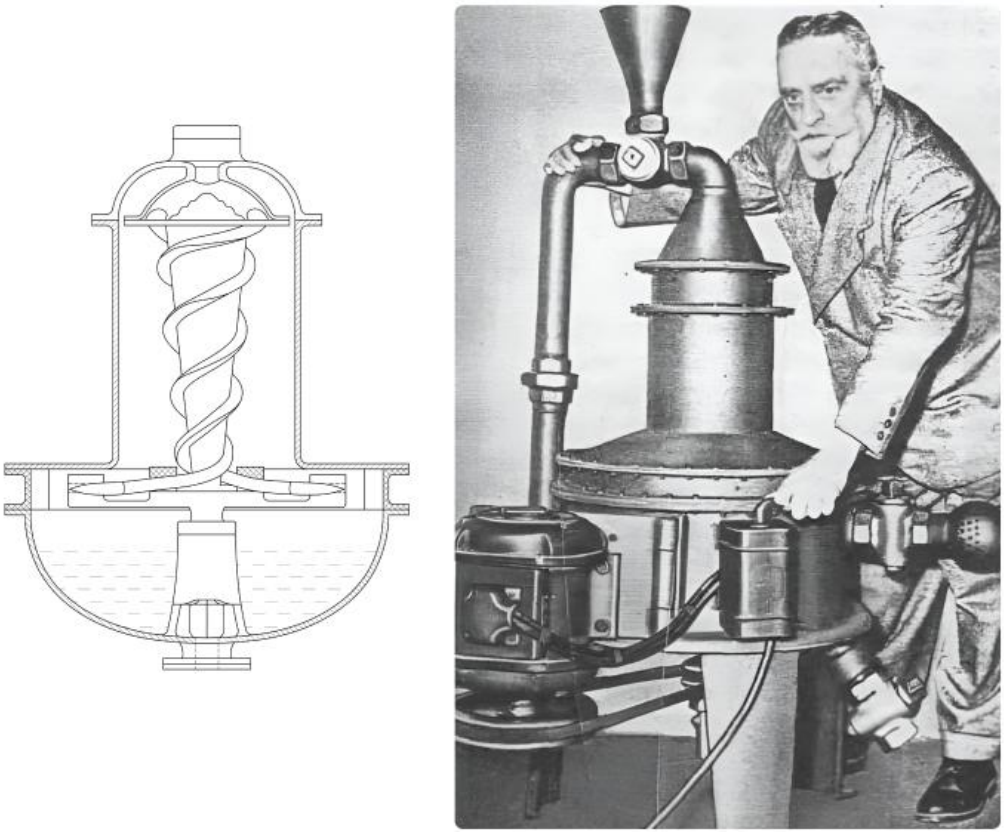
In het grotere plaatje betekent dit de baan waarin de Aarde de Zon volgt en de Zon zich voortplant door de Melkweg. In dit opzicht zij Viktor terecht dat ‘u de bewegingsprocessen in de macrokosmos en microkosmos nauwkeurig moet bekijken en kopiëren’. Hij had daarin groot gelijk, omdat dat wat plaatsvindt in het klein een weerspiegeling is van de levensprocessen die plaatsvinden in het groot en andersom. Dit wijst er opnieuw op dat alles van Nature van en naar de eenheid beweegt en op deze dynamische manier een veelheid vanuit de eenheid creëert.

> “Ons werk is de belichaming van onze wil. De spirituele manifestatie van dit werk is het effect ervan. Als zulk werk goed wordt gedaan, brengt het geluk, en als het verkeerd wordt uitgevoerd, brengt het zeker ellende. Mensheid, jouw wil is het allerbelangrijkste! Je kunt de natuur bevelen als je haar maar gehoorzaamt! Alles wordt geregeerd door één natuurwet.
>
> Een mens is een microkosmos en de wetten die in de macrokosmos heersen, werken ook in de kleinste ruimte van de mens. De mens moet leren nauwkeurig naar de bewegings-processen in de macrokosmos en microkosmos te kijken, deze te leren begrijpen en ze te kopiëren wil ze enige vooruitgang boeken!
>
> Water is altijd de bemiddelende handhaver van de cycli die al het leven in stand houden en in haar beweging kan het geheim gevonden worden. In elke waterdruppel huist een godheid die wij allen dienen. Daar woont het Leven, de ziel van de oersubstantie - water - waarvan de grenzen en oevers de haarvaten zijn die het leiden en waarin het stroomt.
>
> Elke hartslag die ontstaat door de wisselwerking tussen wil en weerstand, tussen beide bewegingscomponenten die de eeuwige stroom van metamorfose reguleren, duidt op scheppend werk en spoort ons aan om zorg te dragen voor die subtiele vaten, die primaire en meest vitale structuren, waarin het product van een bipolaire kracht klopt - het Leven.
>
> De moderne beschaving is het werk van de mens, die eigenmachtig en onwetend is van de ware werking van de natuur, die een wereld heeft geschapen zonder betekenis en die hem nu

dreigt te vernietigen, want door zijn gedrag en zijn activiteiten, heeft hij, zij die haar lerares zou moeten zijn, de inherente eenheid van de natuur verstoord."

2.5 Thuisstroomgenerator

Met de bevestigende onderzoeksresultaten uit Stuttgart en het ontwerp voor de wervelbuis, ontstond bij Viktor het idee voor een overrendementsgenerator om huishoudelijke stroom mee te op te wekken. Dit apparaat is bekend komen te staan als de **thuisstroomgenerator**, waarvan wij hieronder een foto zien met Viktor Schauberger die ernaast staat.

Viktor Schauberger naast zijn Implosiemotor, de Thuisstroomgenerator.

Het basisprincipe van de thuisstroomgenerator is als volgt. Aan een holle verticale aanzuigbuis wordt een kring van acht wervelbuizen gemonteerd, die als geheel kunnen ronddraaien. De bredere zijde van de wervelbuis bevindt zich aan de bovenzijde van de holle aanzuigbuis, terwijl de smallere uiteinde zich daarvandaan schuin naar beneden toe verspreiden richting de periferie. De aanzuigbuis met krans van wervelbuizen wordt als geheel ook de ‘centripulser’ genoemd en wordt geïnstalleerd in een cilindrisch vat, waarbij de onderzijde van de aanzuigbuis is ondergedompeld in water.

Wanneer de centripulser in rotatie worden gebracht met behulp van een aandrijfmotor, ontstaat er in de wervelbuizen (die aanvankelijk gevuld zijn met water) de specifieke verdichting van het doorstromende medium. Dit creëert een zuigkracht, wat er bij de bredere bovenzijde van de wervelbuis toe leidt dat er water vanuit het vat, via de aanzuigbuis, omhoog wordt aangezogen.

Omdat de aanzuigbuis in de lengte korter is dan de wervelbuis, treedt het zogenaamde sifon-effect in werking, waarbij de grotere lengte van de wervelbuis altijd meer ‘water’ blijft aanzuigen dan zich in

de kortere aanzuigbuis kan bevinden. Dit in combinatie met de in de wervelbuis geïnduceerde onderdruk, vanwege de specifieke verdichting van water, zorgt voor een circulaire stroom.

De specifieke verdichting van het water via de wervelbuis creëert een stroomversnelling richting het smallere, onderste uiteinde, waar het water op hoge snelheid uit de buis stroomt via daartoe bestemde mondstukken. Door de krans van acht wervelbuizen op zo'n manier te installeren dat de uitstroom van water onder een bepaalde hoek de geribbelde wandoppervlakten van het cilindrische vat raken, zorgt de centripulser voor z'n eigen trekkracht vanuit het uitstromende water.

Anders dan menigeen denkt wordt er echter géén terugslagkracht gegenereerd, zoals u die bekend is in een eenvoudige tuinslang waar water uit stroomt nadat u de kraan open zet, omdat er geen druk wordt geproduceerd. In plaats daarvan ontstaat via het uitstromende water een trekkracht, die inherent is aan de overwegend centripetale krachten die optreden gedurende de reis door de buis.

Deze trekkracht is echter niet stationair, maar toenemend, omdat de snelheid waarmee het water door de wervelbuis stroomt niet gelijkmatig maar voortschrijdend en versnellend is. Hoe sneller de doorstroomsnelheid, hoe intensiever het aanzuigend vacuüm en hoe krachtiger de trekkrachten die het apparaat in dezelfde richting 'voorttrekken' als waarin het water uitstroomt.

De rotatiekracht die aanvankelijk werd geproduceerd door de aandrijfmotor wordt vanaf dit moment bijgestaan door de aanzuigkracht die wordt gegenereerd via de centripulser. Oftewel, de centrifugaal-centripetaal-pulserende machine. Bij een toenemende doorstroomsnelheid in de centripulser, kan het voltage van de aandrijfmotor langzamerhand worden afgebouwd. Wanneer er bovenop de aandrijfmotor een dynamo wordt geïnstalleerd kan daarmee de elektromotor worden ontkoppeld van een externe stroombron en voorziet de thuisstroomgenerator zichzelf van 'stroom'.

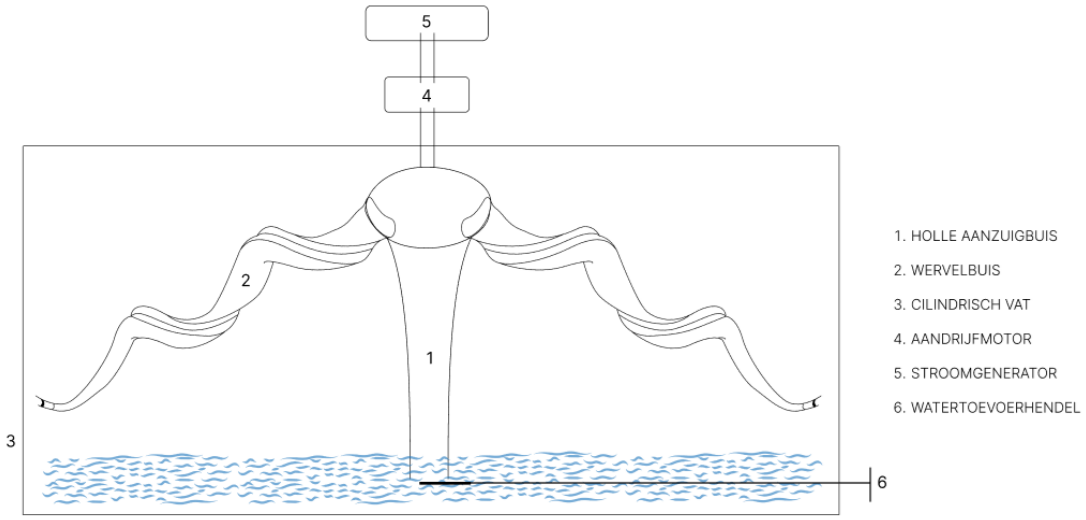
> "Wanneer de basiselementen bewegen met een snelheid die overeenkomt met de som van beide snelheden in het kwadraat vindt de wedergeboorte van water plaats, die de mysterieuze ur-kracht inhoudt en ontstaat wanneer het krachtleverende medium (zuurstof) dat op de Aarde drukt, wordt verbruikt in het rijk van de atmosfeer, of wordt gebonden in een passieve staat, door haar natuurlijke tegenhanger."

Door de inherente energieën van water te benutten, kan volgens Viktor een negenvoudige output worden gecreëerd. In andere woorden, er kan 9 maal zoveel kracht gegenereerd worden als er aanvankelijk in wordt gestopt. Het zal niet slechts de kracht opwekken voor z'n eigen rotatie, maar ook een dynamo kunnen aandrijven en daarmee een generator ten behoeve van de huishoudelijke stroomvoorziening en of andere gewenste doeleinden.

Om de stroomgeneratie enigszins te reguleren is een watertoevoerhendel geïnstalleerd, waarmee de watertoevoer via onderzijde van de aanzuigbuis gedeeltelijk, of in z'n geheel, kan worden afgesloten, afhankelijk van of de stroom moet worden afgeremd of gestopt. Met betrekking tot Implosie-apparatuur lag de moeilijkheid volgens Viktor namelijk niet zozeer in 'versnelling', maar eerder in de ideale manier van 'afremming'.

Dit basisidee, als uitgangspunt voor de werking van de thuisstroomgenerator, is afgebeeld in figuur 2.11. Het water wordt in dit proces overigens niet verbruikt, maar opgebouwd tot koolzuurrijk water. Dit betekent dat u van tijd tot tijd dit koolzuurrijke water – geschikt als drinkwater – kunt aftappen en vervangen met een verdunde watervariant, zoals regen- of oppervlaktewater.

Op deze manier kan uit kwalitatief verarmd water een duurzame bron van energie worden opgewekt, met als eindproduct kwalitatief hoogwaardig drinkwater.

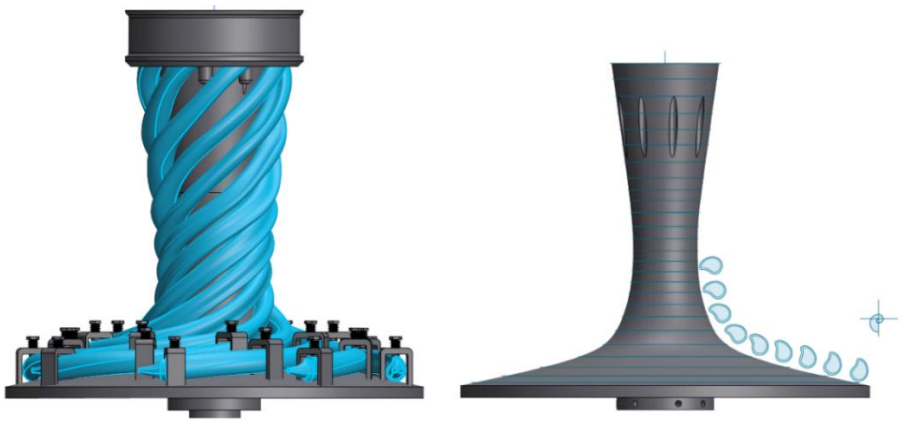

Figuur 2.11: principeschets voor de Thuisstroomgenerator.

2.5.1 Thuisstroomgenerator: centripulser

Laten we nu eens kijken hoe Viktor het hiervoor omschreven principe in de praktijk toepaste. De wervelbuizen werden met het brede uiteinde geïnstalleerd aan de bovenzijde van een kegelvormige rotor, waarbij de ingedeukte, eivormige, doorsnede eerst over de lengte van de buis wordt gedraaid en het geheel vervolgens tot een spoel wordt gewikkeld om de kegelvormige rotor. Dit geheel wordt aangeduid als de centripulser en is bevestigd op een dragende plaat die rubberen trillingsdempers is gemonteerd, zodat de as alle trillingen opneemt en zeer hoge draaisnelheden mogelijk zijn.

Het geheel aan buizen is als het ware om de rotor heen gedraaid en buigt onderin af richting de periferie (figuur 2.12). Daarbij geldt dat de hoek van het medium dat door de wervelbuis stroomt langzaam maar zeker verandert van verticaal naar horizontaal. Tegelijkertijd met de verandering van de hoek waarin het medium stroomt, verandert ook de hoek van inkeping van de wervelbuis, wat aanleiding geeft tot het inrollen tot longitudinale werveling van het doorgevoerde medium.

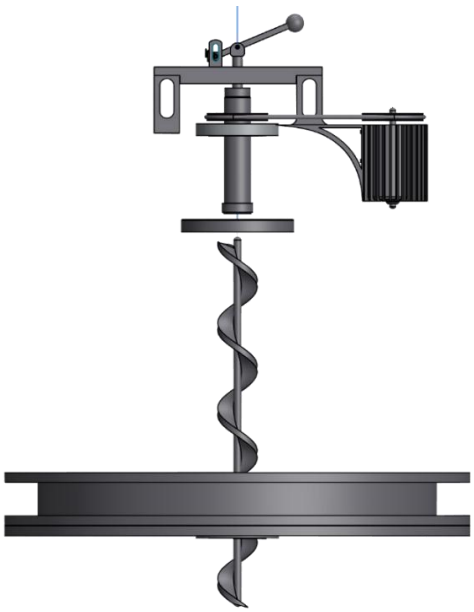

Figuur 2.12: plaatsing van wervelbuizen.

Centraal in de kegelvormige rotor bevindt zich een aanzuigbuis, die inwendig is voorzien van een gedraaid blad in de lengte (figuur 2.13). Als doorstromend medium gebruikte Viktor water en dit is afkomstig uit een waterbassin, waarin de onderzijde van de aanzuigbuis is ondergedompeld. Vanwege het vacuüm dat door de specifieke verdichting in de wervelbuizen wordt gecreëerd, ontstaat vanuit de wervelbuis, via de inlaatopening tot in het waterbassin een aanzuigkracht.

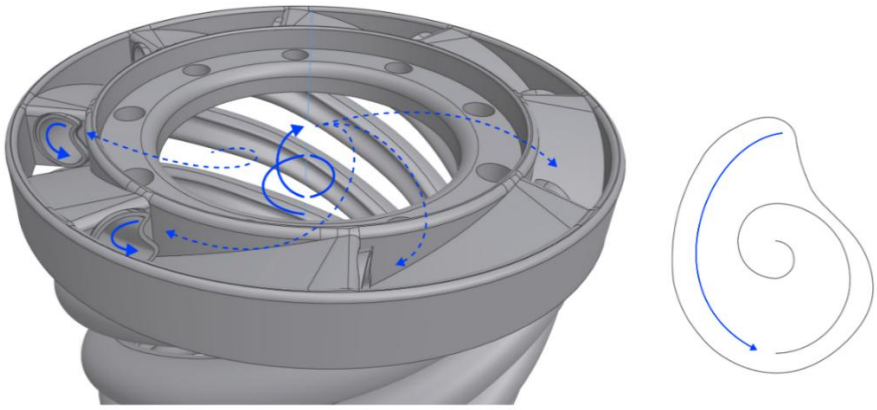
Het water stroomt via de aanzuigbuis van het waterbassin richting de inlaat van de wervelbuizen. In deze aanzuigende buis is een schroefvormig blad geplaatst, waarlangs het water als het ware omhoog wordt 'geschroefd' in klokwaartse draairichting. Wanneer een schroef in hout wordt gedraaid, beweegt de schroef zich naar beneden en de houtsnippers omhoog. Datzelfde principe is hier werkzaam, waarbij de schroef linksom draait en het water rechtsom omhoog spiraalt.

> "De zogenaamde wervelbuis wordt rond de verticale as gewikkeld die op deze as is gecentreerd. Van onderaf gezien draait de wervelbuis met de klok mee en zuigt zonder enige weerstand het centripetaal gecomprimeerde aandrijfwater op."

Figuur 2.13: inwendige schroef- wenteltrap.

Het water, dat via de aanzuigbuis omhoog spiraalt, stroomt richting de 'ingedeukte eivormige' inlaatopeningen van de wervelbuizen (figuur 2.14). Vanwege het gewicht van het water zelf, inclusief de toenemende zuigkracht richting het smallere uiteinde van de wervelbuis, valt het water via de wervelbuizen naar beneden. Daarbij krijgt het vanwege de vorm van de buis aanvankelijk de tangentiële impuls om over zichzelf heen te rollen en zich in te wikkelen tot een langgerekte kolk, die zich ontwikkelt in anti-klokwaartse richting (dezelfde richting waarin de centripulser draait), en zo in de wervelbuizen de gewenste reactie van het vacuüm in klokwaartse richting creëert.

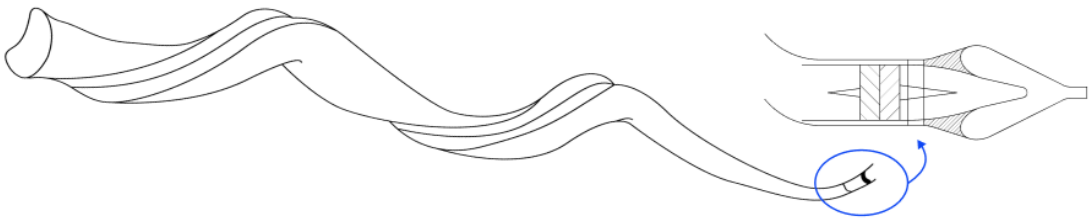

Figuur 2.14: inrollen in wervelbuizen.

De (fysische) aanzuigkracht die ontstaat vanuit de wervelbuis en volgt op de specifieke verdichting, wordt verder bijgestaan door de mechanische factor van het sifon-effect. Als valpijp is de wervelbuis langer dan de verticale aanzuigbuis, wat ons brengt op de werking van de 'zwanenhals'. Volgens de werking van de zwanenhals (of sifon) start de watercirculatie als het water in de langere arm, dat wil zeggen de wervelbuis, wegstroomt in een poging om het gewicht van het water in de twee armen gelijk te maken. Er ontstaat een tijdelijk vacuüm, maar wordt meteen gevuld met water dat wordt opgezogen in de korte arm vanwege het drukverschil op de vloeistof aan de twee uiteinden van de buis. Er is dus maar een kleine impuls nodig om de waterstroom op gang te brengen.

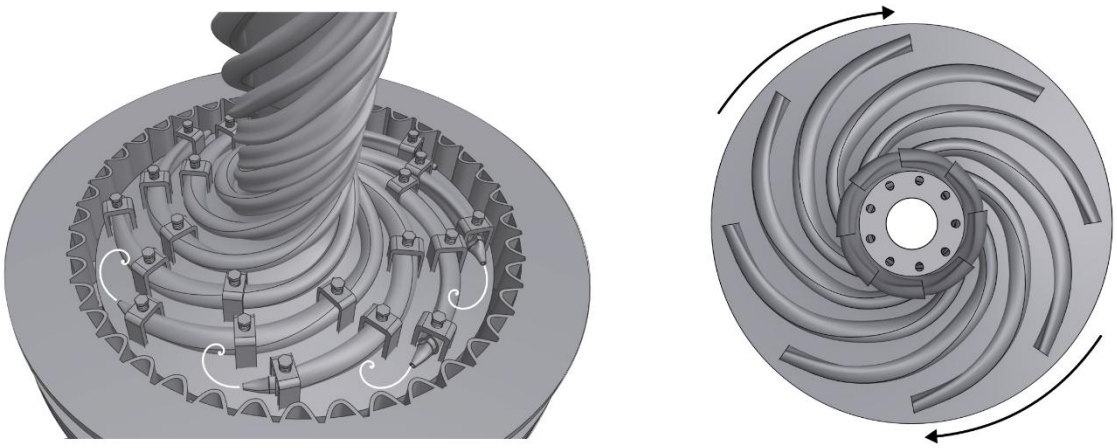
Nu is het zo dat dit vacuüm opnieuw wordt geherintensiveerd vanwege de wrijvingsloze beweging die op den duur ontstaat in de wervelbuis, wanneer het doorstromende medium afkoelt, verdicht en aldus versnelt. Op deze manier vindt een voortdurende mechanische versnelling plaats door de zwanenhals, op basis van de specifieke verdichting die wordt beoogd in het apparaat.

De uitstroom van water aan het uiteinde van de wervelbuis vindt plaats via een zogenaamd straalmondstuk, die de draaiende waterkolk omzet in een langgerekte (bijna rechte) waterstraal die bestaat uit een zeer kleine spiraalvormige omwenteling en het water als een straal uit de buis schiet (figuur 2.15). Dit leidde ertoe dat de uitgang waar het water uit het straalmondstuk spuit slechts 1 millimeter bedroeg.

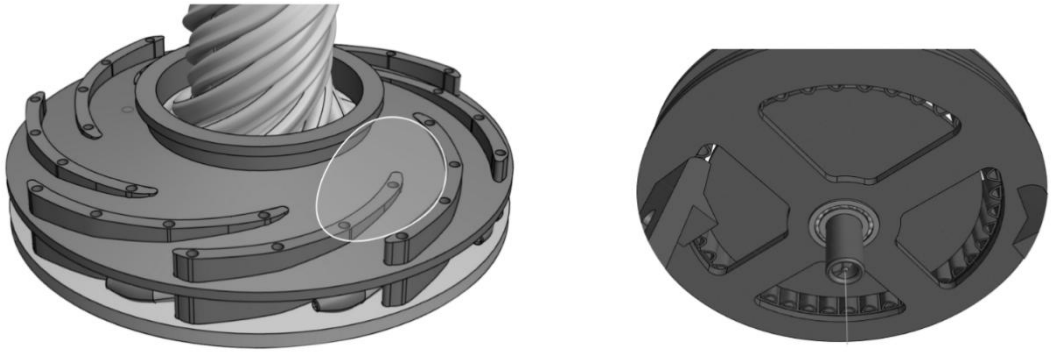
Figuur 2.15: plaatsing straalmondstuk.

Deze hoogfrequentie-rechte straal komt terecht op een geribbelde buitenwand, die is geplaatst tussen twee membranen, die de kracht waarmee het water op de wand arriveert geleidt, zodat er een werveling ontstaat die de overwegend centripetale aard – de trekkracht – van het water gebruikt om een lagedrukgebied te creëren, waarin de centripulser zichzelf aanzuigt. Op deze manier ontstaat via een werveling een lagedrukgebied, die voorkomt dat het water ná uitstromen onmiddellijk in ruimtelijke omvang toeneemt en een drukgebied veroorzaakt – zoals allicht vele aanvankelijk zullen denken, maar wat dus niet gebeurt.

Figuur 2.16: water uittreding tussen dubbele membraan.

Direct boven en onder de twee membranen, die uitwendig goed geïsoleerd moeten zijn, zijn verstelbare krachtafleiders gemonteerd in de hyperbolische vorm van de wand van een ei, die dichter bij elkaar of verder uit elkaar kunnen worden gezet om de zich ontwikkelende verschillen in potentiaal te kunnen regelen (figuur 2.17). Deze krachtzenders moeten worden gelegeerd met bipolaire metalen, waarvan volgens Viktor de eenvoudigste oplossing is om koperen elementen te verzilveren. Het water stroomt vervolgens weg langs de openingen tussen de ribbels in de wand en valt terug in het waterbassin.

Figuur 2.17: stuwkrachtzenders en geribbelde openingen.

Het water dat vanuit het membraan in de opvangbak van het waterbassin valt, zou in een draaikolk kunnen gaan stromen en al het water zou bij de buitenwand achterblijven. Op deze manier wordt de centrale aanzuiging van water bemoeilijkt. Om dit te voorkomen moeten radiale schotten worden geïnstalleerd om het water te kalmeren en terug te leiden naar de centrale aanzuigleiding die is gemonteerd rondom de aandrijfrotor van de centripulser.

De lichte druk die van bovenaf op het waterbassin wordt uitgeoefend, wordt tegengewerkt door het aanzuigende vacuüm dat ontstaat ter hoogte van de inlaatmondstukken van de wervelbuizen, wat ertoe leidt dat het water vanuit het waterbassin opnieuw opgetild wordt richting de inlaatopeningen van de wervelbuizen. De cyclus herhaald zich.

De bio-elektrische wandontadling zorgt ervoor dat er in het apparaat geen absoluut vacuüm ontstaat en dat de inherente ademhaling, de circulatie van water, wordt gereguleerd door processen van verdichting en verdunning. Hoe dichter de algehele temperatuur van het water in de buurt van het

anomaliepunt komt, hoe intensiever de reacties en hoe hoger het toerental en de uiteindelijke opbrengst van mechanische rotatiekrachten. Verder hangt de versnelling in de wervelbuis en de kinetische krachtopbrengst af van de volgende vier factoren:

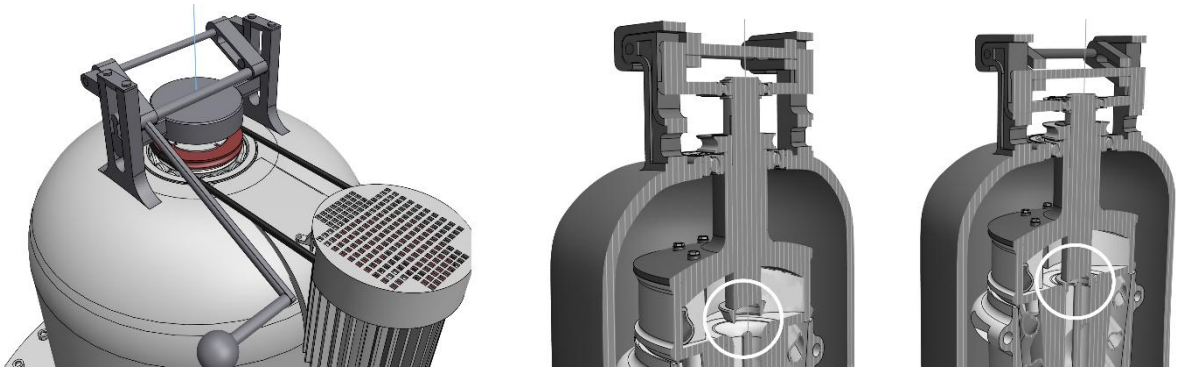
1) de lengte van de wervelbuis.

2) de grootte van de eivormige inlaatdoorsnede in verhouding tot de uitlaatmondstukken.

3) de diameter van de aanzuigpijp in de conische rotor, omdat de hoeveelheid water die vanuit het waterbassin wordt aangevoerd hiervan afhankelijk is.

Aanvankelijk wordt de centripulser in rotatie gebracht via een aandrijfmotor. Daarvoor is het belangrijk dat de wervelbuizen gevuld zijn met water, zodat na de start onmiddellijk het vacuüm-effect optreedt en het water uit het waterbassin wordt aangezogen. Wanneer het apparaat een bepaald toerental behaald, zal de gegenereerde zuigkracht een overrendement opleveren die ertoe leidt dat er via een dynamo een generator ingeschakeld kan worden en de aandrijfmotor van de externe stroombron kan worden verwijderd en het apparaat zelfvoorzienend functioneert. Deze dynamo werkt als remprincipe tegen de natuurlijke versnelling van de thuisstroomgenerator.

Wanneer nu de rotatiesnelheid, en daarmee mechanische krachtopbrengst (in de dynamo), moet worden afgeremd of zelfs gestopt, zal de watertoevoer beperkt of zelfs afgesloten moeten worden. Deze voorzorgsmaatregel kan worden getroffen door middel van een pomp of met een tandwielmechanisme, dat via een soort dop de opening van de aanzuigbuis kan vernauwen, om de beweging af te remmen, of zelfs kan afsluiten, om de watercirculatie te stoppen. Het zal relatief eenvoudig zijn om dit voor elkaar te krijgen, gezien de onderdruk die wordt opgebouwd in het apparaat. Om die reden moet deze ‘dop’ goed vastgemaakt worden, zodat deze niet door de aanzuigkracht zelf wordt dichtgetrokken.

Figuur 2.18: regulatieklep voor watertoevoer.

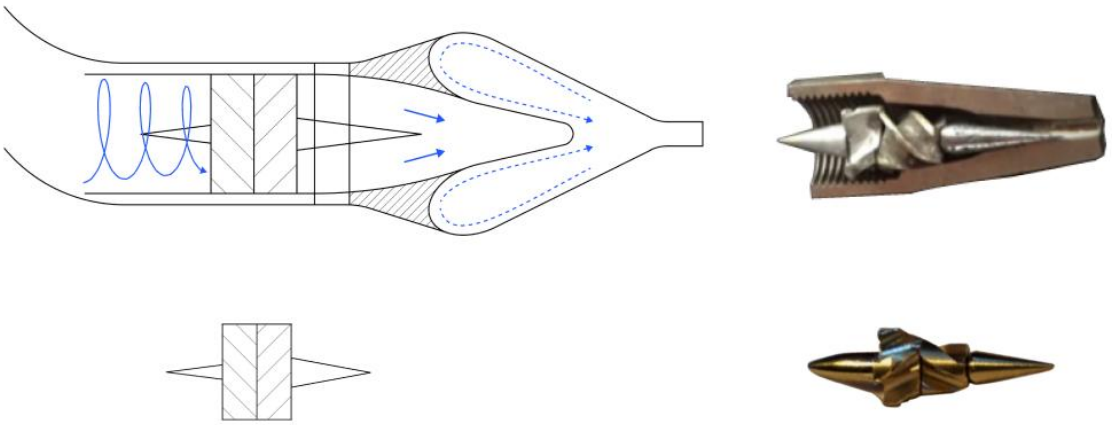
Wat ten slotte van belang is om te onthouden, is dat wanneer het proces dusdanig op gang is gekomen dat het daadwerkelijk het overrendement levert dat Viktor Schauberger beweerde, er rekening mee gehouden moet worden dat er zich in het apparaat levitatieve stoffen concentreren die overheersen op de gravitatiekrachten die van buitenaf op het apparaat inwerken. Om die reden wordt aangeraden het apparaat goed aan de bodem te verankeren.

Door gebruik te maken van de juiste **vorm van beweging** kan een duurzame energiebron worden gegenereerd en tegelijkertijd een opbouw van kwaligene waarde worden gerealiseerd in het doorstromende product, wat leidt tot een verheven eindproduct dat uitermate geschikt is als

drinkwater. Hoewel het eindproduct qua kwaliteit zeer zeker zal verschillen van het bronwater dat via de Repulsator wordt geproduceerd, kan diezelfde kwaliteit van water worden bereikt als ook in de thuisstroomgenerator de ingrediënten worden ingebracht die van toepassing zijn bij de Repulsator.

2.5.2 Thuisstroomgenerator: straalmondstuk

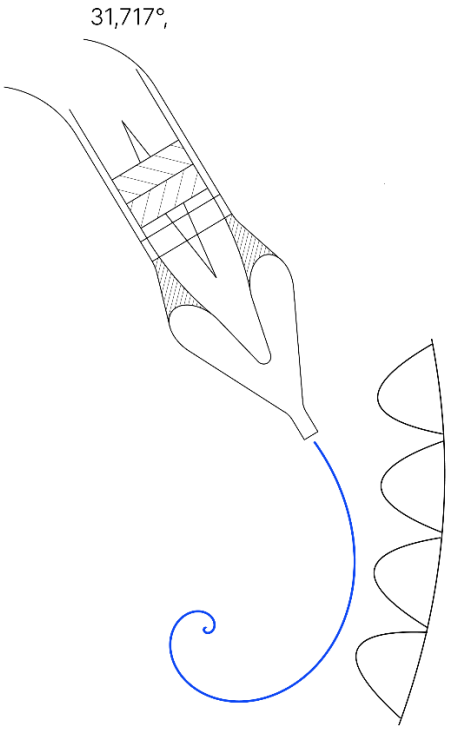
Wat betreft het straalmondstuk stelde Viktor een conische buis van koper voor, die aan de binnenzijde verzilverd is (figuur 2.19). Centraal in deze soort wervelgenerator gecreëerd die aan twee zijden puntvormig is. De bedoeling is dat het water langs de punt in een soort groeven stroomt, die zijn verguld. De vergulde groeven trekken het water aan, terwijl het zilver deze afstoot (richting het vergulde centrum), zonder het water daarbij op enigerlei manier te desintegreren, zoals bijvoorbeeld het geval zou zijn bij ijzer of staal.

Figuur 2.19: inwendige onderdelen straalmondstuk.

De gecombineerde werking van deze edelmetalen leidt tot het meest optimale resultaat. Wanneer het nu uit het straalmondstuk stroomt, neemt het de vorm aan van een waterstraal, die lijkt op een staaldraad die taps toeloopt. Het is echter van belang dat, wanneer de centripulser, waaraan op de uiteinden van de wervelbuizen deze straalmondstukken zijn bevestigd, in de rondte langs de geribbelde wand draait, het uiteinde van de straalmondstukken nog nét niet de geribbelde wand raken (figuur 2.20).

Op deze manier fungeert de binnenwand als soort afsluitklep die de uitstroom van water eens opent en dan weer afdicht. De beweging van de straalmondstukken langs de geribbelde wand geeft op deze manier een extra impuls en creëert een afwisselend ritme aan het al pulserende water in de wervelbuis. Deze impuls, of beter gezegd deze afwisselende vernauwing (gedeeltelijke afsluiting) en verruiming (heropening), veroorzaakt de reactieve trekkracht – die resoneert met de biologische zuigkracht van het vacuüm in omgekeerde richting – waarvan de effectieve werking bijdraagt aan de rotatie, en werkzaam is in de richting van de al in rotatie zijnde beweging, van de centripulser. De hoek ten opzichte van de wand waarop het straalmondstuk bevestigd is de organische hoek van: 31,717° (hierover verderop meer).

Figuur 2.20: hoek van straalmondstuk ten opzichte van geribbelde wand.

“Wanneer mondstukken met een diameter van 1 millimeter worden gebruikt, maakt het stromende medium zich los van de wanden wanneer de rotatie 1200 toeren per minuut bereikt en stijgt de stroomsnelheid tot ongeveer 1290 meter per seconde. Dit komt overeen met bijna vier keer de geluidssnelheid. Wanneer deze waterstroom, die lijkt op een staaldraad die taps toeloopt, met tussenpozen wordt onderbroken door een afsluitklep van een speciale constructie en gemaakt van een speciale legering, wordt een reactieve tegendrukkracht opgewekt die in dezelfde richting werkt als de centripulser.

De snelheid van deze tegendrukkracht komt overeen met de eerder genoemde uitstroomsnelheid en voorziet de rotoras van 17,9 pk per liter per seconde, door elke spuitopening van 1 millimeter (met een uittrededoorsnede van 0,79 vierkante mm, zoals gekozen op basis van wiskundige berekeningen). Als elke opening binnen een fractie van een seconde 1 liter (0,264 gal) water loost in de tegenovergestelde richting van de bovengenoemde remrichting, dan worden de atomaire afstotende krachten vrij en actief.

Met een totale hoeveelheid van 10 liter water, dat in dit systeem zonder enige weerstand in cycloïdaal-spiralende-ruimtecurves circuleert met supersonische snelheden, worden krachten van bijna astronomische proporties actief. U zult begrijpen dat door het toerental te veranderen, het vermogen aanzienlijk kan worden gewijzigd en gereguleerd.”

2.6 Conclusie Thuisstroomgenerator

Nu het ontwerp en de werkzame onderdelen ervan bekend zijn, kan de werking ervan worden begrepen en als volgt worden samengevat:

1. Het waterbassin en de wervelbuizen worden gevuld met water.
2. De centripulser wordt motorisch in rotatie gebracht.
3. Het water in de wervelbuizen wordt centrifugaal naar buiten gedrukt, terwijl het door de vorm van de wervelbuis centripetaal over zichzelf heen rolt.
4. De watermassa verdicht, koelt af en versnelt zich.
5. Door deze specifieke verdichting ontstaat een vacuüm aanzuigkracht in de wervelbuis.
6. Dit vacuüm zuigt water aan vanuit het waterreservoir, dat wordt aangeleverd via een inwendig schroefvormige aanzuigbuis.
7. De aanlevering van water wordt verder bijgestaan door het sifon-effect.
8. Het water stroomt via de wervelbuis naar beneden richting een straalmondstuk.
9. In het straalmondstuk wordt het tot ‘waterstraal’ gevormd en uitgestraald richting een geribbelde wand.
10. Vanwege de ribbeling wordt de straal afgebogen, wat een werveling genereert wat een lagedrukgebied oplevert en de centripulser in die richting ‘aanzuigt’.
11. De kracht output is hoger dan de input, wat het apparaat zelfvoorzienend maakt en geschikt als generator voor de huishoudelijke stroomvoorziening.
12. Om het toerental van het apparaat af te remmen of te stoppen wordt de watertoevoer beperkt of zelfs afgesloten.
13. Als de algehele temperatuur van het water het anomaliepunt bereikt kan periodiek besloten worden dit water af te tappen en te gebruiken als drinkwater, en de thuisstroomgenerator opnieuw te vullen met kraan-, regen- of oppervlaktewater om het energiewinnings- en veredelingsproces van de thuisstroomgenerator opnieuw te starten.

“Ik ben geen technoloog of ingenieur. Ik begrijp alleen het principe.

Als heel gewoon water, met een hoog gasgehalte en een tekort aan energie, rondgedraaid wordt in cycloïde centripulsers, kan de hele toestand volledig omgekeerd worden, waardoor er een tekort aan gas en een overvloed aan energie ontstaat. Eigenlijk is het alleen nodig om de cycloïde beweging op gang te brengen en het initieert en ontketent de ur-kracht.

De installatie van implosiemotoren opent de weg naar duizelingwekkende mogelijkheden. Implosiemotoren kunnen niet alleen worden gebruikt in stationaire machines, maar ook in alle soorten voertuigen, auto's, vliegtuigen, schepen, en zo voort. Ze kunnen alle bekende soorten motoren en krachtbronnen vervangen.”

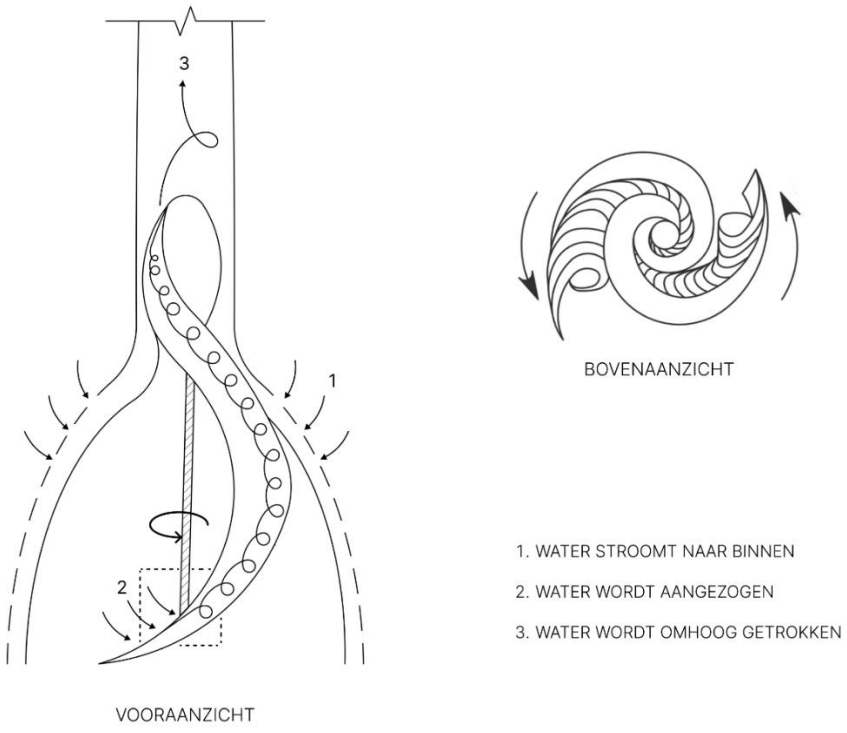
Verdere voordelen van Implosie-apparatuur zijn natuurlijk dat ze de eigenaar onafhankelijk maken van elektriciteitsnetten. Tegelijkertijd vermindert dit aanzienlijk het verbruik van hoogspanningsstroom en het aantal gebruikelijke toevoerleidingen, vooral in regio's die nog onvoldoende of niet van elektriciteit zijn voorzien. Op den duur zal dit leiden naar de verdwijning van het raster aan elektromagnetische straling.

In plaats daarvan, en dit is misschien wel één van de grootste voordelen, vindt er een uitstraling plaats van kwaligen, die de atmosfeer rijkelijk vult met kwalitatieve stoffen. Bovendien kunnen Implosie-apparaten gemakkelijk worden geëxporteerd naar economisch onontwikkelde landen, of zelfs ter plaatse worden geconstrueerd, ter vervanging van investeringen in de bouw van elektriciteitscentrales en andere moderne, niet-duurzame energie initiatieven.

2.7 Wervelpomp

Hoewel het volgende idee afkomstig is van Viktor Schauberger, betreft het ontwerp mijn eigen interpretatie van een mogelijke manier waarop het idee zou kunnen werken. Het gaat hierbij om het tot ongekende hoogten ‘omhoog pompen’ van water zonder de conventionele drukpompen. De wetenschapper die met drukpompen probeert water onder excessieve druk omhoog probeert te pompen, krijgt het water niet hoger dan 10.3 meter. Op dat punt is de druk dusdanig, dat het systeem stagneert.

Wanneer nu aan de basis van het oppompen of omhoog dragen van water hetzelfde principe staat als de werking van ons Hart, betekent dit dat het water via een duw- en trekbeweging kan opstijgen tot iedere gewenste hoogte – omdat, onder overheersende zuigkrachten, de druklimiet van 10.3 meter daarmee niet van toepassing is. Viktor Schauberger stelde met betrekking tot dit doel het volgende ontwerp voor (figuur 2.21), dat hij de bio-pomp noemde.

Figuur 2.21: bio-pomp.

De bio-pomp bestaat uit een omhulsel met openingen, waardoor water van buitenaf door naar binnen kan stromen. Binnenin het omhulsel bevindt zich een impeller, die motorisch wordt aangedreven en draait langs een centrale verticale as. De ronddraaiende impeller trekt het water omhoog, waardoor er in de buis erboven een draaikolk ontstaat. In de kern van de draaikolk treden de bevruchtingsprocessen in werking, omdat de stijgbuis aanvankelijk gevuld is met lucht, dat rijk is aan zuurstof, vanwege de verbinding met de atmosfeer, en die onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt in de draaiende kolk de interactie aangaat met de aanwezige kool- en waterstof.

Op deze manier ontstaat het aanzuigend vacuüm, waarin vanuit de perifere lagen, die zich aan de buiswanden bevinden, het invallende zuurstof naar binnen wordt gezogen (de hogere val maakt). Van de buitenste lagen richting de binnenste lagen vindt op deze manier een stroomversnelling plaats, waardoor het reactieve proces in de kern van de waterstroom toeneemt. Door voortdurend de zuurstof in zich te binden, trekt de koele kern zich op dezelfde manier als een schroef omhoog, terwijl de omringende lagen weerstandloos naar beneden en naar binnen bewegen, waardoor het water tot ongekende hoogten kan worden opgevoerd, zonder z'n koele karakter te verliezen.

Ter aanvulling op het idee voor de bio-pomp van Viktor Schauberger is bij mij het idee ontstaan om deze 'pomp' te construeren uit twee wervelbuizen. Ik noem dit de wervelpomp. De wervelpomp bestaat uit twee om elkaar gewikkelde wervelbuizen, die met de smallere uiteinde omhoog wijzen (figuur 2.22). Wanneer dit geheel op dezelfde manier als de bio-pomp in een waterreservoir wordt geplaatst en in rotatie wordt gebracht, ontstaat in de wervelbuizen de binnenwindende, op zichzelf inrollende krulbeweging van het water die, in dit geval, in stroomopwaartse richting verdicht en in diezelfde richting zichzelf omhoog zal schroeven.

Wanneer aan de smallere uiteinde nu een buis – bij voorkeur een dubbele-spiraalbuis – wordt bevestigd, zal het doorgevoerde water, na slechts de impuls vanuit de wervelpomp, opstijgen tot de gewenste hoogte en daarbij z'n koele, gezonde en levensbevorderende karakter behouden. De zuurstof die instroomt in de buis vanaf de andere zijde, werkt als natuurlijke magneet voor het doorgevoerde biomagnetisch geladen water dat zich daarnaartoe aan laat trekken en zichzelf in dit proces niet alleen vernieuwd, maar ook versneld voortplant.

Figuur 2.22: idee voor wervelpomp.

Deze toepassing kan bijvoorbeeld worden gebruikt bij de transformatie van zout zeewater in zoet drinkwater, waarbij het zeewater aanvankelijk wordt ingezogen, getransformeerd en zich over grote afstanden kan voortplanten zonder drukpompen – volledig vanuit het stromende water zelf. In dit geval wordt een vergelijkbare situatie gecreëerd als bij de opwekking van 'kracht uit de diepzee', waarbij de waterlaag op het anomaliepunt door de buisvormige opening richting het oppervlak opstijgt in haar verlangen naar zuurstof.

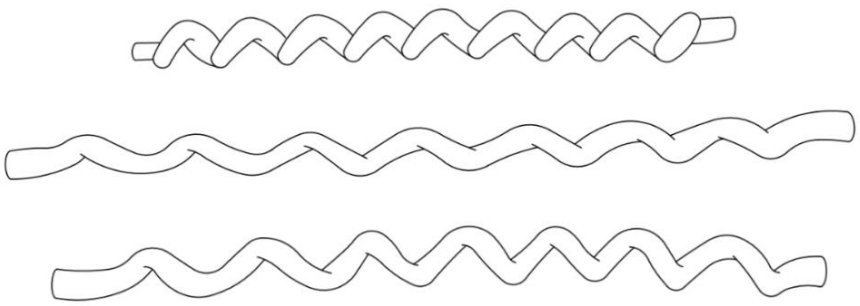
Wat betreft de rotatiekracht. In tegenstelling tot de thuisstroomgenerator spuit het specifiek verdichte er aan de bovenkant uit, maar levert daarbij geen terugslagkracht. Sterker nog, deze uitstroom vindt weerstandloos plaats, vanwege de trekkracht van het stromende water in de (dubbele-spiraal)buis. Anders dan bij de thuisstroomgenerator bevindt het bredere uiteinde van de wervelbuis zich daadwerkelijk in het waterbassin, en genereert de aanzuigkracht enerzijds (richting de bredere inlaatopening van de wervelbuis) en de trekkracht anderzijds (richting de smallere uitlaatopening van de wervelbuis) het momentum voor de rotatie van de wervelpomp.

De 'aanzuigkracht trekt' als het ware de tegen de klok indraaiende wervelpomp voort. Opnieuw geldt hier dat bij een bepaalde rotatiesnelheid het doorstromende medium dusdanige krachten zuig- en trekkrachten opwekt dat de aanvankelijke aandrijfmotor ontlast kan worden en er via een dynamo stroom kan worden opgewekt om het apparaat in de eerste plaats zelfvoorzienend te maken en, zoals experimenten zullen moeten aantonen, zelfs kunnen laten fungeren als overrendementsgenerator.

2.7.1 Garuda Sanjeevani

Het opstijgen of tegen de 'stroom' in verplaatsen van water, of, zoals eerder besproken de bijzondere behendigheid van de forel, die gebruik maakt van de wervelingen van het water om datzelfde te bereiken, kan echter op een zeer eenvoudige manier worden aangetoond.

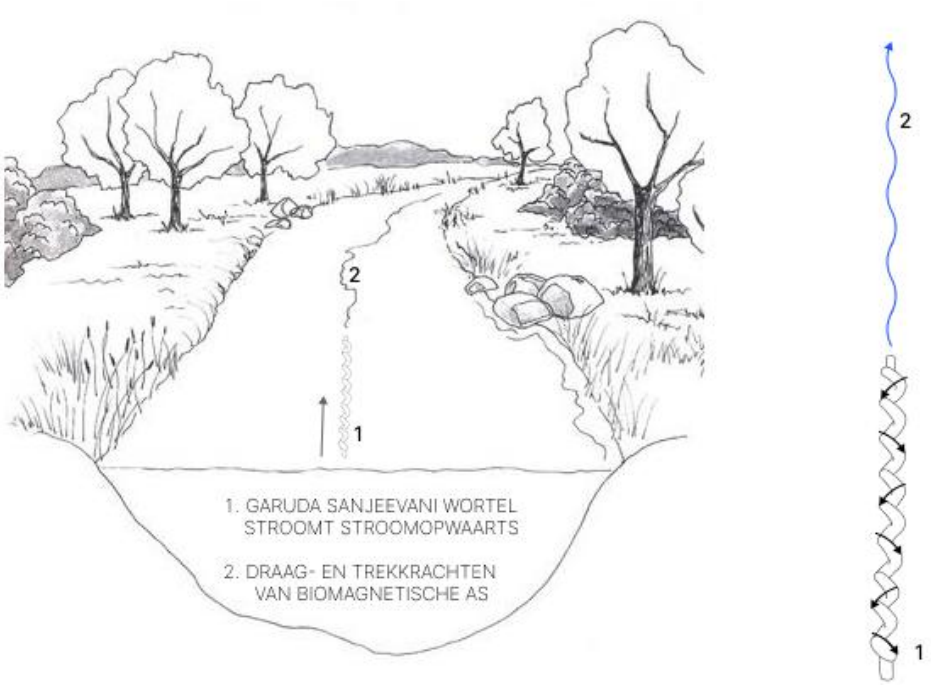
Het enige dat daarvoor nodig is, is een waterval (of letterlijk vallend water uit een kraan) of een stromende rivier en de wortel van de Garuda Sanjeevani – een zeldzaam kruid dat wordt gevonden in de dichte bossen van het Himalaya gebied. De vorm van de wortel is spiraalvormig en van vergelijkbare, gedraaide aard als de langgerekte werveling (figuur 2.23).

Figuur 2.23: vorm van de Garuda Sanjeevani wortel.

Wanneer de wortel nu in de kern van de waterstroom wordt gehouden, stroomt het water langs de wortel en volgt daarbij de contouren op basis van het Coandă-effect, wat de inherente trekkracht van het water versterkt. In plaats van dat het water uiteenvalt, zoals bijvoorbeeld gebeurt in een vrij vallende regendruppel, wordt het via de wortel bijeengebracht langs een spiraalvormig pad. De natuurlijke draag- en trekkrachten van water

Dit in stroomafwaartse richting bijeenbrengen van de waterlagen creëert in stroomopwaartse richting een soort knijpeffect, dat vergelijkbaar is als het wegschieten van een kersenpit tussen duim en wijsvinger. Deze kracht is voldoende om de wortel in stroomopwaartse richting te duwen (figuur 2.24), daarbij draait de wortel om z'n eigen as. Wanneer er nu sprake is van een biomagnetische kern, zoals het geval zou zijn bij rivieren, wordt de wortel tegelijkertijd in opwaartse richting aangezogen en zal deze zich, net als de forel, als vanzelf afstemmen op deze biomagnetische as.

Figuur 2.24: de Garuda-wortel die wordt gezwommen.

Implosie

3.1 Zinloze arbeid

> “Jarenlange observatie van wat we gewoonlijk 'groei' noemen, leidde tot het besef dat de natuur al sinds het begin der tijden op de afwisselende manier van optrekken (levitatie) en afdalen (zwaartekracht) werkt. De natuur richt de bevruchtende stralen van de zon op alles wat uit de aarde herrezen is, waarop alles wat van te mindere kwaliteit is stolt onder invloed van invallend en concentrerend licht en warmte.
>
> Deze gestolde resten manifesteren zich dan als een netto aanwinst, die we nodig hebben als voedsel of als drijvende kracht voor ons eigen lichaam. Van de residuen die ons zo worden nagelaten, moeten we onze eigen levenskracht extraheren, uitwroeten of op een andere manier afbreken en onze eigen levenskracht opnemen om moeiteloos ons eigen lichaamsgewicht te overwinnen.”

In de bovenstaande uitspraak van Viktor wordt het belang benadrukt van de fructigene voorraden van de Aarde in relatie tot de vernieuwingsprocessen die verantwoordelijk zijn voor het leven. In 1933 was de huidige consumptie van kolen en olie echter op een niveau van tweeduizend miljoen ton per jaar. Tegenwoordig is dat gebruikspercentage vermenigvuldigd in veelvoud! Er komt een moment waarop deze energiebron zal worden uitgeput. Binnen enkele eeuwen, zo heeft de wetenschap berekend, zullen de laatste oliereserves uit de aarde zijn gehaald. Als we op dezelfde manier doorgaan, zullen we op zoek moeten naar andere energiebronnen. En:

> “Het idee alleen al om alternatieve energieën te gebruiken wanneer alle kolen-, olie- en houtvoorraden zijn uitgeput, is zo absurd dat dit alleen al de hele wetenschap veroordeelt!”

Als de laatste reserves van hooggeorganiseerde koolstof worden verwijderd uit de aardbodem, kunnen vernieuwingsprocessen niet meer kunnen plaatsvinden en zou de aarde afsterven. Sinds het begin van de mensheid is al 77% van de ongerepte wildernis verdwenen, 10% daarvan sinds 1990. Kronkelende rivieren, immense watervallen, bossen zo groot dat je erin verdwaald, uitgestrekte velden en heiden vol leven, zijn langzamerhand gedegradeerd tot dichtbevolkte urbanisaties, monoculturen en vuilstortplaatsen. Allemaal symptonen van een pedagogiek zonder ethiek.

Aangezien het praktisch onmogelijk is om alle koolstof uit de aarde te verwijderen, kan dit sterfproces alleen optreden in een mate die evenredig is met de ernst van de verstoring van deze innerlijke interacties, die z’n effect zal hebben op het organische leven dat daarvan afhankelijk is. In andere woorden, het leven op aarde sterft voorafgaand aan de Aarde zelf.

Als verschillende externe invloeden zoals betonnen oevers, kettingzagen, boorgaten, diepe putten, schachten en open mijnen, overmatige winning van kolen, metalen en mineralen, afkapping van meanders en ontbossing, de vitale interacties die het leven onderhouden blijven verstoren en verhinderen, zullen de omstandigheden op Aarde drastisch veranderen tot een niveau waarop het leven voor de meeste levensvormen onhoudbaar wordt en er opnieuw een IJstijd zal aanbreken.

Deze degradatie van leven zal volgens Viktor spoedig worden veroorzaakt door de verwoestende activiteiten van degenen die betrokken zijn bij bosbouw, landbouw, water- en energiebeheer, omdat de overwegend eenzijdige kijk op de dingen binnen de wetenschappelijke disciplines die hiermee samenhangen, het aardse metabolisme grof verstoren. Hoe het ook zij, de grootschalige verstoring van de natuur zal onvermijdelijk tot de grootste mogelijk ramp leiden, die in de eerste plaats wordt veroorzaakt door een zinloze arbeid. Deze zinloze arbeid kan ogenblikkelijk omgezet worden in een zinvolle arbeid en in termen van fysieke materialen resulteert dit in hoogwaardige voedingstoffen.

Deze voedingstoffen worden door het organisme ingezogen en getransformeerd door de vibratie van de organen, wat leidt tot de bekende ontwikkeling van fysieke en mentale kracht, waarvan de werkelijke oorzaken niet zijn waargenomen door technische wetenschappers, die rekenen met gewone calorieën en meten met decimale schalen en linialen. ‘Helaas voor hen, en godzijdank voor de natuur, kan dit echter niet met zo'n instrument, omdat de producent van het te meten en wegen een onwaarneembare buitengewone energievorm is, die als het essentiële het gereactiveerde zelf is, dat het gewone actief beweegt’, aldus Viktor.

Deze vorm van zinvolle arbeid, die leidt tot een waardevol bestaan, kan in iedere onaangetaste rivierstroom waargenomen worden. Langs de lengteas ontstaat een zone van geconcentreerde dynagenen door de vrije en ongehinderde beweging van de dubbel-spiraal waarin vruchtzettende stoffen uitdagend de bevruchtende stoffen omcirkelen. Als reactie wordt in stroomopwaartse richting de fysiek eerstgeborene geboren, die de perifere stroomafwaartse watermassa afremt en in turbulentie brengt, waardoor de gewenste vervolgeffecten optreden.

Als toekomstige bio-technologen willen we met deze tweevoudige rem de instabiliteit in stand houden, want op die manier hoeven we alleen maar de continu draaiende bio-machines af te remmen met een zware bedrijfsbelasting om uiteindelijk het hele probleem van energie en brandstof op een werkelijk waardevolle manier op te lossen, want door deze zelfde krachten ontstaan de diverse voedingsmiddelen en groeivormen, waarvan bekend is dat ze begiftigd zijn met deze natuurlijke vormende en levitatieve krachten voor de duur van het leven.

> “Om deze reden moet er des te meer hergroei plaatsvinden, des te groter de productie van vormende en levitatieve krachten door de cycloïdaal-spiralende-ruimte-curve-beweging. Omgekeerd zullen er door deze toename van grondstoffen vervolgens grotere voorraden kwaliteitsmateriaal worden geproduceerd waardoor de levitatiekrachten weer worden geïntensiveerd.”

Kortom, we moeten de manier waarop dingen gedaan worden omkeren. De cycloïde-ruimte-curve-beweging moet daarom een ereplaats krijgen, wat logischerwijs leidt tot het bijna kosteloos mechanisch genereren van reactieve potentiaalverschillen, die op hun beurt aanleiding geven tot grotere en intensievere actieve bewegingsverschillen. Opnieuw in werking gesteld, veroorzaken deze verdere hoogwaardige verschillen in potentiaal van reactieve aard, enzovoort, enzovoort, totdat temperaturen en reactieve krachten van een dusdanige aard worden opgewekt dat het een ware kunst is om een bedrijfsbelasting te bedenken die zwaar genoeg is om deze elementaire zuig- en drukkrachten af te remmen en te beteugelen.

Het meest zeker moeten we echter diegenen vervangen die vandaag de dag de normale loop van de ontwikkeling remmen met het omgekeerde krachtenspel, die wordt geïniteerd en gestimuleerd door de afbrekende temperatuurgradiënt,, wat wordt gedaan op zo'n manier dat precies die soorten energie worden verhoogd en geïntensiveerd die afbraak bevorderen en uitdrijven en aanleveren van wat ongeschikt en onrijp is voor verdere ontwikkeling.

> “Daarmee wordt opnieuw een vorm van eeuwigdurende beweging op gang gebracht, want ook hier nemen de zichzelf versterkende ontbindende en afstotende krachten in het kwadraat toe als gevolg van de cycloïde-ruimtekromme-beweging van de Aarde. Helaas zien ze niet wat ze zelf hebben gecreëerd, namelijk grenzeloze neergang en desintegratie in plaats van een even grenzeloze zichzelf versterkende vormende opbouw.
>
> Bijgevolg - en je kunt het geloven of niet - zijn er twee prachtig werkende vormen van eeuwigdurende beweging die het eeuwige ontstaan en vergaan sturen en produceren. Voor de verandering zou het de moeite waard zijn om de andere in beweging te zetten, om niet alleen gezonder, maar ook eens iets gelukkiger te worden!”

De machines van de toekomst zullen hun brandstof niet vernietigen, maar naar binnen richten, transformeren en opwaarderen. Welk element ook wordt verbruikt, ieder aarde en lucht, water en licht element in deze aaneenschakeling van subtiele natuurprocessen worden veredeld als die door de meest uiteenlopende organen interacties ondergaan en daarbij in een constante staat van gereedheid zijn om te veranderen. Als we deze organen harmonieus samenbrengen, dat wil zeggen als we ieder innerlijk potentieel tegenover zijn uiterlijke harmonische vorm plaatsen, dan begint het “schepsel” in en om zichzelf te draaien en te evolueren, omdat in ritmische opeenvolging elke impuls (iedere indruk) wordt tegengegaan door een expuls (een uitdrukking), waardoor de harmonische beweging (pulsatie) plaats maakt voor de instromende en verspreidende tegenbeweging.

Het basisprincipe van deze natuurlijke technologie is de binnenwaartse beweging waarin voortdurende bevruchting leidt tot de eerstgeborene, die naarmate ze evolueert naar een hogere staat van organisatie, automatisch de plaats verlaat die het innam en zo aanleiding geeft tot de tegenbeweging van het overplantende lichaam. Begrijpen hoe deze hoogwaardige emulsies in gang kunnen worden gezet is een eerste vereiste voor het bouwen van een doelgerichte en evolutiebevorderende energieproducerende machine, die, volgens Viktor Schauberger, in dat geval, overeenkomt met de ‘ur-motor van het leven’.

De houtbaan, die de wet van Archimedes negeerde. De zuigturbine, die water naar iedere hoog helpt stijgen. De Repulsator die geneeskrachtig bronwater produceert. De dubbele-spiraalbuis, die zout water in zoet water kan veranderen en in staat is vuurwater te produceren. De wervelbuis, die de wet van behoud van energie trotseert. De thuisstroomgenerator, met een negenvoudige toename in output ten opzichte van de input. Het zijn stuk voor stuk succesverhalen van de manier waarop Viktor Schauberger in de praktijk toepast wat die door observatie van de Natuur heeft geleerd en maakt de weg vrij voor de mensheid om opnieuw deel te nemen, en bij te dragen, aan de evolutie.

Misschien wel de meest indrukwekkende, en in elk geval de meest spraakmakende, uitvinding van Viktor Schauberger ontbreekt echter nog aan de voorgenoemde opsomming en wordt de **Repulsine** genoemd. De Repulsine kwam in verschillende varianten, maar kan hoofdzakelijk worden onderverdeeld in twee typen. De water- en lucht-Repulsine.

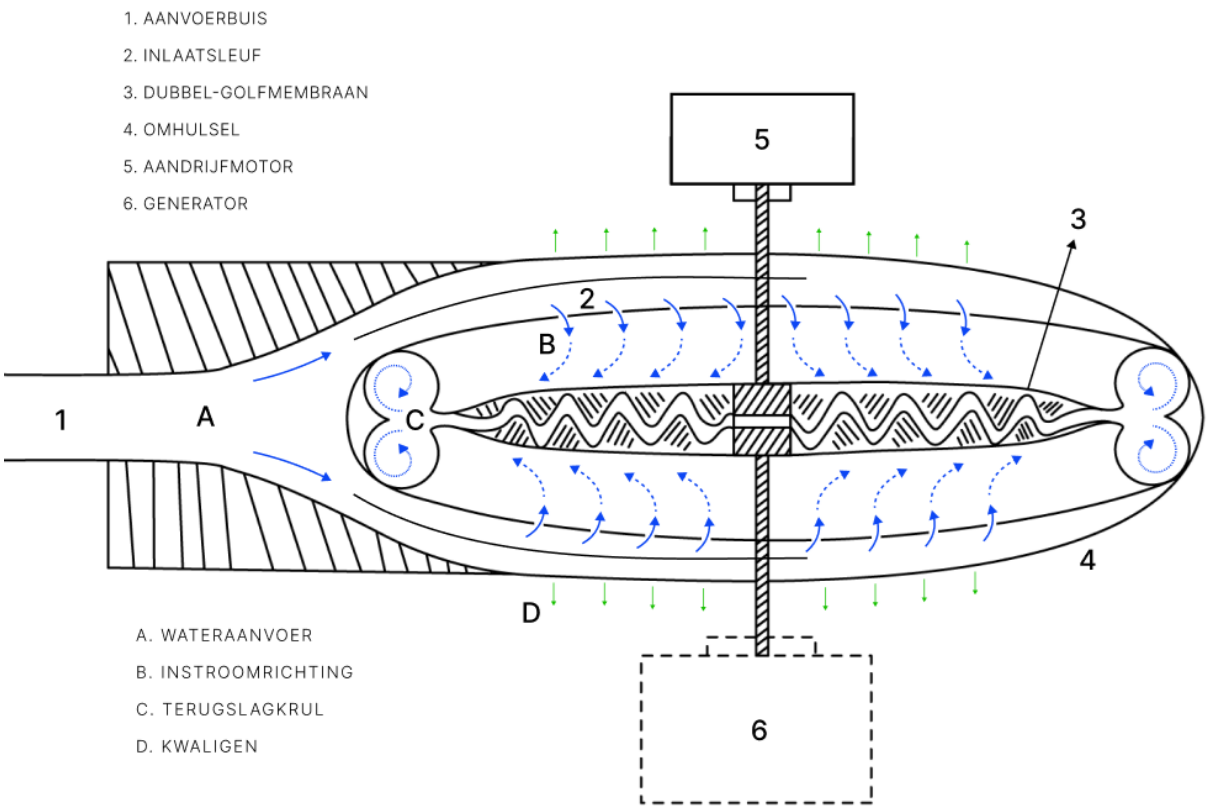
“Wat is het? Waar dient het voor? Wat zegt de wetenschap erover? Deze drie vragen worden herhaaldelijk gesteld. Daarom zullen we ze eerst in algemene termen beantwoorden en daarna meer in detail. De Repulsine is een kiemkrachtgenerator waarmee de mensheid opnieuw kan worden teruggebracht naar het Paradijs en vanwaar alle dragers van mijterborden, toga's, soutane en kovels te vuur en te zwaard zullen zijn verdreven.

De wetenschap en haar berooide vertegenwoordigers zullen niet langer om hun mening worden gevraagd en ze zullen allemaal worden aangeklaagd en worden beschuldigd van medeplichtigheid aan de misdaad tegen de kiemkracht, ongeacht of ze bewust of onbewust schuldig zijn - vragen die ze zelf zullen moeten beantwoorden.

In het algemeen heeft dit betrekking op het onderdrukken van de productie van kwaligen om een kunstmatig tekort aan voedsel te creëren; om een toenemende zwakzinnigheid aan te moedigen; om een constante handel in voedingsmiddelen te bevorderen; om ervoor te zorgen dat de schapen op een steeds dorre heide blindelings op elkander en de omgeving blijven inhakken door een geloof te verkondigen dat niet overeenkomt met de waarheid.”

3.2 Water-Repulsine

Dit type Repulsine (figuur 3.1) wordt, zoals de naam al suggereert, aangedreven door water. Het basisprincipe achter de werking van de water-Repulsine is als volgt. Water wordt via een aanvoerbuis richting inlaatsleuven gevoerd, die zijn gemonteerd op de wand van een langwerpig watervat. In dit watervat wordt een dubbel-golfmembraan rondgedraaid via een aandrijfmotor.

Figuur 3.1: werkingsprincipe en ontwerp van de Water-Repulsine.

Dit dubbele-golfmembraan bestaat uit twee golfplaten, die boven elkaar zijn gemonteerd en waartussen een tussenruimte bestaat die vanuit het midden richting het uiteinde smaller wordt. Het dubbele-golfmembraan heeft dezelfde werking op het doorstromende water als de wervelbuizen en verdicht en versneld het medium onder invloed van een bio-dynamische beweging. Dat wil zeggen een centrifugaalkracht in wisselwerking met een centripetaalkracht.

Voor dit doel moeten de membranen ongelijk over elkaar geplaatst zijn, zodat er afwisselend gebieden van druk- en zuigkrachten ontstaan. De centrifugaalkracht wordt opgewekt door de rotatie van het dubbele-golfmembraan, waarbij het water via de golfplaten naar buiten beweegt. In deze uitwaartse beweging ontstaat 'achter' iedere golf een aanzuigruimte van lage druk die de centripetaalkracht inhoudt. Omdat de golfmembranen in uitwaartse richting vernauwen, neemt de centripetale aanzuigkracht richting de periferie toe.

Wanneer het water aan het uiteinde uit het dubbele-golfmembraan stroomt, wordt het via een gebogen wand als een golf over zichzelf teruggeworpen. Deze uitwaartse druk, op de buitenwand, die onmiddellijk wordt opgevolgd door een terugval over zichzelf, creëert dezelfde dynamiek zoals die is beschreven bij de damwand van de houtbaan van Viktor Schauberger. Zie nogmaals de tekst bij figuur 3.19 in Bloed van Moeder Aarde:

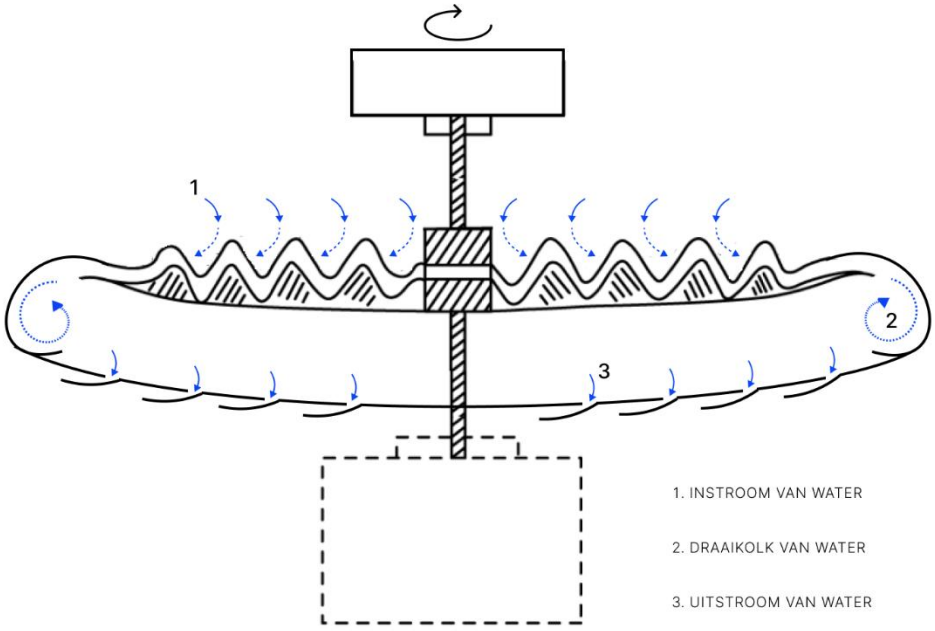
> "Alle stromen zouden dan samenkomen in het midden en terugspringen in de tegenovergestelde richting, waardoor een tegengestelde golf van water zou ontstaan die het momentum van het aanstormende water zou tegenwerken en de muur van destructieve druk zou verlossen en de kracht in voorwaartse richting zou draaien als een langgerekte kolk."

Hetzelfde gebeurt in de Repulsine met het aanstromende water uit het dubbele-golfmembraan. De langgerekte kolk die ontstaat, ontstaat in het geval van de Repulsine echter in een draaiende waterkolk die zich ontwikkelt langs de omtrek van het apparaat, omdat het omhulsel van de Repulsine rond is en het inwendige dubbele-golfmembraan in de ronde draait. De refluente reactieve zuigkracht die tijdens de specifieke verdichting van het doorstromende water ontstaat, alszijnde bio-magnetische kern die zich in de lengte uitstrekt, creëert in deze draaiende kolk een biologisch vacuüm, waarnaar het water, dat via de inlaatsleuven het dubbele-golfmembraan in stroomt als vanzelf wordt aangetrokken, wat de stroomversnelling van de gehele watermassa intensiveert.

Ongeacht in welke richting het water uitstroomt uit het dubbele-golfmembraan ontwikkelt zich in de draairichting van het apparaat het biologisch vacuüm, omdat in die richting voortdurend de uitstroom van 'vernieuwde energieën' optreedt. De reactieve zuigkracht van het biologisch vacuüm, die aanvankelijk wordt opgewekt door de actieve druk- en zuigkrachten in het dubbele-golfmembraan en zich over de gehele lengte van het waterlichaam uitstrekt, trekt als het ware de watermassa door het apparaat heen in z'n kielzog, wat er voor zorgt dat deze reactieve trekkracht de rotatie van het dubbele-golfmembraan vanuit het stromende water zelf versneld en de aandrijfmotor ontlast. Uiteindelijk levert dit dezelfde overrendements opbrengst op als bij de thuisstroomgenerator.

De kwalitatieve opwaardering van het doorstromende medium resulteert in de concentratie van een kwaligene substantie in het water, dat zich "in alle-richtingen uitstraalt", wat de Repulsine daadwerkelijk tot kiemkrachtgenerator maakt, zoals Viktor beweerde. Opnieuw zien wij hier dat door gewoon water cycloïdaal te bewegen de inherente toestand omgekeerd wordt, en er een tekort aan gas en een overvloed aan energie ontstaat.

Hoewel specifieke details omtrent de water-Repulsine helaas ontbreken, kan met de kennis die wij op dit punt hebben opgedaan ook een eigen versie en variant worden besproken, die gebaseerd zal zijn op het voorgaande werkingsprincipe van de water-Repulsine van Viktor, maar daarvan qua ontwerp verschilt (figuur 3.2).

Figuur 3.2: eigen ontwerp voor water-Repulsine.

In de versie die ik voor ogen heb, wordt de Repulsine simpelweg in een vat water, een meer, vijver, rivier of ander waterlichaam geplaatst. In dit ontwerp geldt dat het bovenste golfmembraan een vaste positie heeft en is bevestigd aan het omhulsel, waar inwendig een bocht in is geïnstalleerd, zodat het water dat via het golfmembraan naar buiten stroomt, langs de wand naar beneden stroomt en daar wordt afgebogen tot de op zichzelf terugvallende golfbeweging, die zo aanleiding geven tot een langgerekte kolk die zich ontwikkelt in dit onderste deel van de Repulsine.

Het onderste golfmembraan is het roterende deel, dat aanvankelijk wordt rondgedraaid door de aandrijfmotor. Wanneer het apparaat in het water is geplaatst en vol water is gelopen, wordt de aandrijfmotor ingeschakeld en onderste golfmembraan in rotatie gebracht. Dit creëert onmiddellijk de zuigkracht die zich ontwikkelt tussen de twee membranen en aanleiding geeft tot het ontstaan van de langgerekte draaikolk op die plaats waar het water tussen de membranen naar buiten stroomt en wordt afgebogen.

Aanvullend water wordt van bovenaf richting de golfmembranen aangezogen en stroomt via inlaatsleuven, die aanwezig zijn op het bovenste golfmembraan, naar binnen. Naarmate de hoeveelheid water die door het systeem wordt doorgevoerd toeneemt, neemt de hoeveelheid die zich in het onderste deel bevindt toe. Omdat dit deel zelfs voor de start al volgelopen was, betekent dit dat dit water er ook uit moet kunnen stromen. Voor dit doel zijn op de onderzijde van de Repulsine zogenaamde kieuwen geïnstalleerd, die wijzen in dezelfde richting als waarin de Repulsine draait.

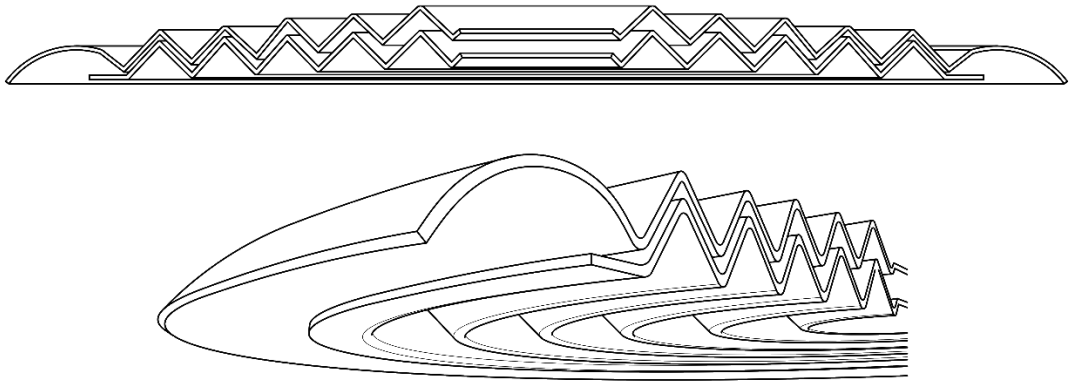
Vanwege het geostrofisch effect draait de Repulsine van west naar oost, dus rechtsom en met de klok mee. In die richting wordt het water extra versneld, vanwege de contrarotatie van de Aarde.

‘Hoe hoger de rotatiesnelheid van deze ‘bio-centrifuge’, hoe groter de straal waarover de embryo's van kwaligen worden uitgezonden’, aldus Viktor. Op deze manier zal veredeld, maar overtollig, water geleidelijk naar buiten stromen en komt het terecht in het waterlichaam (watervat, meer, vijver, rivier en zo voort) waar het oorspronkelijk vandaan kwam. Zo kunnen stilstaande meren, vervuilde vijvers of zelfs langzaam stromende rivieren, op natuurlijke wijze opnieuw gevitaliseerd worden en kan in dit proces tegelijkertijd op meest efficiënte wijze een duurzame energiebron worden aangewend.

3.2.1 Dubbele-golfmembraan

Een centrale plaats in de Repulsine is weggelegd voor het zogenaamde dubbele-golfmembraan en iedereen die weleens een steentje in het water heeft gegooid, kan enigszins herleiden waar het ontwerp naar alle waarschijnlijkheid vandaan kwam. Decennialang heeft de wetenschap gezocht naar de zogenaamde 'levenskromme' waarin de twee wederkerig op elkaar inwerkende componentkrachten van zuigkracht en druk elkaar zodanig kruisen dat op het snijpunt een energetisch samenspel plaatsvindt.

Uit experimenten van Viktor ontstond als oplossing het dubbel-golfmembraan, dat bestaat uit twee golvende platen van verzilverd of geamalgameerd koper, die over elkaar heen worden gelegd, waardoor er een golvende tussenruimte ontstaat, die bij toenemende straal automatisch de doorstroomsnelheid verhoogt als de hoek van de afwisselend geplaatste glijvlakken naar de omtrek toe wordt afgevlakt. In feite volgt het dubbele golfmembraan daarbij het patroon van het lengteprofiel dat een medium weerspiegelt in haar voortplanting door een conische wervelbuis, en in transversale omvang afneemt en in longitudinale lengte toeneemt.

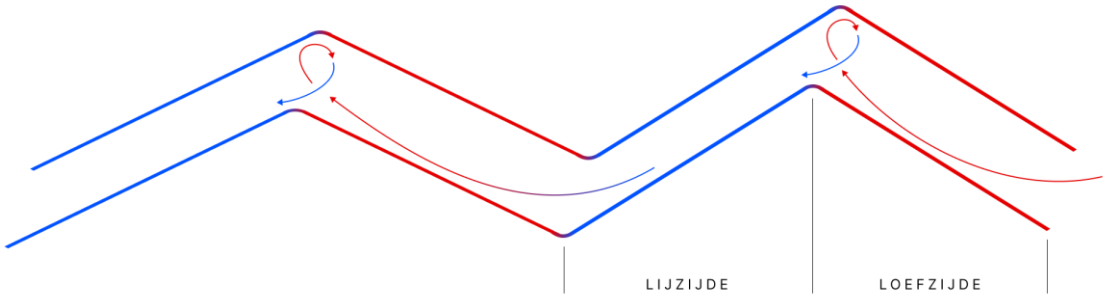

Figuur 3.3: dubbele-golfmembraan.

Bovenstaand figuur (3.3) toont zo’n dubbelmembraan, wat in feite een roterende meander is waarin het water deels wordt aangezogen, deels naar boven wordt gestuwd door middel van een tegengesteld draaiende werveling (of, cycloïde-ruimte-spiraal). Een belangrijk aspect hierbij is dat de golfmembranen in de Repulsine niet precies gelijk over elkaar zijn geplaatst, maar enigszins zijn verschoven. Dit betekent dat de ruimte waar het medium zich doorheen verplaatst aan weerszijden ongelijke ruimten bevat. De opwaartse gerichte hellingshoek heeft daarbij een bredere ruimte, dan het smallere neerwaarts gerichte deel, wat erin resulteert dat er een voortdurende afwisseling optreedt van compressie en depressie.

Wanneer water vanuit het centrum op centrifugale wijze naar buiten wordt geworpen, ontstaat op de opwaartse ‘golf’ een drukkracht. Onder deze druk wordt het water omhoog begeleidt, waar het als het ware een achterwaartse koprol maakt en richting het lagedrukgebied achter de ‘golf’ wordt aangezogen in neerwaartse richting.

Het is dit lagedruk gebied dat in eerste instantie verantwoordelijk is voor de centrifugale aantrekking van water, want, net zoals dat geldt met betrekking tot wind op daken, zoals besproken, geldt ook hier dat het niet het water is dat op de loefzijde van het membraan drukt (waar het water inkomt) maar dat de beweging eerder door het zuigende effect van wervelingen die aan de lijzijde van het membraan (in de luwte van waar het water inkomt) ontstaat (figuur 3.4).

Figuur 3.4: actieve wisselwerking tussen golfmembranen.

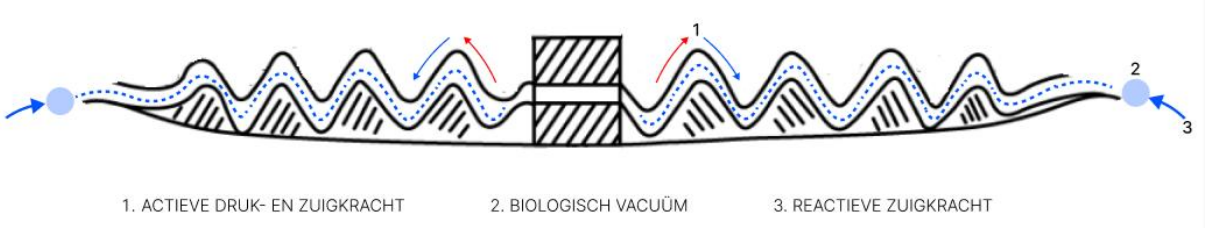
Als geheel beweegt het doorstromende medium zich als werveling, die aan de ‘loefzijde’ vertraagd onder invloed van toenemende druk, terwijl de wervelbeweging opnieuw versneld aan de ‘lijzijde’ onder invloed van afnemende druk. Omdat de beweging afgevlakt wordt richting de periferie, wordt het temperatuursbereik alsmaar verder geconcentreerd richting het anomaliepunt, net zoals dit van toepassing is op de wervelbuis (zie nogmaals figuur 2.5).

De aldus overwegende opbouwende temperatuurgradiënt die ontstaat, creëert in de wervelende beweging tussen de golfmembranen een in intensiteit toenemende reactiekracht, tussen de zuurstoffen in het water en de reactie ervan met het katalystische kopermateriaal en de kopersporen in het doorstromende water, richting de periferie. Op deze manier wordt gegarandeerd het meest specifiek verdichte medium uitgeworpen aan het uiteinde van het dubbele-golfmembraan.

De tegengestelde inwerking van druk- en zuigcomponenten betreft echter het actieve deel, dat aanleiding geeft tot de reactieve zuigkracht van het biologisch vacuüm. Dit biologisch vacuüm ontwikkelt zich altijd aan de voorzijde van het doorstromende medium, waardoor het verdichtende medium zelf vooruit wordt getrokken – op dezelfde manier als het water in de houtbaan van Viktor, waardoor de boomstammen stroomafwaarts worden gezogen.

Hoewel dit biologisch vacuüm zich vóór het stroomafwaarts stromende medium bevindt, is de richting waarin het zich voortplant volgens Viktor Schauberger juist stroomopwaarts. Dit leidt tot het feit dat de reactieve zuigkracht van dit biologisch vacuüm zich, in de Repulsine, uitstrekt tot over de gehele lengte van het dubbele-golfmembraan (figuur 3.5). In feite noemde Viktor deze longitudinaal-aanzuigende kracht **bio-magnetisme**.

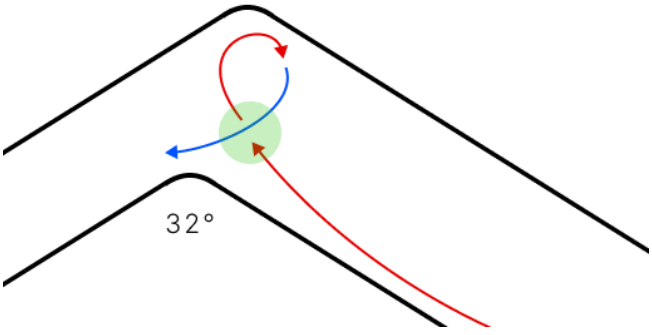
De blauwe stippellijn in figuur 3.5 kunt u daarom interpreteren als de biomagnetische as, of de aanzuigkern van de stroom. Zoals eerder aangegeven ontwikkelt zich na de uitstroom van dit specifiek verdichte water een draaiende kolk in het onderste deel van de water-Repulsine, waar zich, zoals u zult begrijpen, zich deze biomagnetische kern verder in uitstrekt.

Figuur 3.5: actieve en reactieve krachten in dubbele-golfmembraan.

> “De transversale elektrische (vaderlijke) potentialen moeten tegenover de longitudinale (moederlijke) magnetische potentialen worden geplaatst. Uit deze normale toestand van oppositie ontstaat het harmonische overgangspunt in het gouden midden. Dit gouden midden is de organische hoek.
>
> Het is de enige ware weg waarop er geen opwaarts, geen neerwaarts, geen zijwaarts en geen binnenwaarts is, maar alleen een beweging in en om zichzelf, die overeenkomt met de oneindige wil van God, de eenheid in de universaliteit. Weinigen zullen de betekenis van het bovenstaande begrijpen! Sommige zullen echter een ondefinieerbare ingeving krijgen."

Deze organische hoek is in feite de hoek waarop de actieve componentkrachten van zuurstof en koolstof, dat wil zeggen de actieve druk- en zuigkrachten, elkaar ontmoeten (figuur 3.6) en waaruit de wervelbeweging in en om zichzelf ontstaat, die in feite de biomagnetische as van het leven vertegenwoordigt. De drukcomponenten in het golfmembraan, die de meer ondergeschikte druk uitoefenen, mochten volgens Viktor nooit zuiver verticaal werken, maar altijd tangentieel en onder een hoek van ongeveer 32°. Om preciezer te zijn onder de zogenaamde ‘organische hoek’ van 31,717°, die inherent is aan de eivorm.

Figuur 3.6: de organische hoek.

Naarmate het water richting de periferie terecht komt op de afgevlakte delen, neemt de omtreksnelheid toe en dus ook de hoeksnelheid van de longitudinale werveling. Door de gelijktijdige draaiing om haar eigen as, wordt het water in een steeds kleinere straal gewikkeld, waardoor de hoeksnelheid verder toeneemt en de watermassa verder verdicht. De membranen werken zo gezien als spiraalachtige slierten, die het medium in steeds kortere slieren inwikkelt, zo afkoelt en uitademt.

“De zuigturbine werkt in principe omgekeerd als een propeller, en centripeteert de aangezogen lucht- of watermassa's om hun eigen as en wikkelt ze van buiten naar binnen op, waarbij de krachten die werken op het horizontale vlak alsmaar meer naar het centrum van de verticale richting van de as neigen. In andere woorden een: radiaal > axiale opwinding.

Deze lengteas heeft niet zoals de assen in hedendaagse machines een vaste plek, maar is flexibel. In zekere zin hebben mijn Implosiemachine daarom geen as, maar alleen een naaf waaraan de logaritmische spiraalbuizen in hen getrapte demping, zijn geconstrueerd en bevestigd volgens de Gulden Snede verhouding van 1 : 0,618.

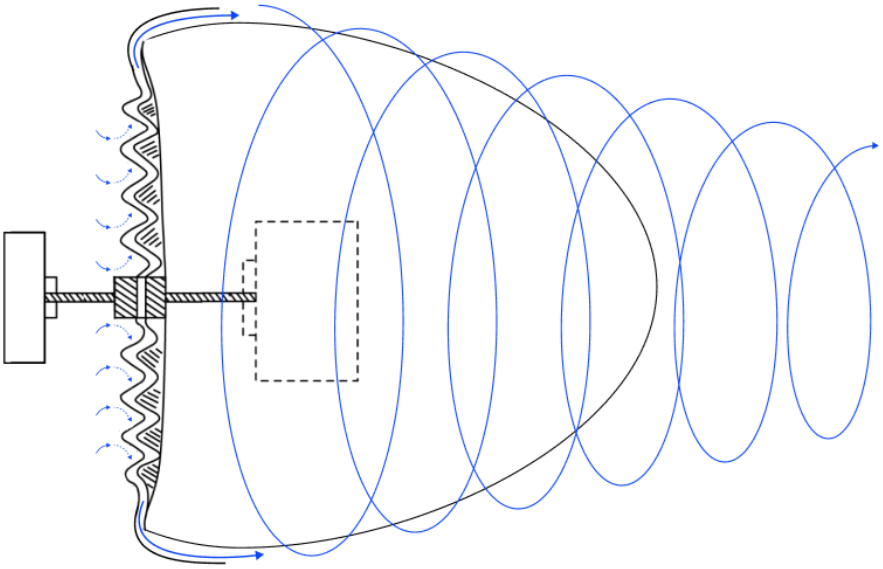
Door middel van een zuigschroefwaaier, die van buiten naar binnen draaide langs een cycloïde spiraalvormige ruimtecurve, werd dezelfde kracht opgewekt die waterhozen, tyfoons, cyclonen of orkanen creëert door het effect van zuigkracht. De basis is: het creëren van een atomair lagedrukgebied, dat zich in seconden ontwikkelt wanneer lucht of water radiaal -> axiaal beweegt onder omstandigheden van een dalende temperatuurgradiënt.

Het krachtigste effect van deze processen, die fysieke beweging voortbrengen en die zelf in gang worden gezet door innerlijke drijfveren, vindt plaats in de vorticale, omhoog stromende en zich verbredende stromingen van cyclonen.”

3.3 Forelmotor

Wanneer de water-Repulsine overdwars zou worden geïnstalleerd, ontstaat een dynamiek die enigszins te vergelijken is met de dynamiek die optreed bij de ademhaling van de forel die gepositioneerd is in de koele waterkern. Aan de voorzijde wordt water ingezogen en aan de zijkanten uitgeblazen. Dit creëert aan de voorzijde een zuigkracht - die naarmate het toerental (de ademhaling) toeneemt, meer water aanzuigt en resulteert in een krachtigere zuiging.

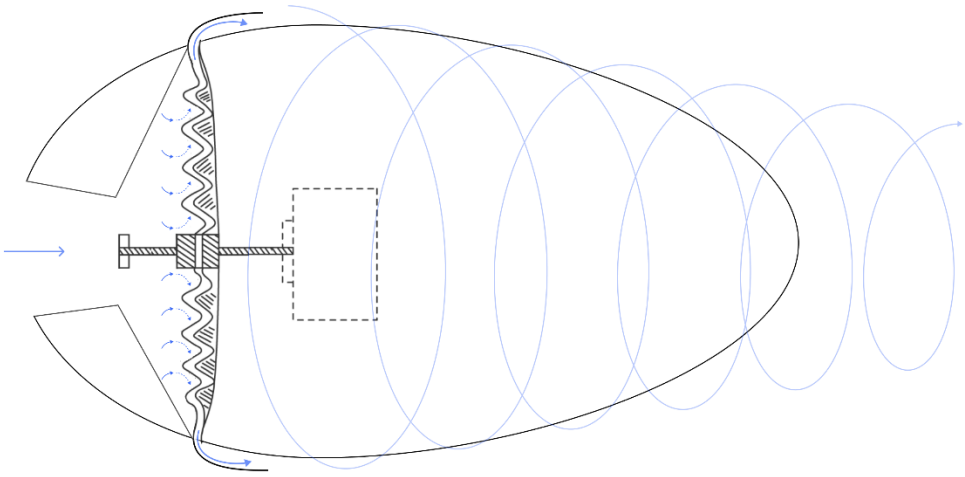
In het geval van de water-Repulsine geldt echter dat wanneer het verdichte, koele water via de dubbele-golfmembranen wordt uitgeblazen, deze zich normaal gesproken voortplanten via de draaiende kolk in de onderzijde van het apparaat. In het geval van de zogenaamde ‘forelmotor’ ontbreekt deze onderzijde en stroomt het uitgeblazen water langs een eivormig lichaam (figuur 3.7).

Figuur 3.7: forelmotor.

Deze koele waterlaag volgt de contouren van de eivorm op basis van het Coandă-effect en volgt daarbij nog altijd haar spiralende baan. Rondom het eivormige lichaam ontstaat op deze manier een draaiende mantel die bestaat uit een dichte, koude laag die zich sneller voortplant dan de dunnere omringende waterlagen en daarmee de weerstand met de omgeving minimaliseert. Naarmate de koele, koude en dichte waterlaag, die het eivormige lichaam omhult, verder naar de puntige zijde van het ei stromen, warmt het langzamerhand op en zet het uit.

Richting de achterflank van het eivormige apparaat ontstaat op deze manier een drukgebied, dat ontstaat op basis van de ruimtelijke expansie van de inherente energieën in het dichte, koude water die nu langzamerhand opwarmen (een afbrekende temperatuurgradiënt volgen). Dit drukgebied ontwikkelt zich langs de ronding van het eivormige lichaam, waardoor het lichaam als een kersenpit vooruit wordt geknepen. Volgens Viktor Schauberger zou dit de ideale manier van aandrijving zijn voor bijvoorbeeld onderzeeboten (figuur 3.8).

Figuur 3.8: de bio-onderzeeboot.

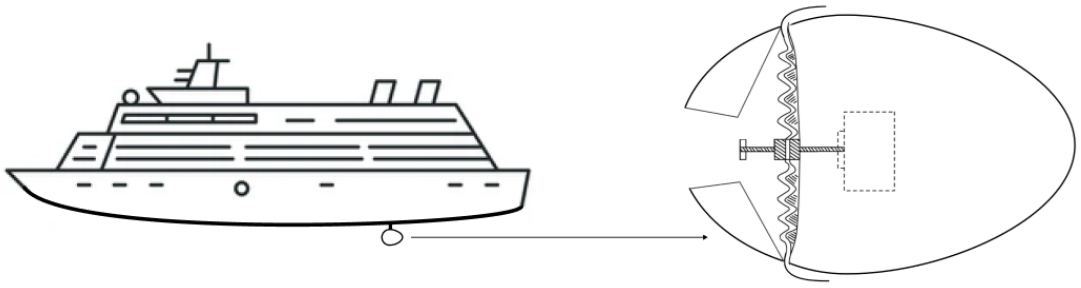
Vanwege de voorwaartse beweging van de onderzeeboot, wordt de aanzuiging van water aan de voorzijde automatisch verhoogd, wat de verdichtingsprocessen die zich afspelen tussen het dubbele-golfmembraan intensiveert. Deze intensivering resulteert in een versterkt biologisch vacuüm, die vanaf het punt waar het zijdelings uit het dubbele-golfmembraan stroomt werkt als een katrolsysteem, dat niet alleen nieuw zeewater aanzuigt via de voorzijde van de onderzeeër door het dubbele-golfmembraan, maar tegelijkertijd 'trekt' aan het bovenste golfmembraan dat in rotatie is.

Dit betekent dat met een toename in intensiteit van het biologisch vacuüm, de aandrijfmotor wordt ontlast. Op deze manier wordt het systeem opnieuw zelfvoorzienend en kan via een dynamo een generator aangedreven worden ten behoeve van bijvoorbeeld de stroomvoorziening in de onderzeeër, tijdens lange reizen – waarbij de duur van de reis ditmaal niet beperkt zal worden door de beschikbare 'brandstof' maar eerder de hoeveelheid voedsel dat aanwezig is voor de bemanning.

Als dit systeem op dusdanig ingenieuze wijze zal worden toegepast kan er zelfs drinkwater worden onttrokken uit de interne processen waarin zeewater wordt omgezet in zoet water via het dubbele-golfmembraan. Bovendien kan dit drinkwater, waarin een hoge concentratie een geconcentreerde zuurstof is gebonden, onder invloed van enige druk (die heerst in de cabine van de onderzeeër) en warmte worden omgezet worden in frisse lucht.

Een ander gebied waar de water-Repulsine ingezet kan worden is bij de voortstuwing van passagier- en vrachtschepen. Het is algemeen bekend dat de huidige aandrijfsystemen van dergelijke schepen het water kapotslaan via propellers en dienovereenkomstig opwarmen, wat een enorm gevaar teweegbrengt voor het onderwaterleven. Bovendien verbruiken deze schepen enorme hoeveelheden kostbare (fructigene-)koolstof, als brandstof, waarvan de verbrandingsrestanten niet alleen de atmosfeer vervuilen maar ook de oceanen.

Afhankelijk van de grootte van het schip kunnen er op de romp – dat deel van het schip dat onderwater ligt – één of meerdere water-Repulsines geïnstalleerd worden op draaibare assen (figuur 3.9). Op deze manier zou een enorme kostenbesparing kunnen worden gerealiseerd en, nog belangrijker, een schone en duurzame manier van verplaatsing worden bereikt.

Figuur 3.9: water-Repulsine op schip (in plaats van propeller-schroef).

Hoewel het mechanische stuwkrachteffect van de uitzettende energieën aan de eivormige achterflanken van de aangebrachte Repulsine(s) relatief weinig effect zullen hebben, vanwege hun relatieve kleine omvang ten opzichte van het schip – want de Repulsine zal niet qua diameter van ongeveer dezelfde omvang kunnen zijn als de voormalig toegepaste propellerschroef – geldt dat de primaire zuigkracht aan de voorzijde van de Repulsine meer dan voldoende trekkracht zal kunnen produceren om het betreffende schip voorwaarts te zuigen.

Bovendien kan, indien gewenst, overtollig opgewekte stroom worden afgetapt van de Repulsine en worden gebruikt ten behoeve van de stroomvoorziening op het schip, wat opnieuw een manier is om

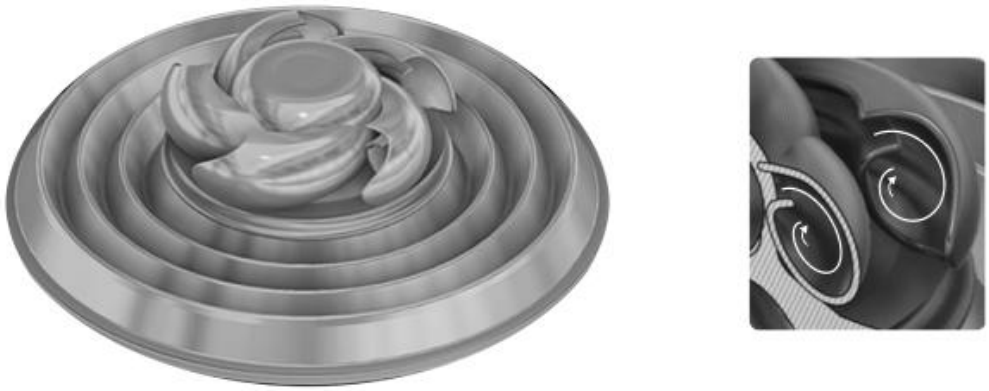
de kosten tijdens de scheepsvaart te reduceren. Dat het voor de hand ligt voor een slimme ingenieur om uit ditzelfde systeem wederom drink-, of in elk geval zoetwater, te genereren, is op dit punt duidelijk. De voordelen stapelen zich op en nogmaals geldt dat het enige dat nodig is om dit een werkelijkheid te maken is de Wil om te veranderen.

3.4 Lucht-Repulsine

De lucht-Repulsine werkt met 'lucht' als aandrijfmedium. Het doel van deze Repulsine is de generatie van levitatieve-energieën, oftewel de hogere drijfkrachten. Deze drijfkrachten kunnen in fysische zin opgevat worden als kwaligen en mechanisch als aandrijfkrachten. Het eerste van deze apparaten werd in 1940 op kosten van Viktor gemaakt door de firma Kertl in Wenen en werd vervolgens verder ontwikkeld in Schloss Schonbrunn. Het doel van deze prototypes was tweeledig:

1) verder onderzoek naar de productie van overrendement;
2) de validatie van Viktor zijn theorieën over levitationele vlucht.

We beginnen opnieuw met een algemene beschouwing. In de lucht-Repulsine wordt van bovenaf lucht ingebracht via een roterende zuigturbine (of u mag zeggen impeller) met verschillende inlaten (figuur 3.10). Deze inlaten worden naar binnen toe smaller en bestaan uit vleugelachtige armen die de instromende lucht tangentieel naar binnen draaien. Dit onderdeel is bedoelt om de zuurstof in de aangezogen lucht 'voor te verteren', dat wil zeggen te neutraliseren, zodat het begint te draaien om zijn eigen as, voordat het verder in de Repulsine stroomt.

Figuur 3.10: zuigturbine - of centripetale impeller - aan bovenzijde van Repulsine.

De zuigturbine draait in klokwaartse richting en genereert daarbij een anti-klokwaartse interactie van de basiselementen. Dat wil zeggen van de ingezogen zuurstof met de vrije sporenelementen van het katalytische koolstofmateriaal, waaruit de zuigturbine is samengesteld. Wanneer deze actie plaatsvindt onder de opbouwende temperatuurgradiënt, die wordt geïnduceerd door de slakvormige binnenwindende vorm van de zuigturbine, resulteert dit in de klokwaartse reactieve kracht.

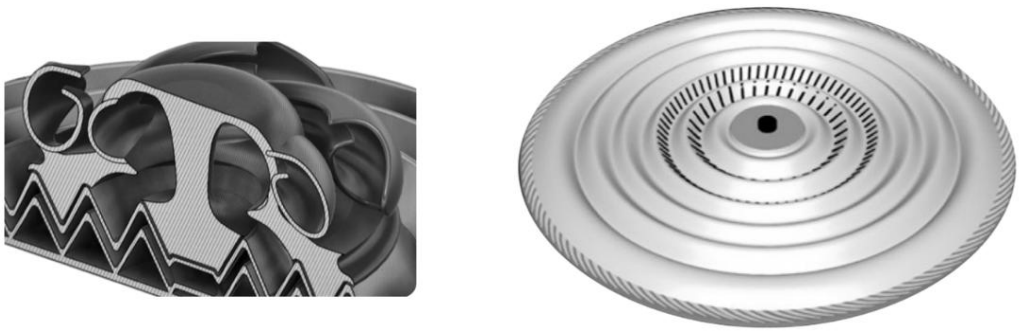
Deze 'reactie' genereert het biologisch vacuüm, waarin het geheim van de opwaarts gerichte zuigkracht (de terugstroom) van het biomagnetisme – de longitudinale aanzuigkern – zich bevindt. Aangezien dit terugspoelende biologisch vacuüm zich over de lengte uitstrekt, stijgt de 'fysieke

eerstgeborene' op in het voorgaande vacuüm van de voorgaande reactie, wat in de eerste plaats aanleiding geeft tot de eigenlijke opwaartse terugstroom.

Daaropvolgend zetten de energieën zich gedeeltelijk uit, nog steeds in opwaartse richting, waardoor in deze stroom automatisch (het eerste aspect van) de rem van het water ontstaat. Tegelijkertijd treedt in dit proces de 'hogere val' in werking, waarbij de aanstromende lucht (of in andere gevallen water) in het biologisch vacuüm worden gezogen en de vernieuwde impuls krijgt om binnenwaarts en inwaarts te bewegen als een langgerekte kolk en opnieuw versneld. Aldus ontstaat de 'pulsatie' van het water – via opvolgende vertragings- en versnellingsprincipes. Op deze manier wordt over de gehele lengte van het pad dezelfde voortplantende acties uitgelokt, op een hoger en verder niveau.

In de Repulsine beperkt deze voortplanting zich echter niet tot de zuigturbine. Ook in de lucht-Repulsine is een centrale plaats weggelegd voor het dubbele-golfmembraan, waarin een vele malen intensievere voortplantingsdynamiek wordt beoogd, namelijk één die vergelijkbaar is aan de dynamiek in de wervelbuis. Het golfmembraan bestaat uit zes golven, en de plaatsing van de zuigturbine is over de binnenste twee golven. De lucht, die van bovenaf wordt aangezogen, stroomt naar onder richting de gleufvormige openingen aan de binnenzijde van deze twee golven van het bovenste golfmembraan (figuur 3.11).

Dit bovenste membraan zit vast, terwijl het onderste golfmembraan op hoge snelheid draait in dezelfde richting als de zuigturbine. Het doorstromende medium wordt onder invloed van centrifugale- en centripetale in elkaar gedraaid en voortgezogen door de reactieve zuigkracht die ontstaat als resultaat van de natuurlijke pulsaties die worden opgewekt. De pulsaties zijn indirect afhankelijk van de hoeksnelheid van de golf, waarbij geldt dat de algehele hellingshoek van iedere golf richting de periferie afneemt en het geheel afvlakt, maar dat de individuele hellingshoeken per 'golf' ongeveer 32° bedraagt.

Figuur 3.11: bovenste golfmembraan.

> "Op deze manier ontstaat er in de lengte van het golfmembraan een cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve die de bewogen massa op zo'n manier inwindt dat het zwaartepunt van de ongelijk zware (bipolaire) massa's naar het centrum van de as wordt verplaatst. In deze richting wordt de zuurstof afgekoeld (opbouwende temperatuurgradiënt) en in deze toestand omringd en gebonden (geconsumeerd en verteerd) door de waterstof van tegenovergestelde polariteit. Het product van dit inwindingsproces is biomagnetisme."

Deze beweging tussen de membranen kan worden vergeleken met het pad van een skiër, die zijn lichaamsgewicht tijdens de afdaling ritmisch van de ene voet naar de andere verplaatst, waardoor de afdaalsnelheid toeneemt. Hoe sneller de afwisseling in de verplaatsing van het lichaamsgewicht, hoe

sneller de afdaling. Omdat het in dit geval om lucht, in plaats van water, als aandrijfmedium gaat, moet het een en ander vermeld worden rondom het verdichtingsproces van lucht, dat Viktor aanduidde als de ‘densatie van lucht’.

De gassen waar de lucht uit is opgebouwd, met in het bijzonder zuurstof, ondergaat een proces waarbij het verandert van gasvorm tot vloeistof en zogenaamd condenseert. Wanneer gewone lucht afkoelt vormt het waterdruppels, dit is een bekend fenomeen en wordt condens genoemd. Als het buiten bijvoorbeeld koud is en binnen warm, ontstaat er een laag condens op de binnenzijde van het raam dat warm en koud gescheiden houdt. Deze condens is in feite een neerslag van lucht in water, of anders gezegd een overgangsfase van gas naar vloeistof.

Wat voor velen minder bekend is, is dat tijdens deze condensatie een ruimtelijke-reductie optreedt, omdat een gasvorm atomair gezien meer ‘ruimte’ inneemt dan een vloeistof. De staat waarin het atomaire de minst mogelijke ruimte omvat en dienovereenkomstig de hoogste dichtheid bezit is op het anomaliepunt van water van 4°C. Dit betekent tegelijkertijd dat de dichtheid van een vaste stof, anders dan de meeste denken, een kleinere dichtheid heeft dan water op 4°C.

Dit is er onder meer de reden van dat ijs drijft en ook dat Viktor in staat was om boomstammen, die zwaarder zijn dan water, te laten drijven op een laagje water met een hogere dichtheidsgraad. Dit brengt ons terug bij de bewering van Walter Schauberger die stelde dat ‘als de “omgeving” dichter is dan de “omringde”, de “omringde” dan moet stijgen’. De overgang van gas naar vloeistof, of in dit geval de densatie van lucht in water, gaat dan ook gepaard met de ontketening van levitatieve energieën. Om preciezer te zijn, de gasvormige samenstellingen van de atmosfeer die over het algemeen ‘lucht’ wordt genoemd, bestaat hoofdzakelijk uit stikstof en zuurstof.

Zowel stikstof (atoomnummer 7) als zuurstof (atoomnummer 8) zijn zwaardere materialen dan koolstof (atoomnummer 6). Wanneer stikstof en zuurstof gebonden worden door koolstof in waterstof (atoomnummer 1, het lichtste atoom) ontstaat er een aanzienlijke reductie van de ruimtelijke omvang en daarmee de transitie van ‘dunne’ naar ‘dichte structuur’.

Door lucht als aandrijfmedium te gebruiken in de Repulsine wordt een aanzienlijke verhoging bereikt in de ruimtelijke-reductie en daarmee de levitatieve waarde. Hoewel de Repulsine aanvankelijk ‘lucht’ gebruikt, haalt het in feite zijn eigen aandrijfwater uit die lucht. Om deze densatie daadwerkelijk te bereiken moet de aangezogen lucht in de Repulsine boven z’n grenssnelheid worden bewogen, onder invloed van een opbouwende temperatuurgradiënt, om te resulteren in zijn retroformatie tot een waterige (vloeistofachtige) substantie.

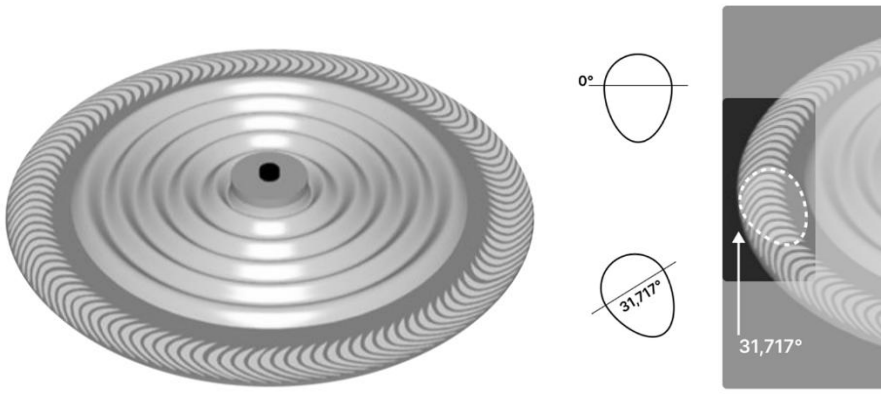
Het overstijgen van de grenssnelheid verwijst hier naar de overgangsfase van een trage voortplanting naar een versnellende, of anders gezegd van een ruimtelijke activiteit naar een niet-ruimtelijke staat, wat in feite opgevat kan worden als een temperatuur-gerelateerde gebeurtenis.

> “Door middel van centripetale en centrifugale snelheidsverhogingen, die nog nooit ergens anders zijn bereikt, worden wederzijdse kwadratische verhogingen van druk en spanning bereikt. Dit resulteert in een desintegratie van lucht en water, een volledige uitputting van de kleinste afvalmoleculen en dus de totstandkoming van een tot nu toe onbekend syntheseproces. In dit geval zijn concentratieve reactieve krachten actief.
>
> Hun producten verdichten zich langs de lengteas en verspreiden zich in een overwegend verticale richting. Hierdoor ontstaan twee in de lengterichting georiënteerde soorten naar binnen gerichte, spiraalvormige stromingen, de ene naar boven en de andere naar beneden.”

Met deze tegengesteld gerichte spiraalstromen wordt uiteraard de dubbel-spiraal bedoelt, die reeds hiervoor is behandeld en in iedere stroomversnelling een essentiële rol speelt bij de interactie van de koele kern die zich voortplant in de lengterichting, terwijl de omringende perifere stroming om zichzelf heen draait en van buitenaf terugvalt richting de koele kern en tegelijkertijd in een spiraal rond de centrale kern draait. In het geval van de transformatieprocessen in Repulsine bestaat de koele kern uit de gecondenseerde zuurstofvorm, die wordt gebonden in waterstof, met daaromheen draaiend de gasvormige luchtformaties die nog in staat van opwinding bevinden.

Hier geldt, net als in de wervelbuis, hoe verder de vaten (wervelbuis of dubbele-golfmembraan) zich vernauwen, hoe dichter de algehele temperatuur van het doorstromende medium zich richting het anomaliepunt beweegt en hoe sneller de stroomversnelling wordt. De stroomversnelling die optreedt tussen de dubbele-golfmembranen van de Repulsine wordt zijdelings afgevoerd en stroomt daarbij langs zogenaamde turbineschoepen.

Deze turbineschoepen zijn gemonteerd op een onderste vaste plaat, die is bevestigd onder het onderste membraan en bestaan uit bladen die eerst de ene kant op zijn gebogen en dan de andere, wat ertoe leidt dat er tussen de bladen een gleufvormige opening ontstaat (figuur 3.12). De turbineschoepen vertonen enige gelijkenis met het schoepensysteem van een Peltonwiel. In tegenstelling tot de schoepen van een Peltonwiel wijzen de turbineschoepen van de Repulsine in de draairichting en zijn deze op kransvormige wijze gerangschikt.

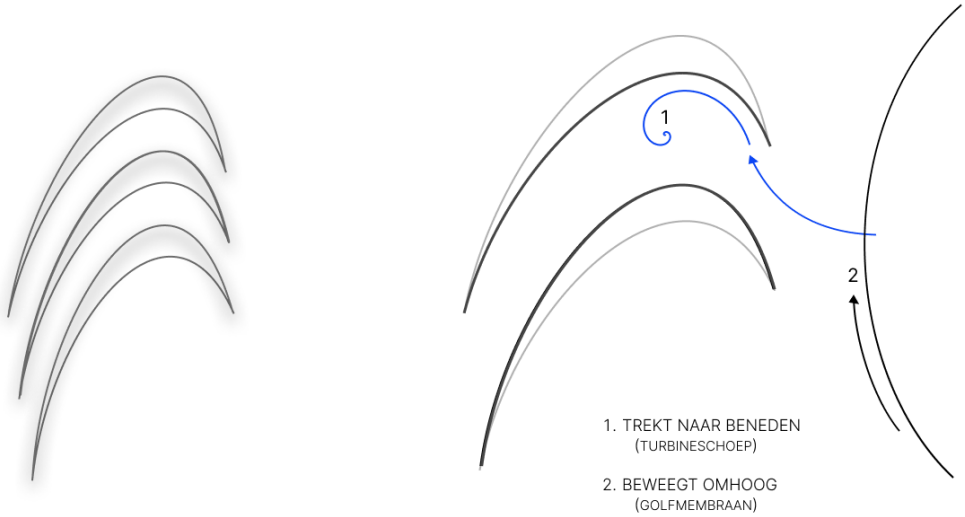
Figuur 3.12: onderste golfmembraan wordt omringd door turbineschoepen.

Deze krans van turbineschoepen bestaat uit 120 schoepen, die op 3 graden uit elkaar geplaatst. De keuze voor de vorm van deze turbineschoepen is gebaseerd op de extreme eivorm en zijn op de organische hoek van circa van 32° (31,717°) geplaatst ten opzichte van het hart van de Repulsine. De keuze daarvoor is met hetzelfde doel als in de thuisstroomgenerator, namelijk voor de generatie van een werveling.

Wanneer de gecondenseerde en nu verdichte lucht nu naar buiten stroomt, is het overwegend biomagnetisch geladen en daarmee centripetaal georiënteerd. Wanneer het in de turbineschoep stroomt, wordt het afgebogen (dankzij de organische hoek) tot een werveling, die in deze bocht een spiraalvormige werveling maakt en daar tevens een lagedrukgebied veroorzaakt - eveneens gelijk bij de thuisstroomgenerator. Dit creëert in de turbineschoep een soort katrol effect, of u zou het kunnen vergelijken met de ouderwetse manier van klokken luiden.

De uitstromende luchtmassa ‘trekt’ als het ware naar buiten, waardoor die indirect een slinger geeft aan het golfmembraan waarop de zuigturbine (ook impeller genoemd) is gemonteerd (figuur 3.13).

Onthoud dat deze draag- en trekkracht de “reactie” omvat van de eerder uitgelokte “actie” tussen de basiselementen, dat wil zeggen de in de bio-centrifuge vrijgemaakte (gedispergeerde) zuurstoffen en omringende actieve koolstofspoorelementen, in zowel de zuigturbine als het dubbele-golfmembraan.

Figuur 3.13: katrol-effect in turbineschoep.

De werking van de turbineschoepen in de Repulsine zijn dus tegengesteld aan die van een Pelton-turbine en functioneren onder invloed van zuiging in plaats van druk. Omdat deze uitstroom voortdurend plaatsvindt – en zelfs in intensiteit kan toenemen met een hogere rotatiesnelheid – betekent dit dat de rotatiesnelheid van het golfmembraan evenredig versneld. Op zijn beurt genereert het dubbele golfmembraan de aanzuigende impuls voor de zuigturbine, vanwege de verdichtingsprocessen die daar optreden, wat ons leidt tot een dubbele-reactieve-zuigkracht die verantwoordelijk is voor de rotatie van het golfmembraan en de zuigturbine van de lucht-Repulsine.

Wanneer het doorstromende medium de organische hoek passeert en gedeeltelijk ‘uitstroomt’, wordt het blootgesteld aan atmosferische omstandigheden en reageren de inherente energieën hierop door zich ruimtelijk uit te zetten. Deze ruimtelijk-expansie volgt als van nature op de ruimtelijke-reductie die daarvoor heeft plaatsgevonden in het verdichtingsproces tussen de dubbele-golfmembranen. Hierbij geldt dat de uitstroom van gecondenseerde lucht aanvankelijk een hogere dichtheid heeft dan de omringende atmosferische luchtlagen.

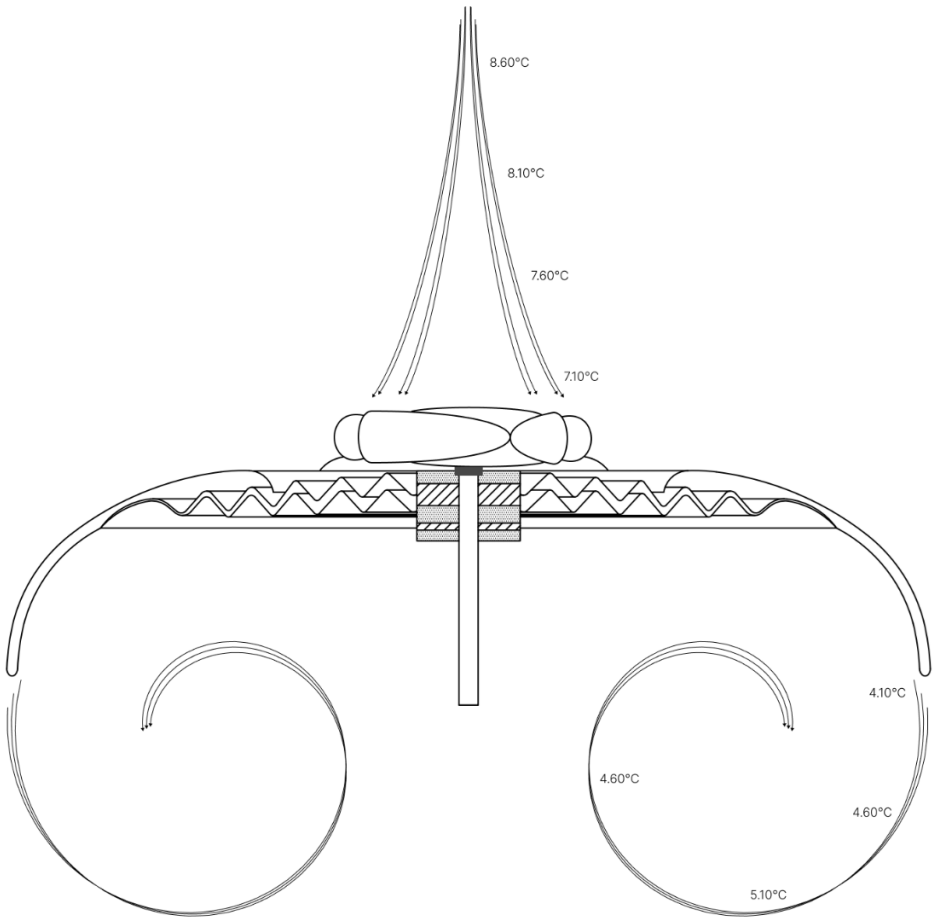
Onder de Repulsine ontstaat op deze manier turbulentie, aangezien de dunnere lagen zich vermengen met de dichtere lagen. Daarbij buigen de dunnere lagen af richting de dichtere lagen, wat aanleiding geeft tot de ontwikkeling van een zogenaamde toroïdale-band (figuur 3.14). Deze toroïdale-band bestaat nu uit de samenstelling van gecondenseerde (uit de Repulsine afkomstige) en gasvormige luchtlagen (van de atmosfeer). Onder invloed van de atmosferische omstandigheden zal de gecondenseerde luchtvorm langzaam maar zeker opwarmen en in ruimtelijkheid-expanderen.

Dit creëert onder de Repulsine een soort opwaartse druk, die vergeleken kan worden met het mechanische aspect dat werkzaam is bij de voortstuwing van de forel. Aangezien er echter een voortdurende uitstroom is van vernieuwde, koele en gecondenseerde lucht, blijft de toroïdale-band

zich ontwikkelen en kan deze enigszins beschouwd worden als een ‘luchtkussen waar de Repulsine op drijft’. De opwaartse stuwkracht, moet gezien worden als het mechanische aspect van levitatie – net zoals dit geldt bij de stroomopwaartse beweging van de forel.

Opnieuw zoals bij de forel, weten wij dat het fysische aspect primair is en dit geldt ook in de Repulsine. Hoe hoger de rotatiesnelheid van de Repulsine, hoe krachtiger de aanzuiging van dunne, atmosferische lucht via de zuigturbine en hoe sneller de interne verdichtingsprocessen optreden en de effecten zich daarvan afspelen. Ook de biomagnetische kern wordt intensiever naarmate de rotatiesnelheid en voortplantingsprocessen zich versnellen, wat betekent dat deze zich, in de stroomopwaartse richting waarin die zich ontwikkelt, uitstrekt.

Dit resulteert in dezelfde situatie als die van toepassing is op de forel, namelijk dat wanneer de Repulsine precies is uitgelijnd met deze kegelvormige biomagnetische as – en de Repulsine is daarmee uitgelijnd, omdat de biomagnetische as uit het apparaat zelf stroomopwaarts stroomt – de Repulsine in diezelfde richting wordt meegezogen door het vacuüm dat ontstaat vóór de Repulsine, vanwege de intensieve inzuiging van luchtmoleculen (figuur 3.14).

Figuur 3.14: in- en uitademing van de Repulsine.

“Aangezien elk lichaam gewicht verliest in verhouding tot de mate waarin het wordt verplaatst door een specifiek verdichtend medium, is het aan dit fenomeen dat de Repulsine, net als de forel, zijn bijna absolute bewegingsvrijheid dankt en als een pruimsteen naar voren en omhoog wordt versneld. Door middel van deze drijvende kracht wordt het gewicht van het

> lichaam oninteressant. Door eenvoudigweg de wet van Archimedes om te keren ontstaat de mogelijkheid dat een lichaam gewicht verliest naarmate het volume wordt verplaatst.
>
> Dit resulteert in het naar voren en omhoog drukken van een traanvormig vreemd voorwerp door de plotselinge densatie (vloeibaar worden van de bipolaire gasinhoud) van het medium eromheen. Dit staat in contrast met de specifieke de-densatie die optreedt wanneer mediale structuren op een druk-, hitte- en wrijvingsverhogende manier worden bewogen. In dit geval zet het medium dat het vreemde lichaam omgeeft uit en valt het lichaam er doorheen."

In andere woorden: de neerwaartse gerichte inzuiging van lucht richting de Repulsine, creëert in opwaartse richting een trekkracht. Hoe sterker het aanzuigend vacuüm in de Repulsine wordt, hoe krachtiger de trekkracht in opwaartse richting. Dit leidt tot de conclusie dat de Repulsine goed verankerd en bevestigd moet zijn aan de grond, omdat anders hetzelfde voorval zal optreden zoals die plaatsvond in een werkplaats tijdens de Tweede Wereldoorlog, waar Viktor gedwongen werd een Repulsine te ontwikkelen. Het verhaal gaat dat toen de elektromotor van de Repulsine in afwezigheid van Viktor werd ingeschakeld, het apparaat plotseling verticaal de lucht in schoot en tegen het plafond van de werkplaats knalde, uit elkaar viel en neerstortte.

De zes stalen ankerbouten, met een diameter van 1/4", waarmee de Repulsine aan de grond was bevestigd, waren onvoldoende om de opwaartse trekkracht te weerstaan. Naar verluidt liet het apparaat eerst een blauwgroen en toen zilverkleurig licht achter. Dit licht was volgens Viktor een vorm van koud licht dat ontstaat wanneer hoogwaardig synthetische substanties in de atmosfeer afgeremd worden (hierover verderop meer). Om dergelijke ongelukken te voorkomen is het nodig om voorzorgsmaatregelen te nemen met betrekking tot de aanvoer van verdunde atmosferische lucht. Hiertoe kunnen in de Repulsine mechanische kleppen worden geïnstalleerd om de toevoer te verminderen of zelfs te stoppen. Een ander idee is om verwarmingselementen (zoals ferromagneten) te installeren die, naarmate het toerental toeneemt, de creatie van een biomagnetische concentratie afremmen en beperken.

Andere manieren zijn hiervoor reeds besproken en bestaan uit de aanbreng van een dynamo, of reeks dynamo's, die niet slechts een generator kunnen aandrijven en de Repulsine op dezelfde manier zelfvoorzienend maken als de thuisstroomgenerator, maar wederom laten functioneren als overrendementsgenerator, waarvan de verhouding naar schatting opnieuw 1:9 is. In het geval van de lucht-Repulsine geldt echter dat de duur van de werking slechts beperkt wordt door de houdbaarheid van het materiaal, omdat lucht als aandrijfmedium wordt gebruikt en de Repulsine in de open atmosfeer kan functioneren.

> "In het ontwerp van elke machine die tot nu toe is gebouwd, is het medium voor het opwekken van een neutraal middelpunt nooit gevonden. Als dat wel zo was, zouden de problemen van de perpetuum mobile zoekers voorbij zijn en zou de oplossing voor dit probleem een vaststaand en werkend feit zijn geworden. Het zou slechts een inleidende impuls van een paar pond op zo'n apparaat nodig hebben om het eeuwenlang te laten draaien", aldus John Ernst Worrell Keely.

De situatie die Keely hier schetst werd door Viktor Schauberger mogelijk gemaakt.

3.5 Vrije energie

De ur-bronnen van energie zijn de elementen die tussen het ‘verschijnende’ en ‘verdwijnende’ bestaat schommelen en door Viktor werden aangeduid als dynagenen. Afhankelijk van het type beweging worden deze getransformeerd in ofwel 'levensbevestigende' of 'levensvernietigende' krachten. Als het proces natuurjuist plaatsvindt, waarbij centripetale krachten overheersen in plaats van centrifugale, dan wordt volgens Viktor per kilocalorie en seconde ongeveer 5,4 pk aan extra kracht verkregen, omdat in dit geval de calorische elementen, de energie-eenheden die inherent zijn aan de media van water en lucht, worden omgezet in mechanische kracht.

Oftewel, in dat geval wordt door de eerdere verdwijning een hogere verschijning geproduceerd. Aan deze hogere verschijning gaat de verdwijning vooraf en dit betekent in biologisch zin de intreding van de dood. Alle voormalige levensrestanten, die terugvallen in de aarde, doorlopen dit proces als voorwaarde voor de wederopstanding van zichzelf op een niveau hoger. Doorlopend in dit proces worden calorieën geconsumeerd – wordt energie vrijgemaakt – en worden calorieën geproduceerd – wordt energie samengesteld door verdichtingsprocessen.

> “Om 1 liter of 1 kilogram water met 1°C op te warmen van +14°C tot +15°C, is 1 kilocalorie = 5,4 paardenkracht nodig. Als bijvoorbeeld 1 m³ stoom = 1 kg wordt gekoeld van ongeveer +90°C tot +4°C door het in een planetair systeem van bochten te bewegen, dan komt er 86 kcal/sec vrij, wat een extra vermogen oplevert in de orde van circa 466,4 pk/sec, kleine wrijvingsverliezen (die vooral boven de +40°C nog optreden, maar richting het anomaliepunt afnemen) niet meegerekend.
>
> Dit betekent dat er omgekeerd 5,4 pk vrijkomt door 1 liter af te koelen met 1°C, waarvoor in mijn zuigturbine slechts ongeveer 0,25 pk nodig is om de vereiste impuls te leveren. In mijn zuigturbine kan elke gewenste hoeveelheid water in enkele seconden met minstens 10°C worden gekoeld, bijvoorbeeld van +15°C tot +4°C. Bedenkt hierbij dat voor elke gekoelde 1°C het volume van de verplaatste massa met 1/273^{e} verkleind wordt. Het resultaat van deze specifieke densatie van mediale structuren of ingebrachte gassen is een waterachtige vloeistof die implosief werkt en een atomaire negatieve druk genereert die ik het biologisch vacuüm heb genoemd en opwek via bijvoorbeeld de Repulsine.
>
> Met een diameter van 30 centimeter en bij 1000 toeren per minuut wordt in de Repulsine een omtreksnelheid van 50 meter per seconden en dus een uittredesnelheid van 50 meter per seconde geproduceerd, wat overeenkomt met een geologische drukhoogte van 500 meter. Bij een diameter van 100 centimeter en een omtrek van ongeveer 315 centimeter wordt al bij 1000 toeren per minuut een effectieve kracht geproduceerd die gelijk is aan de kracht die nodig is om een moderne sneltrein aan te drijven.
>
> Om deze trein te versnellen tot 80 km/u, waarvoor tegenwoordig ongeveer 6.000 pk nodig is, heb ik slechts ongeveer 3 pk/sec nodig als impulskracht. Ik kan deze krachten opwekken door zuigkrachten die indirect werken en volledig onmerkbaar zijn. Er kan geen luchtstroom worden waargenomen; alleen een bijna onmerkbare afkoeling, zoals die optreedt wanneer lucht sterk wordt aangezogen met de rug van de hand die voor de mond wordt gehouden.
>
> Het is daarom onjuist om te zeggen dat ik de cyclonen en tyfoons van de tropen, die dus voorkomen in warme zones, heb gekopieerd. Als gevolg van deze primaire zuigkracht bestaat in mijn water- of luchtzuigturbine noch luchtweerstand (geluidsbarrière), noch een

thermische barrière, omdat deze belemmeringen alleen optreden onder excessieve verdrukking van de voorliggende massa's en in mijn machines de voorliggende luchtmassa's bliksemsnel worden aangezogen en weer in water worden omgezet.

Het effectieve vermogen stijgt daarom astronomisch, als bijvoorbeeld ongeveer 30.000 liter voorliggende lucht in seconden naar binnen wordt geschroefd en wordt omgezet in ongeveer 30 liter water – waarvoor ongeveer 3 pk nodig is. Op deze manier is het mogelijk om niet alleen wiskundig, maar ook praktisch aan te tonen dat een kleine implosiemachine met een diameter van 20 centimeter en draaiend met 10.000 toeren per minuut, een massa van 57 ton kan tillen, en met 20.000 toeren per minuut, maarliefst in staat is 228 ton te tillen."

Dit zijn de krachten, of beter gezegd de reactieve krachten, waar de immense vormende krachten van de Natuur hun oorsprong van hebben en waar de drijvende krachten die het algehele Leven onderhouden de evolutie mee van een voorwaartse impuls voorzien! Het zijn deze immense krachten waar de toekomstige ingenieur, ook te noemen de eco-technoloog, mee te maken zal krijgen.

"Aangezien elk gewenst luchtvolume in een fractie van een seconde kan worden gereduceerd (getransformeerd in kwaligen) met een op natuurlijke wijze geconstrueerde Repulsine, waarvoor hooguit een aandrijfkracht van 0,8 kW nodig is, is de op deze manier opgewekte, of beter ur-geproduceerde, levitatieve koppelproducerende kracht zo goed als gratis.

Door de relevante tabellen te bestuderen die de volumevermindering laten zien die optreedt bij de omzetting van lucht in water, kan men een idee krijgen van de grootte van de onderdruk die ontstaat wanneer ongeveer 30.000 liter lucht binnen enkele seconden wordt omgezet in een homogene neerslag van water. Als de omgekeerde berekening wordt gemaakt, dan kan worden gezien welke kracht nodig is om 30 liter water binnen enkele seconden om te zetten in een gasvormige toestand.

Als in dit verband rekening wordt gehouden met de extra luchtweerstand die een trein bij 80 km/u ondervindt, dan is te zien hoe dom we onszelf voor de gek houden en hoe nutteloos we een enorm aantal kilocalorieën verspillen om de vereiste stoomdruk te produceren om zo'n trein bij 80 km/u aan te drijven en ondertussen water te vernietigen! Ik kan niet vaak genoeg benadrukken dat de wetenschap twee kardinale fouten in beweging maakte:

1. het creëerde atomaire remkrachten met de afbrekende temperatuurgradiënt, en;
2. ze produceerde reactieve krachten, die des te gevaarlijker worden naarmate de rotatiesnelheid van hun technisch bedachte machines toeneemt.

In mijn geval geldt dat hoe meer de atomaire vormende, voorwaarts en opwaarts drijvende krachten worden gestimuleerd door de toenemende rotatie van een implosiemachine, hoe meer de aanvullende krachten en ontwikkelingsbevorderende energieën actief worden. Als echter in welke vorm van beweging dan ook de stijgende, degenererende temperatuurgradiënt de overhand heeft als gevolg van de overheersing van de middelpuntvliedende kracht (expansie- en explosiemachines), dan werken de bovengenoemde concentraten van gereduceerde materie als een vergif.

Aangezien deze bevinding kan worden bewezen, is het fundament van de moderne wetenschap volledig ondermijnd, want vanuit dit gezichtspunt is de wetenschap de ware aanstichter van kanker. Om te helpen bij dit herstel kan geregenereerd koolzuur - het beste

bronwater uit de bergen - worden geproduceerd op precies dezelfde manier als dat in de natuur gebeurt, op voorwaarde dat de thermische gradiënt aanwezig is die de concentrerende reactieve krachten opbouwt die heersen in natuurlijk geconserveerde bossen. Een goed geconstrueerde en gelegeerde implosiemachine ontwikkelt nu juist deze regeneratieve atoomenergieën uit de onverschillige concentraten van dynagen.

In het proces om deze te produceren, kunnen de animerende kwaligenen van 4^{e} en 5^{e} dimensionale dynagen niet langer inactief blijven en moeten krachtige dynamo's worden aangesloten om de elektrische weerstanden te produceren. In tegenstelling tot bewegingsweerstanden, krijgen wij in de Repulsine dus duidelijk te maken met extra rotatie- en levitatiekrachten, ontstaan door de opwellende biomagnetische roterende synthetiserende stroom, en moet de zichzelf-versnellende zuigturbine daarentegen worden afgeremd bij zware bedrijfsbelastingen.

Dit is de beste manier om te voorkomen dat zo'n implosie-machine uit de hand loopt, en op deze manier kan de vraag naar atomaire levitatiefactoren worden gereguleerd en tegelijkertijd die energievorm geleverd worden die alle opwaartse groei in stand houdt en evolutionaire vooruitgang ondersteunt. Als dit niet gebeurt, zal het uit de hand accelereren en alles met zich meesleuren. Vergelijkbaar met het cataclysme van Atlantis waarin de veronderstelde Zondvloed werd veroorzaakt door het neerslaan van ur-water op grote hoogten - een proces dat experimenteel kan worden gekopieerd."

Op dit punt kan de eeuwenlange controverse van **vrije energie** worden opgelost. Onder de term van vrije energie moet worden verstaan 'vrijgemaakte energie'. Wanneer u weet hoe u energie kunt concentreren, volgt de vrijmaking van energie als van nature. Als in dit proces van vrijlating tegelijkertijd een herbronning plaatsvindt van wat wordt bewogen vindt het geval plaats waarin de reactie een meervoud is van de actie en wordt Implosie bereikt.

In dat geval is de wet van anti-behoud van energie actief, omdat de weerstand niet constant toeneemt maar als het ware pulseert. Het is namelijk niet zo dat in het Implosie-principe van Viktor de weerstand volledig wordt geëlimineerd. De weerstand wordt periodiek weggenomen en komt op een later punt weer terug. Dit concept is de hele gedachte van Viktor achter het idee van het leven alszijnde "pulsatie". Oftewel, van het leven dat 'verschijnt' vanuit een middelpunt - waarbij de weerstand toeneemt – en 'verdwijnt' richting een middelpunt – onder afnemende weerstand.

De beweging van het middelpunt vandaan staat bekend als centrifugatie, terwijl de beweging richting het middelpunt centripetentie heet. Wanneer nu de beweging naar een middelpunt is gericht, en de centripetale kracht overheerst, is de "periode" zonder weerstand groter dan de periode met. In dat geval wordt de situatie bereikt dat de reactie een meervoud is van de actie en om precies deze reden moest het centripetale aspect volgens Viktor Schauberger overheersen om de ur-kracht van het voortplantende leven te laten voortduren.

In andere woorden: om dat wat in beweging is, in beweging te houden. Onder een overheersende centripetaalkracht is er sprake van de opbouwende temperatuurgradiënt en de regeneratie (of u mag zeggen de reproductie of voortplanting) van vernieuwde energieën, die de eigenlijke herbronning inhouden en de (bewegings-)impuls geven om dus dat wat in beweging is, in beweging te houden. De natuur kan vanuit deze optiek gezien worden als een zelfvoorzienende, en zelf organiserende, eeuwigdurende beweging.

Deze zogenaamde vrije vorm van energie wordt ookwel ‘nulpuntenergie’ genoemd. Het nulpunt kunt u in die opvatting beschouwen als het keerpunt waarin de tegengesteld aan elkaar geladen polariteiten - alszijnde zuurstof en koolstof – zich verenigen en dienovereenkomstig van oriëntatie veranderen, waarbij vernieuwde energie vrijkomt. Oftewel, de reactieve, reproducerende energievorm zelf waardoor het leven zich voortplant.

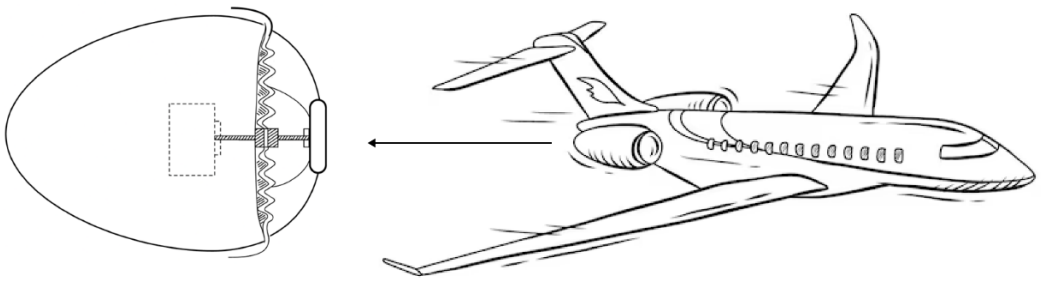
Omdat tot nu toe nog niemand anders dan Viktor Schauberger erin is geslaagd dit Implosie-proces van “voortplantende energieën” kunstmatig, en met succes, uit te voeren en te kopiëren, blijft de definitie van vrije energie, en de achterliggende natuurwet van anti-behoud van energie, nog altijd belaagd met kritiek vanuit de academische wetenschap, die door een gebrek aan kennis nog steeds afstevent op zijn eigen onvermijdelijke ondergang, als het niet spoedig van koers verandert.

De coördinaten voor de te varen koers is reeds decennia geleden doorgegeven en met de kennis die Viktor ons heeft nagelaten kan iedere ingenieur, die hier serieus mee omgaat, succesvol zijn in het bereiken van Implosie, wanneer diegene simpelweg in staat is de eenvoudige, en uiterst bewonderenswaardige principes van de natuur te leren begrijpen en kopiëren!

> “Alle huidige voortstuwingssystemen voor schepen en vliegtuigen zullen spoedig museumstukken worden, omdat hiermee het probleem van het overwinnen van de zwaartekracht met natuurlijke middelen is opgelost. Noch Ressel, noch Diesel konden dit raadsel oplossen door hun bekrompen opvoeding.
>
> Beide uitvinders waren niet in staat om een stimulerende gedachte helemaal te doordenken tot de logische en natuurlijke conclusie. Als het anders was geweest, hadden noch de dieselmotor noch de scheepsschroef ooit bestaan.”

3.6 Supersonisch vliegen

Op dezelfde manier als bij boten in plaats van propellers de water-Repulsines toegepast kunnen worden voor de aandrijving, kan de lucht-Repulsine in de plaats komen van de straalmotor (figuur 3.15). Hoewel Viktor dit nooit expliciet als dusdanige toepassing voor vliegtuigen voorstelde, zal de gecombineerde werking van aanzuigkrachten aan de voorzijde van de Repulsine en de stuwkrachten op het eivormige omhulsel aan de achterzijde leiden tot dezelfde voorwaartse versnelling als bij straalmotoren.

Figuur 3.15: modern vliegtuig uitgerust met Repulsine.

In dit geval zijn het echter zuigkrachten die hiervoor verantwoordelijk zijn en daarvoor niet afhankelijk zijn van brandstoffen in de conventionele zin, wat dit idee daarmee wel in overeenstemming brengt met de manier waarop Viktor dacht en deed. Indien de lucht-Repulsine een centraal plaats krijgt op het vliegtuig (dus niet aan de achterzijde, zoals in figuur 3.15, maar meer in het midden), zal het vliegtuig zelfs in staat zijn om lijnrecht op te stijgen, indien de lucht-Repulsine dusdanig wordt bevestigd dat de hoek waarin het lucht aanzuigt verstelbaar is van horizontaal naar verticaal.

Eenmaal op hoogte, of tijdens de stijging of daling, kan de hoek gestaag verandert worden en een voorwaartse (in plaats van opwaartse) beweging bereikt worden en zich zonder last van hitte- of geluidsbarrières door de atmosfeer kan verplaatsen en daarbij supersonische snelheden (snelheden hoger dan de snelheid van geluid) kan bereiken. Dalen, en of landen, vindt plaats op dezelfde manier zoals dit gebeurt met een straalturbine en vereist slechts dat de rotatiesnelheid en de aldus gegenereerde trekkrachten afnemen.

Wat bij de toepassing van de lucht-Repulsine daarom van essentieel belang is, is dat er remprincipes ontwikkelt en toegepast worden die in staat zijn om de krachten die de in de Repulsine worden gegenereerd te beheersen en dienovereenkomstig naar eigen wens te laten toenemen of vertragen om dergelijke systemen hanteerbaar te maken. Uit rapporten is gebleken dat er ‘leviterende objecten’, ook bekend als vliegende schotels, zijn gebouwd in de eerder genoemde periode rond 1940.

De vliegende schotel die op 19 februari 1945 in Praag werd gelanceerd, als onderdeel van de geheime militaire operaties in die tijd, steeg in drie minuten naar een hoogte van 15.000 meter, en bereikte een voorwaartse supersonische snelheid van 2.200 kilometer per uur. Het bezwaar dat de mens niet in staat zou zijn om de snelheden te verdragen waarmee, zoals vastgesteld door radar, de UFO's zich voortbewegen, gaat geenszins op.

Deze veronderstelling zou alleen geldig zijn als we de situatie zouden benaderen vanuit de conventionele vliegmethoden waarbij drukkrachten een rol spelen. Hoe kunnen we zeggen of hogere snelheden enig nadelig effect op het menselijk organisme zouden hebben als er alleen zuigkrachten zouden worden gebruikt.

> “Gravitatie heerst alleen in onze atmosferische leefruimte, want daarboven heerst gewichtloosheid. Met dit inzicht bouwde ik de Repulsine. Aan het einde van de oorlog vielen de modellen, prototypes en werktekeningen in Russische handen en als zogenaamde 'vliegende schotels' zullen ze binnenkort als schimmen over de wereld rondvliegen. Deze vaartuigen zijn niet afkomstig van hogere wezens, maar van een boswachter die de drukschroef van Ressel slechts binnenstebuiten keerde.
>
> 'Nou,' was je antwoord, 'dat is gewoon niet te doen!'. Ik gunde mezelf vaak het plezier om de wetenschap zo belachelijk te maken, zodat ze na de tweede ‘het is gewoon niet te poezelen!’ met bolle ogen stonden te kijken... Ik heb je verteld over mijn implosiemachines; waar ze in 1943 tot 1945 werden gebouwd, en ook wie ze bouwde, wie ze stal en wie ze aan het einde van de oorlog vernietigde op bevel van veldmaarschalk Keitel. Veel politieke en technische kopstukken emigreerden naar Argentinië.
>
> Gisteren kwam een expert uit Venezuela bij me langs en gaf me het bericht dat ik aan je heb doorgestuurd om te lezen. Hij legde uit dat zijn regering bereid was om een voorlopig contract met mij aan te gaan. Heel Zuid-Amerika was in paniek toen zeventien vliegende

schotels geruisloos voorbij vlogen op een hoogte van ongeveer 300 meter. De doodsbange passagiers zullen niet langer kunnen verklaren ‘Het is gewoon niet te doen!’.

Kortom, beste mijnheer Kokaly, ik ben vast van plan om de hedendaagse pseudowetenschap, die alleen maar onder de indruk is van brullende, rook uitstotende en stinkende machines, aan de schandpaal te nagelen. Het verbaast me dan ook niets dat mij nooit een voorcontract is aangeboden.”

3.7 Conclusie Repulsine

Callum Coats, de auteur van de eco-technologie reeks en naar alle waarschijnlijkheid diegene die de meeste originele geschriften van Viktor Schauberger uitvoerig heeft bestudeert en allicht het dichtst bij de authentieke functionering van de Repulsine is gekomen, omschrijft de werking van de Repulsine als volgt:

“In principe kan het volgende gebeuren: door de hoge draaisnelheid van het dubbele-golfmembraan wordt lucht in de serpentineholte tussen de bovenste en onderste golfplaat gezogen via inkepingen in de 2e en 3e ring op de bovenste golfplaat, waar het wordt onderworpen aan krachtige middelpuntvliedende krachten, waardoor de luchtmoleculen axiaal -> radiaal versnellen van het centrum vandaan.

Naast het centrifugeren wordt de lucht tegelijkertijd snel op en neer bewogen, waardoor zich strakke radiale -> axiale wervelingen vormen bij elke bocht in de golfvormige holte, waardoor de lucht in toenemende mate afkoelt en condenseert. Deze oscillerende lucht wekt ook de sympathische trilling op van de twee omsluitende golfplaten, zoals gebeurt bij luidsprekers, wat de snelle emulsificatie van de aeriforme stoffen versterkt.

Blootgesteld aan steeds hogere snelheden en krachten in dit centripulserende proces, worden de luchtmoleculen onderworpen aan uitzettende afkoeling en steeds extremere verdichting door de gelijktijdige interactie van centrifugale en centripetale kracht. Zoals bekend zorgt de transformatie van lucht in water voor een 816-voudige volumereductie en de drukloze ruimte die door een dergelijke vermindering van volume wordt gecreëerd, veroorzaakt een meer en meer krachtige zuiging waarin meer lucht wordt getrokken.

Dit gebeurt zo snel dat een gebied van atmosferische verdunning of gedeeltelijk vacuüm onmiddellijk boven schotel wordt gecreëerd. Aangezien het proces wrijvingsloos verdergaat en bij zeer hoge snelheidsomwentelingen (in de orde van 20.000 t/min), zowel het vacuüm als densatieproces intensiveren, worden de resulterende concentraties van de moleculen zo strak dat de moleculaire en atoombindende energieën of valenties worden beïnvloed op een manier die het anti-zwaartekrachtseffect teweegbrengt.

Naast moleculaire compressie wordt een punt bereikt waarop een groot aantal elektronen en protonen met tegengestelde ladingen en spinrichtingen gedwongen worden met elkaar in botsing te komen en elkaar te vernietigen. Als lagere in plaats van hogere ordes van energie en de basisbouwstenen van atomen, worden ze als het ware uit het fysieke naar boven geëxtraheerd en in virtuele toestanden gebracht.

Met andere woorden, ze zijn gecomprimeerd naar hun 4e dimensionale oriëntatie, waardoor er wat Viktor een 'leegte' noemde in de fysieke matrix ontstaat, wat op zijn beurt de inwaartse zuigkracht van lucht vergroot om het te vullen. Dit is echter geen inerte, lege leegte, maar een levend biologisch vacuüm met een enorm potentieel, want alles wat het nu bevat is pure neutronische energie, die in het licht van het bovenstaande de meest primordiale van leven-verbindende essenties zou moeten zijn en daarom afkomstig van hogere, meer sublieme en fijnere dynamische rijken zoals de 5e dimensie.

Bevrijd van zijn functie als magnetisch 'cement' van de nu gedematerialiseerde deeltjes, zorgt het voor interactie en activeert de atoomkernen van zijn fysieke diamagnetische tegenhanger, alszijnde de koperen componenten van de vliegende schotel en begiftigend deze met levitatieve eigenschappen die bijdragen aan de ambachtelijke opstijging. De andere bijdrage aan levitatie is het uitdrijven van de dicht samengeperste emulsie van moleculen en atomen die niet zijn 'gevirtualiseerd'.

Deze afvalproducten passeren door de vleugelachtige spleten van de turbineschoepen die ze diffunderen en ze scheiden voordat ze uitwaarts stromen tussen de omringende perifere kap en de kap waarop de turbineschoepen zijn gemonteerd. In de vrije atmosfeer zetten deze stoffen vervolgens met enorme snelheid uit in de zone onder de schotel, waardoor een sterke druk ontstaat die deze verder in het gebied van verdunning duwt dat erboven is gecreëerd.

Na het apparaat persoonlijk bij Feierabend thuis te hebben geïnspecteerd, blijkt het bovenste 'schotel'-gedeelte veilig te zijn bevestigd aan het onderste zware metalen gietstuk dat de aandrijfas en versnellingsbak bevat. Er is geen aanwijzing voor een snel loskoppelingsmechanisme waarmee het bovenste deel zichzelf los kon maken van het onderste, waardoor de 'schijf' autonoom kon opstijgen. Hieruit blijkt dat dit apparaat, hoewel het in staat was tot autorotatie, bedoeld was voor energieproductie."

Om het in de terminologie van Viktor te beschrijven, krijgen de 'sluimerende ur-cellen in de Repulsine (of het nu gaat om versie A of B) de motiverende im-puls om zichzelf te transformeren tot een niet-ruimtelijke 4e of 5e dimensionale etherische embryo, die het medium accumuleert en verheft om de reproductieve en evolutionair verheffende atoomenergieën door middel van diffusie naar het binnenste van het cellulaire leven te geleiden.

Door de daaropvolgende interactie van deze energieën met atmosferische invloeden ontstaat precies dat product van emulsie, dat ieder organisme voorziet van de 'hogere' drijvende kracht of vormende energie om te groeien'. Ter verdere context met betrekking tot de beslissende woorden van Callum Coats en de inbreng van protonen, neutronen en elektronen, volgt hieronder een verdere verduidelijking van Coats met betrekking tot wat wij kunnen verstaan onder deze 'bouwstenen van atomen'.

"Voor een meer moderne natuurkundige interpretatie van 'dematerialisatie' kunnen wij kijken naar de eigenschappen van de drie meest bekende kerndeeltjes: het elektron, het proton en het neutron. Omdat het neutron geen externe lading draagt, is tot nu toe aangenomen dat interne positieve en negatieve ladingen elkaar hebben opgeheven, en dat er dus geen meetbare externe elektrische lading is.

Volgens de huidige theorie, is het neutron, omdat het geen lading heeft, in staat om de open structuur van het atoom binnen te dringen en op deze manier tot een bepaald element te

worden getransformeerd, dat wil zeggen het element met het eerstvolgende hogere atoomnummer. Dit 'ongeladen' neutron is daarnaast in staat om een magnetisch veld op te wekken, hoewel de oorsprong van zijn 'magnetisch-zijn' nog steeds een raadsel blijkt te zijn.

Als we in lijn met Viktor onze denkwijze nu eens 180° omdraaien, en het neutron, waarvan is waargenomen dat het ritmisch pulseert en magnetische eigenschappen heeft, beschouwen als een magnetische (of beter, bio-magnetische) grootheid, dan wordt het een en ander ineens duidelijk. In plaats van een onvolledig subatomair deeltje, kan het neutron dan worden gezien als een doordringende, constant bewegende kracht, de bruisende levenskracht van het atoom, waardoor de atomen zelf evolueren van waterstof, met het laagste atoomnummer, tot het element met het hoogste atoomnummer, uranium.

Het wordt de belangrijkste energievorm die de kerndeeltjes samenbindt en die samenwerkt met de elektrische velden van zowel proton als elektron om stabiele atoomstructuren te vormen. Hieruit volgt dat het dit bindend vermogen is dat het basismateriaal van het waterstofatoom (een combinatie van proton+ en elektron-) transformeert in hogere atomen. In andere woorden, atomen die een octaaf hoger vibreren.

Magnetisme of bio-magnetisme is in dit opzicht synoniem met de vitaliserende, bezielende neutronenenergie en in energetische sferen heeft het neutron dus een functie die vergelijkbaar is met water in de fysieke wereld. Bovendien, als de samenhangende activiteit van het neutron wordt geremd, zoals bijvoorbeeld gebeurt met parafinnewas, dan resulteert dit in radioactief verval, wat analoog is aan de afname van de gezondheid en stabiliteit van een mens als zijn regelmatige 'pulsaties' van goed drinkwater ophouden.

We moeten hier ook niet vergeten dat, biomagnetisme als uitdrukking van levitatie, verantwoordelijk is voor de rechtop en met de goede kant naar boven gerichte kracht van het organische leven is, en in morele zin verantwoordelijk voor ‘oprechtheid en rechtschapenheid’. Wanneer nu deze opwaartse kracht van levenskracht afneemt, neemt het logge effect van zwaartekracht toe. Kijken wij nu naar de bekende atoommassa’s, zien wij de volgende data:

- Elektron - = 0.000549 kilogram
- Proton + = 1.007277 kilogram
- Neutron o = 1.008665 kilogram

Merkwaardig genoeg bedragen de gecombineerde massa's van zowel elektron als proton 1,007826 kilogram, wat 0,000839 kilogram minder is dan de 1,008665 kilogram massa van het neutron. Dit wijst op een verdere bevestiging van de noodzaak voor een lichte overheersing van magnetisme over electricisme als het leven moet doorgaan en opwaarts moet evolueren.”

Ter conclusie in de woorden van Viktor Schauberger zelf:

“In de Repulsine is het de langgerekte, in de lengte ontstane kolkbeweging, welke de doorstromende lucht tot meer dan 90% (maximaal 96%) ontbindt tot losse ionen. De daarbij vrijgekomen extreem lichte waterstof (atoomnummer 1) en stikstof (atoomnummer 7) reageren niet op centrifugatie en ontsnappen via de centrale as naar boven, waar ze de luchtdruk opheffen.

De zwaardere zuurstof (atoomnummer 8) reageert daarentegen wél op centrifugatie, echter passief gemaakt door de cycloïde-beweging en hogere temperatuursvormen, komt zuurstof in contact met de onder deze omstandigheden geactiveerde koolstoffen (atoomnummer 6), waardoor het natuurlijke emulsieproces optreedt, waarin de bio-centripetale krachten overheersen over de bio-centrifugale krachten.

Aldus ontstaat het biologische of fysische vacuüm ontstaan, dat zelfs in kleine machines ongeveer 4.000 liter, ofwel 4 kubieke meter, aan lucht per seconde verbruikt, wat in die gevallen ongeveer 10.000 pk aan de aandrijfas levert om arbeid te verrichten. Als dit fysisch vacuüm wordt gecreëerd voor de aanzuigopeningen, dan wordt de machine zelf door deze kracht in die richting naar voren getrokken, waardoor de weg wordt vrijgemaakt voor de productie van stille, 'brandstofloze' vliegtuigen.

Het enige aandrijfmedium is de aangezogen lucht. De volumereductie, die volgt naar aanleiding van de natuurlijke emulsie en zorgt voor het ontstaan van een krachtig biologisch vacuüm, zorgen voor de aanzuiging van meer lucht, waarop de cyclus van dit ademhalende systeem zich herhaald en geleidelijk de rotatiesnelheid van de interne stofwisseling en emulsieprocessen laten toenemen en in de buurt van de geluidsnelheid helpen komen, waarop de stijgende 'levitatie' krachten op den duur de overhand krijgen op de drukkende 'zwaartekracht' om teneinde het vlieglichaam te laten zweven.

Luchtmassa's die oververzadigd zijn met zuurstof zullen de enige brandstof van de toekomst worden! Ik heb jullie verteld dat er volledig nieuwe soorten apparaten en machines bestaan die hoogwaardige potentiaalverschillen genereren. Deze produceren op hun beurt propagatieve en opwaarts evoluerende (zich vermenigvuldigende en veredelende) reactieve krachten, die kunnen worden gebruikt om bio-machines bijna zonder kosten aan te drijven.

Dit zal de mechanische en fysieke luchtdruk op de Aarde verminderen en zelfs in laaggelegen gebieden zullen bergluchtomstandigheden heersen die bevorderlijk zijn voor het verhogen van de vegetatie en tegelijkertijd zullen tropische klimaatveranderingen plaatsvinden, die de komende ijstijd zullen tegengaan. De afvallende energieën van deze reactieve krachten creëeren de vormkrachten die resulteren in een kwantitatieve en kwalitatieve toename in groei. Deze machines zullen de hele wereldeconomie volledig veranderen en oorlogen, strijd en hebzucht overbodig maken, omdat er automatisch een overvloed aan plantaardig materiaal zal ontstaan.

Gelijktijdig met het neerslaan (verschijnen) van de voormalige drager-substantie, ontstaat het tegenovergestelde product van synthese (de verdwijning). Het is de kwaliteit zelf in statu nascendi - het voortplantende embryo. Dit verbruikt nu de tegenwicht biedende weerstand tegen gewichtloosheid en ontwikkelt zich op deze manier tot de primordiale, vormende kracht of het ware materiaal van levitatie. Om dit embryo van levitatiematerie mechanisch te vermeerderen is een belachelijk kleine hoeveelheid kracht nodig - ongeveer 1/4 pk!

Wat opmerkelijk is en blijft, is dat schijnbaar niemand begrijpt hoe je de goedkoopste en krachtigste reactiekracht - centrifugale kracht - kunt omzetten in een centripetale kracht, waardoor de weerstand in alle techno-academische machines kan worden omgezet in extra vermogen. Degene die dit wel begrijpt, begrijpt ook dat in plaats van een efficiëntie van ruwweg 10-12% zoals tot nu toe het geval is geweest, maarliefst een efficiëntie tot 96% kan worden bereikt en benut!

> Dit alles wordt bereikt door de effecten van reactieve temperaturen, of nauwkeuriger gezegd, door de werking van dalende en geconcentreerde hitte en stijgende en expanderende koude. Hoe intenser het effect van deze 'hogere' invloeden, hoe inactiever de zuurstof wordt en hoe agressiever het protoxide wordt. De cruciale factor in de mechanische voortplanting van vormende embryo's is daarom de natuurlijke omzetting van normale temperaturen, waarvan de effecten van nature tegengesteld zijn, in reactieve functies."

Dat wil zeggen de 'actieve' bestanddelen – alszijnde zuurstof en koolstof – zodanig met elkaar laten 'reageren' dat de opbouwende tempergradiënt ontstaat en de hogere temperatuursvormen ontstaat uit de lagere. De Implosiemachines van Viktor Schauberger hebben daarvoor alleen de impuls nodig (actie) en manifesteren de reactie in de creatie van een weerstandsloze beweging. Het lichaam is daarbij volgens Viktor slechts een antenne, terwijl de zender verantwoordelijk is voor het fenomeen dat we 'beweging' noemen. Beweging is daarbij de functie van temperamenten, die in en om zichzelf bezeten zijn van plus en min in de vele verschillende vormen (in de ruimte) en maten (volume).

> "Door dus de innerlijke-atomaire structuur te veranderen, kunnen we het zwaartepunt verplaatsen en daardoor die beweging bereiken die we als pure, weerstandsvrije beweging beschouwen. Dit betreft een beweging die we echter zo lang niet hebben begrepen, omdat we zelf de weerstand zijn, die onder de moeilijkste omstandigheden zichzelf moet bewegen om te evolueren. De realisatie van dit principe zal in de eerste plaats mentaal de nodige vooruitgang opleveren en dienovereenkomstig zal de exploitatie van deze ontdekking onze economische activiteit (onze voormalige zinloze arbeid) volledig revolutioneren.
>
> Het is dus de machine die de creatie van deze embryo's van kwaligen mogelijk maakt door de polariteiten en functies van de samenstellende krachten om te keren, die tot dit doel zal bijdragen. Als dit concept tot zijn logische conclusie wordt gebracht en deze mechanisch geproduceerde, vormende embryo's worden gecombineerd met de verschillende media van water, aarde, sap en lucht, dan is de resulterende productiviteit werkelijk verbluffend.
>
> Vanaf dit moment begint alles waarin kwaligen zijn opgenomen zichzelf te reproduceren en opwaarts te evolueren. Op het juiste moment kan stimulatie verbluffende effecten hebben en daarom is het mogelijk om alle vormen van groei te bevorderen. Het enige dat nodig is, is een natuurlijke, voortplantende beweging (cycloïde-ruimtecurve), die de vruchtdragende embryo's dwingt samen te smelten met de gesegregeerde en fijn verspreide zaadstoffen, waardoor de geboorte van veredelde hogere groeivormen mogelijk wordt.
>
> Wat geldt voor de voortplanting van groei geldt ook voor de groei van kwaligen, dat wil zeggen voor de opwaartse evolutie van kwaliteit naar een octaaf hoger. Geconcentreerde energetische massa's van bipolaire drempelstoffen hebben daarom slechts de geringste drijfkracht nodig om met elementaire kracht op elkaar in te werken. In het kort betekent dit niet alleen de bijna kosteloze en arbeidsvrije oplossing van de huidige problemen met de voedselvoorziening, maar ook die van energie, brandstof en grondstoffen. Dit lost het grote probleem van de energievoorziening eenvoudig en goedkoop op, en wat meer is, op natuurlijke wijze!"

Met het bereiken van deze prestaties had Viktor zijn doel bereikt, namelijk: een drijvende kracht op natuurlijke basis om daarmee kolen-, olie- en waterkrachtcentrales overbodig te maken. Om terug te

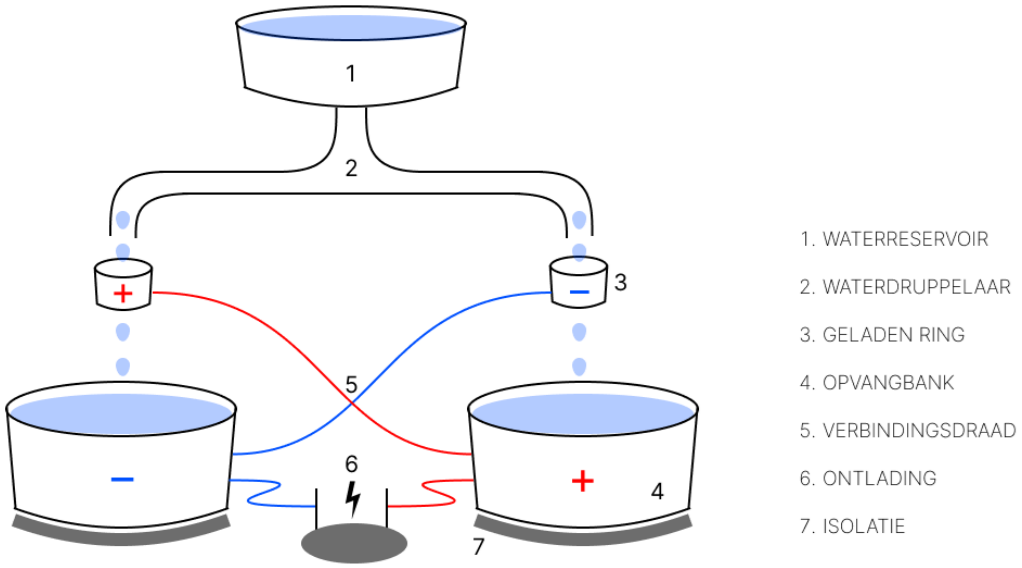
keren naar de drie vragen over de Repulsine waarmee wij begonnen. *Wat is het?* 'De Repulsine is een kiemkrachtgenerator waarmee de mensheid opnieuw kan worden teruggebracht naar het Paradijs'. *Waar dient het voor?* 'Het dient de algehele vooruitgang van het leven door de natuurgetrouwe productie van hoogwaardige substanties die zowel de vormende- als de drijvende krachten van het Leven dienen.' *Wat zegt de wetenschap erover?* 'De wetenschap zwijgt, omdat 'we hier te maken hebben met tot nu toe nog niet onderzochte reactieve elementen.'

Klimaat

4.1 Waterdruppelaar

Een experiment dat Viktor meerdere malen heeft uitgevoerd en waarin de bi-polariteit van de inherente energieën in de stoffelijke drager 'water' duidelijk naar voren komt, is een experiment dat voor het eerst werd uitgevoerd door William Thomson (1824-1907), later bekend als Lord Kelvin. Tijdens een onderzoek van Thomson naar de thermische energie van water, om de efficiëntie van stoommachines te verbeteren, ontdekte hij per ongeluk de mogelijkheid om elektriciteit op te wekken uit vallend water.

In dit onderzoek maakte Thomson gebruik van een apparaat dat sindsdien bekendstaat als de **Kelvindruppelaar** en bestaat uit twee druppelaars, die naar behoefte water druppelde dat afkomstig was uit een waterreservoir erboven. Het water dat verticaal naar benden viel, viel door twee metalen ringen, elk met een gat in het midden waar het water door stroomde. De ene ring is positief-geladen en de andere ring negatief-geladen. De positief-geladen ring is kruislings verbonden via een metaaldraad met een opvangbak onder de negatief-geladen ring en andersom, waarbij er geen verbinding is tussen beide draden (figuur 4.1).

Figuur 4.1: de opstelling van de Kelvindruppelaar.

De opvangbakjes zijn geïsoleerd van elkaar en zijn niet geaard aan de aarde, zodat de elektrische spanning niet ontlaadt. Op dezelfde manier moeten de ringen elektrisch geïsoleerd zijn van elkaar en van hun omgeving. Wanneer het water nu valt door de ringen, wordt aan dit water die lading onttrokken waarmee de ring is geladen. In andere woorden, als water door de positief-geladen ring valt, worden de positieve ionen eraan onttrokken en blijft er negatief-geladen water over dat eronder in de opvangbak valt en dienovereenkomstig negatief-geladen is en ook is verbonden met de negatief-geladen ring via de metaaldraad. Andersom geldt uiteraard hetzelfde.

Het gevolg is dat de spanning in de opvangbakjes geleidelijk toeneemt en daardoor ook de spanning in de ringen, die via het metaaldraad verbonden zijn met de opvangbak. Een hogere spanning betekent een krachtigere aantrekking en dit betekent een intensivering van de aanvankelijke scheiding van bipolaire elementen. Wanneer een bepaald spanningsniveau is bereikt, vindt er een ontlading plaats van positieve ionen richting de negatieve ionen, in feite een kunstmatige bliksemontlading, waardoor de onderlinge ongelijkheid wordt vereffent.

Tegen de tijd dat Viktor Schauberger met deze kennis in aanraking kwam, in de jaren 20 van de vorige eeuw, was het vermogen van water om elektriciteit af te geven reeds bekend, aangezien Philipp Lenard (1862-1947), een natuurkundige die zelf experimenteerde met de kelvingenerator, in 1892 al uitgebreid verslag maakte over de 'elektriciteit van watervallen'. Zijn metingen aan watervallen in de Oostenrijkse Alpen met een brandende paraffinelamp op een isolerende ebonieten staaf en een elektroscoop, om spanningen mee te meten, leverden tal van resultaten op.

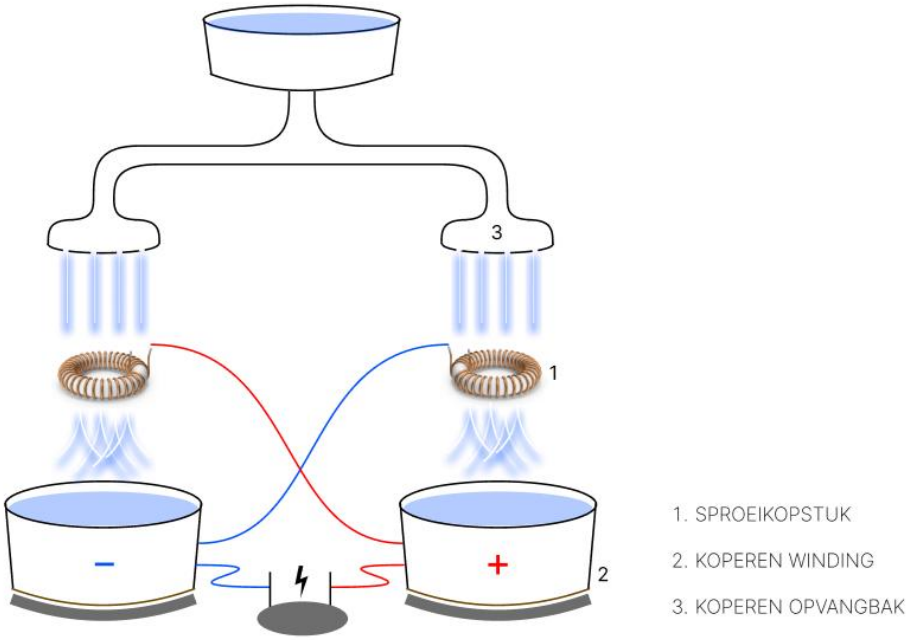
Zo bleek dat in een open veld het normale aardpotentiaal kon worden waargenomen als de lamp, aangesloten op de elektroscoop, omhoog werd gehouden. In de buurt van een waterval werd de spanning echter veel groter. Zelfs licht glooiende beken vertonen dit effect, dat pas ophoudt bij gladde waterlopen. Uit de naar aanleiding hiervan uitgevoerde experimenten zei Lenard dat:

> "Watervallen en waterstralen een scheiding van elektriciteit veroorzaken tussen water en lucht. Waterdruppels die op water of een natgemaakt lichaam vallen, ontwikkelen zo een elektrische spanning. Het water wordt zogezegd positief elektrisch, de lucht ontsnapt met een negatieve lading vanaf het punt van inslag.
>
> Stralen die zijn vervallen tot druppels zijn geschikt om het verschijnsel zeer merkbaar te maken; de lading van het water kan toenemen tot het punt van vonkvorming en de luchtpotentiaal in een kamer kan worden verhoogd tot honderden volts."

Viktor was echter niet iemand die afging op andermans bevindingen en wilde in 'levende lijve' dit gedrag observeren. Het duurde niet lang of een geïmproviseerde versie van de kelvingenerator werd in elkaar gezet. Dit apparaat bestond opnieuw uit twee sproeiarmen, ditmaal uitgerust met sproeikopstukken, die het water niet naar beneden lieten druppelen maar als een straal naar buiten spoten onder een bepaalde (gewenste) druk. Het water dat verticaal naar benden viel, viel door twee koperen windingen, elk met een gat in het midden waar het water door stroomde.

Het vallende water werd vervolgens opgevangen door twee koperen kommen, die fungeerden als opvangbak en op zo'n 30 centimeter onder de waterstraal werden geplaatst en aan de buitenkant geïsoleerd waren met paraffine (met overlapping van de bovenrand). De koperen winding van de ene zijde was via een koperdraad verbonden met de koperen kom aan de andere zijde en omgekeerd aan de andere kant. Op dezelfde manier wordt door de positief-geladen koperspiraal de positieve lading aan water onttrokken en door de negatief-geladen spiraal de negatieve lading (figuur 4.2).

Dit leidt ertoe dat het vallende water, zich na door de koperen windingsring te zijn gevallen, voortplant met één enkele lading. In het geval van de aangepaste Kelvindruppelaar kan dit water druppelsgewijs of als straal, via een daarvoor aangepast sproeikopstuk die verschillende waterstralen (onder een bepaalde waterdruk) doorvoert (zie afbeelding 4.2, punt 3), door de koperen spiraal worden geleidt. Dit leidt ertoe dat het vallende water, zich na door de koperen spiraal te zijn gevallen, voortplant met één enkele lading.

Figuur 4.2: aangepaste versie van de Kelvindruppelaar.

De minpool stoot de minpool af, net zoals de pluspool de pluspool afstoot, wat er toe leidt dat de waterstraal (of waterdruppel) de vorm aanneemt van een kegel, die naar beneden toe breder wordt. Oftewel, het vallende water ontbindt. Deze ontbinding leidt tot een elektrische spanning, omdat het apparaat geïsoleerd is van de aarde. Zou u nu uw vinger op de koperspiraal houden – en het systeem aarden – verdwijnt de elektrische spanning en wordt het doorstromende water weer tot een straal.

Om de aanwezigheid van een elektrisch geladen veld te kunnen detecteren, was een elektroscoop nodig. De eerste in zijn soort werd uitgevonden door Wilhelm Exner (1840-1931), die deze uitleende aan Viktor voor zijn experimenten in Neurenberg. De elektroscoop van Exner bestond uit een cilindrische metalen behuizing die aan beide uiteinden was afgesloten met glas en waarin een dunne platte metalen plaat, geïsoleerd van de omringende metalen behuizing, door de bovenkant werd gestoken. Aan elke kant van deze plaat hingen verticaal twee dunne folies van bladgoud.

Wanneer een koperdraad, verbonden met een van de opvangbaken, in de buurt van het uitstekende uiteinde van de metalen plaat werd gehouden of deze aanraakte, flapperden de twee stroken bladgoud. Begiftigd met gelijke ladingen, stootten ze elkaar af en beginnen horizontaal ten opzichte van elkaar te zweven. Toen het bladgoud folie de metalen behuizing op hun verste punt raakten, werden de ladingen geaard en hingen de bladgoudfolies weer verticaal. Op deze manier werd door middel van de elektroscoop van Exner aangetoond dat er elektrische spanningen werden gegenereerd uit vallende waterdruppels.

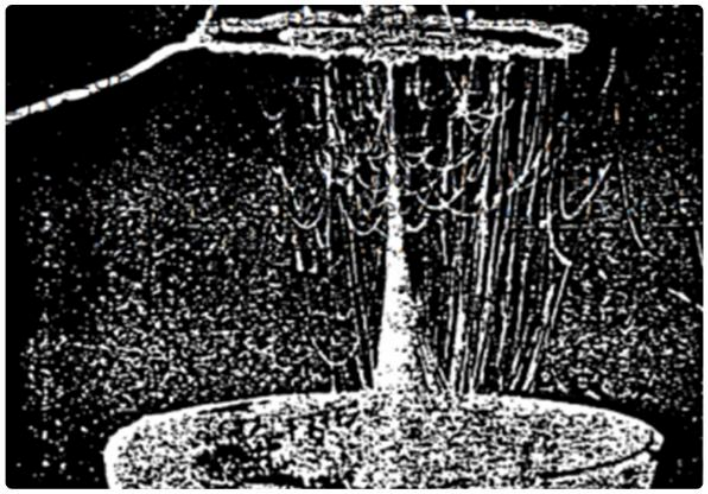
> “Op elke opvangbak kan een geïsoleerde hoogspanningskabel worden aangesloten en als de uiteinden van de twee kabels dicht bij elkaar worden gebracht, springt er een vonk tussen, die in de orde van 60.000 volt kan liggen. De vuistregel voor het bepalen van de grootte van de lading is 2.000 volt per gesprongen millimeter.”

4.2 Refluxstroom

Naast zijn interesse in het genereren van ladingen, gebruikte Viktor dit apparaat ook om de kwaliteit en vitaliteit van water te testen. Een liter goed bronwater uit de bergen moest ongeveer 150 keer door de druppelaars voordat de goudfolie ophield met flapperen. Iedere keer wanneer het water namelijk 'valt', verandert de verhouding van gravitationele en levitationele stoffen (of krachten) in het water in het voordeel van gravitatie, waardoor de oorspronkelijke zuigkracht van de biomagnetische spanning die in goed bronwater zeer hoog is, achteruitgaat en daardoor de pulsatie met de koperen flappen verzwakt.

De reden dat goed bronwater pas na 150x door de kelvingenerator te zijn gestroomd de koperen flappen niet meer laat flipperen, heeft dus niet zozeer te maken met dat er geen elektrische spanning meer aanwezig is, maar dat de verzwakte hoeveelheid levitatieve stoffen in dat water onvoldoende zijn om de pulsatie (het flapperen, zoals dat zogenaamd indicatief is voor de elektrische spanning) te laten optreden. Het wordt als het ware eenrichtingsverkeer. Wat valt is een pure massa, verstoken van enige pulsatiekracht (die het van oorsprong juist in z'n aard als bronwater had opgebouwd, geconcentreerd).

Door daarnaast te experimenteren met water op verschillende watertemperaturen ontdekte hij zo ook dat bij +37°C de zuurstof in het water agressief werd. Met in het achterhoofd nog de levendige herinneringen van zijn ervaringen bij de ongerepte watervallen van de Boheemse bosgebieden, waar die jarenlang boswachter was geweest, en bij goede verlichting een refluente kegelvormige terugstroom kon waarnemen in het vallende water, werd besloten de vallende waterdruppels te examineren met een sterke verlichting tegen een donkere achtergrond. Hoewel opgetogen, maar niet zozeer verbaasd, kon worden waargenomen dat er fijne (levitatieve) druppeltjes van de hoofdstraal onder de koperen spiralen vandaan konden worden gezien, zijwaarts kromden en zich omhoog bewogen in weerwil van de (in omgekeerde richting vallende) zwaartekracht (figuur 4.3).

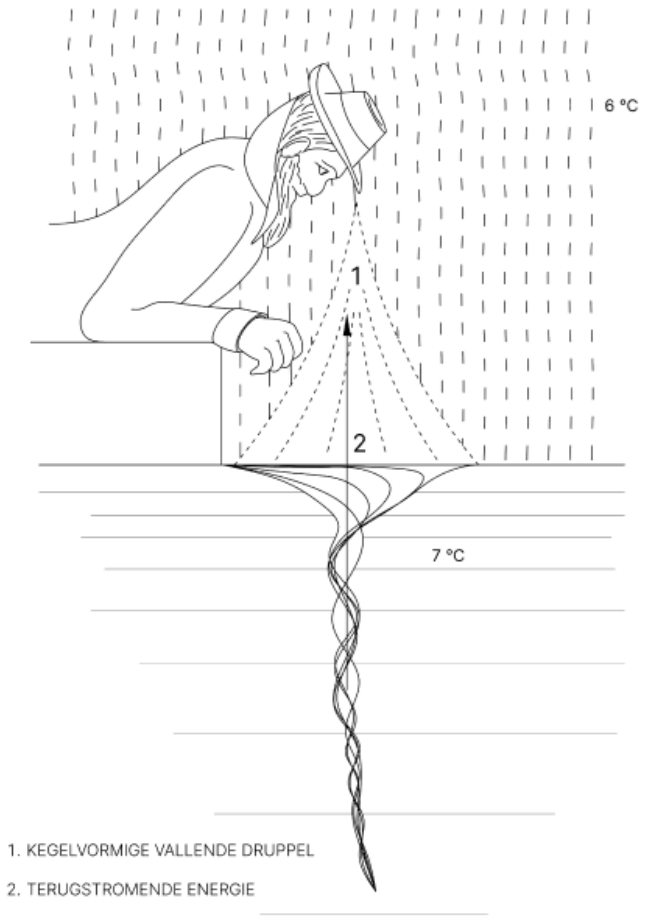

Figuur 4.3: opstijgende waterdruppels in experiment.

Zelfs wanneer de 'druppelaar' werd omgebouwd tot 'waterstraler', waarbij het water met een druk van 5 bar richting de koperen spiraal geblazen werd, bleven de waterdruppels opstijgen in stroomopwaartse richting. Op deze manier werd opnieuw bevestigd wat Viktor intuïtief al wist, namelijk dat er in 'een spanningsveld altijd sprake is van beweging in twee richtingen'. Een actieve en

reactieve bewegingsrichting. Deze waarneming tijdens de experimenten met de kelvingenerator, herinnerde Viktor aan een eerdere ervaring die hij opdeed bij de rand van zijn houtbaan.

> “Het regende in vlagen. Ik lag op de drijver en keek naar beneden in de krachtige draaikolk, die ontstond in het waterbassin. Alsof het uit een goot viel, stroomde het regenwater van de omgekeerde rand van mijn hoed in het gat. Volgens de conventionele zwaartekrachttheorie had het in de draaikolk moeten vallen. Maar dat deed het niet. Terwijl het viel, werd de regendruppel breder tot een kegelvorm (naar beneden in de breedte toenemend) en op deze manier vormde zich een hoedvormige trechter boven de onderste draaikolk in het water (die naar beneden juist smaller werd).
>
> Ik observeerde dit buitengewone fenomeen aandachtig. Maar niet voor lang, want plotseling sloeg een ijskoude waterstraal me recht in het gezicht. Wat ik me later realiseerde is dat er een refluxkanaal – een terugstroom – ontstond, in stroomopwaartse richting. Als deze terugvloeiende substanties een koelere externe temperatuur tegenkomen die boven hen ligt, dan ontstaat het geval wat ik op dat moment ervaarde.
>
> Als de watervormende energieën, die achter- en opwaarts langs het terugstroomkanaal omhoog stromen, namelijk een luchttemperatuur tegenkomen die lager is dan die van het water, dan zetten de inherente energieën zich uit en verhinderen ze dat het water dat in de tegenovergestelde richting valt, binnenkomt.”

Figuur 4.4: opwaartse waterstraal.

Figuur 4.4 toont een figuurlijke interpretatie van de hierboven omschreven situatie. In de experimenten die Viktor uitvoerde met zijn versie van de Kelvingenerator, die in bepaalde aspecten verschilt in materiaal en vorm ten opzichte van de originele versie van Thomson, werd het bestaan van dit refluxkanaal, of de reactieve terugstroom, bevestigd.

Vanuit de overtuiging dat via dit refluxkanaal de meest verfijnde energieën stroomopwaarts stijgen en dat alles dat 'verschijnt' in de fysieke wereld het afvalmateriaal is dat voortkomt uit deze opwaartse stroom, kwam het idee voort dat door deze stroom te versnellen het product kan worden gegenereerd dat in de fysieke wereld 'licht' wordt genoemd.

Toen tijdens de experimenten met de Kelvingenerator dan ook een gloeilamp, die in feite bestaat uit een geëvacueerde bol die is gevuld met een gas (zoals argon of helium), en geen andere verbindingen behalve de aardedraad heeft, in de opwaartse stroom werd gehouden, begon de gloeilamp te schijnen. Het enige wat dus nodig is, is de aardedraad aan te sluiten om de leefruimte zo helder als de dag te maken. Om dit natuurlijke licht, dat temperatuurloos is, te doven, wordt de aardedraad gewoon losgekoppeld.

De kleur van het licht dat uitstraalt van de gloeilamp wordt echter bepaald door de temperatuur van de gloeidraad, wat ertoe leidde dat wanneer de gloeilamp naast de stroomopwaartse stroom werd gehouden een dieprode uitstraling had. Toen de gloeilamp hoger in de stroomopwaartse stroom werd gehouden, veranderde de uitstraling eerst naar blauwgroene en uiteindelijk zelfs tot fel wit licht. Tegelijkertijd hiermee was er een voelbare opwaartse trek van koele, tornado-achtige luchtstromen waarneembaar boven het apparaat.

Hoe hoger de gloeilamp de in de stroomopwaartse stroom werd gehouden, hoe minder geëlektrificeerd het water, 'koeler' de temperatuur en dichter de energieën, die bepalend zijn voor het lichtgevende effect van de snelheidsverhoging van de stroomopwaartse stroom die optreedt als het stroomt door de vacuümruimte van de gloeilamp. Van dit licht kwam geen warmte af en Viktor noemde dit dan ookwel 'kunstmatig zonlicht'.

4.3 Licht van de Zon

Het resultaat van de experimenten met de kelvingenerator is dat natuurlijk daglicht zeer goedkoop kan worden gereproduceerd. Tegenwoordig is men snel geneigd te denken dat licht onlosmakelijk is verbonden met warmte, maar niets in minder waar. 'Natuurlijk licht is juist koud en dit inzicht zou in een gezonde maatschappij het einde moeten betekenen van hedendaagse, degeneratieve verlichtings-systemen die het gezichtsvermogen aantasten', volgens Viktor.

Ter verduidelijking van dit principe haalt hij de aard en eigenschappen van de zon, als primaire lichtbron op aarde, regelmatig aan ter discussie. Als de zon echter een vurige gasbol zou zijn, zoals vele geloven, dan zouden de reacties van de fructigene elementen, welke opwaarts uit de aarde bewegen richting het zonlicht, traag zijn omdat zich tijdens deze opwaartse ontwikkeling een verwarming opdoet die weerstand oplevert.

In dat geval zou de tegenovergestelde substantie, de neerdalende zuurstof, juist zeer actief zijn, omdat die zich ontwikkelt via warmte. Als dit zo zou zijn, hoe is het dan mogelijk dat er fysieke groei plaatsvindt in het licht van de Zon? Zouden de winters dan niet vol bloei moeten staan, in plaats van de zomers? Oké, aangenomen dat de zon een vurige gasbol is, waar wij gelukkig net dicht genoeg bij

in de buurt zweven om niet te bevriezen en net ver genoeg van zijn om niet te verbranden, zou het logische resultaat zijn dat de intensiteit afneemt met toenemende afstand van de hittebron, dat wil zeggen van de zon. Hoe kan het dan warmer zijn in een dal en kouder op de bergtop?

> "Sinds het allereerste begin der tijden staat de zon boven alles en kijkt in ijzige stilte neer op de uitzinnige activiteiten van de mensheid, die haar als een vurige bol beschouwt. Hoe kan het ook anders, zo is hun directe mentale benadering van het leven. Maar hoe dichter we deze bron van licht en warmte naderen, hoe kouder en donkerder haar gezicht wordt. Hoe dichterbij we komen, hoe helderder de sterren zijn."

Laten we beginnen met het aspect van duisternis en de opvatting van Viktor dat er zonder atmosfeer geen sterren zichtbaar zouden zijn. In plaats van de normale gradaties van schaduw die op aarde voorkomen, zijn de gebieden van licht en schaduw in een baan om de aarde echter scherp afgebakend met weinig gradaties en worden ze gereduceerd tot bijna puur licht en schaduw.

Dit komt omdat de dichtheid van de deeltjes van het omringende atmosferische gas onvoldoende is om een significante laterale diffractie of verstrooiing te veroorzaken, die de richting waarin het licht zich voortplant zou variëren, waardoor de gebieden in de schaduw lichtelijk zouden worden verlicht en dus in intensiteit zouden variëren. Hieruit zou blijken dat het van de dichtheid van de gasdeeltjes in de ruimte rondom de Aarde afhangt of de straling vertraagt, verschilt en verstrooid wordt en wat de totale lichtsterkte is.

Vergeleken met de ijle ruimte is de atmosfeer van de aarde extreem dicht en zou zeker een remmend effect hebben, waardoor de zeer hoge frequentie van de inkomende straling wordt gereduceerd tot de frequentieniveau's van zichtbaar licht. Hoe groter de dichtheid, hoe groter de verstrooiing, die als geheel op lagere niveaus van de atmosfeer werkt als een vergrootglas, waardoor een uitvergroot beeld ontstaat. Een fenomeen dat verklaart waarom de zon en de maan groter lijken als ze net boven de horizon staan. In die zin is het dus zo dat hoe 'dichter we bij de zon zijn', op kleine schaal, 'hoe helderder de sterren zijn'.

En zo komt het dat het ontstaan van zonlicht plaatsvindt op zeer hoge hoogten, wanneer de specifiek dichte, vormende, fructigene stoffen omhoog stijgen, als gevolg van de lage temperaturen die op zulke hoogten heersen. Het opstijgen van deze 'koude' stoffen verklaart het toenemende verwarmingseffect van dalende en concentrerende vormen van warmte. Als kou verdwijnt, komt warmte in de plaats. Hoewel de intensiteit van deze warmtevormen afneemt in de winter op het noordelijk halfrond en in de zomer op het zuidelijk halfrond, wanneer de aarde in beide gevallen dichter bij de zon staat, neemt de intensiteit van het licht juist toe.

In de winter, wanneer de zon dicht bij de Aarde staat en de zonnewarmte het hoogst is (groter percentage blauw en ultraviolet licht), is de passiviteit het grootst op aarde, met lage temperaturen en het koude, heldere, witte winterzonlicht, dat de vegetatie slapend houdt en bepaalde diersoorten in een winterslaap brengt. In deze periode worden voortplanting, bevruchting en groei tot een minimum beperkt. Op het punt van de midwinter, dat wil zeggen 25 December, begint de zon zogenaamd weer op te stijgen, neemt de afstand tussen aarde en zon toe. Dit viert men met Kerst als de metaforische "herrijzing van Jezus" - niet de zoon, maar de Zon van God. Is het immers niet opvallend dat Jezus altijd wordt afgebeeld met zonnestralen om zich heen?

Volgend op deze gebeurtenis gaat de winter over in de lente en zomer, en wanneer de hoek van de zonnestralen groter wordt tot het punt van midzomer op 21 Juni, neemt de thermische intensiteit van

de straling toe omdat de intrinsieke kracht van het ultraviolet toeneemt en de ultraviolet-infraroodbalans meer naar het rode uiteinde van het spectrum verschuift. 21 Juni is vervolgens de dag met de langste periode aan daglicht, omdat de zon op dat moment haar verste punt van de Aarde heeft bereikt. Vanaf dat moment gaat de zomer gestaag weer over in de herfst en winter en worden de dagen weer korter tot opnieuw het omslagpunt wordt bereikt op 25 December.

Voor zover het de opwekking van licht betreft, zou de beslissende factor hier dus de specifieke dichtheid zijn die nodig is om het te produceren en die op een bepaalde afstand van de aarde te ijl kan zijn om dit te doen en op die afstand dus duisternis heerst. In die zin is het dus zo dat hoe 'verder we bij de zon vandaan zijn, hoe helderder de sterren zijn', omdat het zichtbare licht van de zon zelf intenser wordt op afstand. De ruimte buiten de aardatmosfeer wordt geleidelijk donkerder, naarmate de afstand van de atmosfeer toeneemt. Dit in overeenstemming met de bewering in de voorlaatste zin van Viktor, 'hoe dichter u mij zal benaderen, hoe kouder en donkerder mijn gezicht wordt'.

Vanuit de ruimte gezien zou de atmosfeer zelf ook kunnen worden opgevat als het vitale vruchtwater dat de aarde omgeeft die zwanger is van leven, waarin ze zweeft en die haar niet alleen beschermt tegen de ongefilterde (verticale) stralen afkomstig van de zon en alle hemellichamen, maar deze via de interactie met de daaraan tegengestelde (horizontale) koolstoffen op aarde omvormt tot zonlicht. Een atmosfeer werkt zo analoog aan een lens die stralen omtovert in kleuren en zo bezien is licht, en zicht, een functie van het emulgeren van de basisstoffen van de atmosfeer door de geosfeer zonder welke geen sterren kunnen worden gezien.

In het verlengde daarvan zou deze onzichtbaarheid natuurlijk ook voor de zon kunnen gelden, omdat zijn feitelijke mate van zichtbaarheid als veel groter, veel dichterbij en veel krachtiger stralend object afhankelijk is van de uiteindelijke omvang en intensiteit van de aardatmosfeer. In die zin zou het gezicht van de zon dus inderdaad donker kunnen zijn, zoals Viktor zei. Een beangstigend feit dat hieruit volgt is dat, als we ver genoeg weg zouden kunnen gaan, we onze eigen planeet niet eens zouden kunnen zien! Het zou pikdonker zijn. We zouden opgeslokt worden door een duisternis waarin helemaal niets te zien is.

Er zou geen omhoog, geen omlaag, geen rechts, geen links, geen zijwaarts zijn, alleen totale desoriëntatie en isolatie. Net zolang tot we dicht in de buurt van een 'andere' atmosfeer raken, waar het opnieuw licht (en dus zicht-barend – letterlijk gestalte geven aan het zichtbare) wordt. Dit alles maakt dat onze Moeder Aarde, 'als Licht in de duisternis', des te kostbaarder voor ons wordt naarmate men zich dit gaat realiseren. Wat we doen met de atmosfeer die onze planeet omhult en met de levensondersteunende omgeving van het water en het bos, waarin we leven en waaraan we ons bestaan te danken hebben, wordt dan niet alleen van vitaal, maar van cruciaal, belang.

Indien wij de resultaten uit de experimenten met de kelvingenerator in verband brengen met de klimatologische omstandigheden van de atmosfeer, toont het ons onder meer aan dat als gevolg van de geleidelijke ophoping van waterdamp door verdamping (alszijnde eerste fase van de waterkringloop), de atmosfeer op een goed moment voldoende verzadigd raakt om de samenklontering van individuele watermoleculen tot regendruppels te vormen. Het neervallen van de regendruppels heeft ermee te maken dat een bepaalde hoeveelheid waterstofdeeltjes, die normaliter opstijgen, door het zonlicht verzadigd raken met de geactiveerde zuurstoffen, want, wanneer waterdamp extreme hoogtes bereikt, wordt het opgesplitst in de samenstellende atomen zuurstof en waterstof.

Eenmaal gescheiden van de waterstof, wordt de zuurstof blootgesteld aan hoge niveau's van ioniserende straling waardoor de nu afzonderlijke zuurstofatomen agressief (en actief) worden en zich mengen met de nog in moleculaire staat zijnde aanwezige zuurstof. Op deze manier wordt ozon

gevormd, uit een allotrope vorm van zuurstof, die verantwoordelijk is voor de absorptie van anders gevaarlijke niveaus van ultraviolette straling, een proces dat van vitaal belang is voor al het leven op aarde. Agressief geworden door de aanwezigheid van zonlicht, consumeert de zuurstof (in het neerwaartse pad richting de aarde) een bepaalde hoeveelheid (opstijgend) waterstof en vormt zich tot wat bekendstaat als neerslag. Of anders gezegd, atmosferisch regenwater: dus met een overwegend positieve lading.

Tijdens het neervallen genereren deze regendruppels een overwegend positief-gepotentieerde uitstraling en aldus verschijnt het fenomeen van een elektrische ontlading in de lucht richting de aarde als bliksem. In feite een vorm van koud licht, die slechts door kortsluiting (met een tegengesteld geladen object, als de aardbodem) kortsluiting veroorzaakt, wat leidt tot een explosie.

Aangezien onweerswolken een hoogte van ongeveer 12 kilometer kunnen bereiken en krachtige opwaartse stromen kunnen bevatten, zoals op kleine schaal is aangetoond is in het experiment met de kelvingenerator (‘de voelbare opwaartse trek van koele, tornado-achtige luchtstromen’), is het mogelijk dat deze ozon, oftewel de conglomeraties aan zuurstoffen, aanwezig in deze ontlading, omhoog wordt gedragen om de beschermende ozonlaag te vormen of te versterken, die het leven op aarde beschermt tegen overmatige ultraviolette straling.

Als nu de onweersactiviteit afneemt, dan zal deze bijdrage ook evenredig afnemen. De onweersactiviteit is, zoals u nu zult begrijpen, dus afhankelijk van de fijnmazigheid van de dipolaire neerslag (de regendruppel), omdat de fijnheid bepalend is voor de mate waarin het deeltje om haar eigen as kan spiralen om een hoge lading te genereren – en dit niet als gevolg van een toename in weerstand, maar juiste als gevolg van een afname daarvan, waardoor de rotatiesnelheid toeneemt.

De grootste hoeveelheid waterdamp is afkomstig is uit de oceanen, gevolgd door de bijdrage van meren, rivieren en landoppervlakken. In verhouding tot de totale oppervlakte aan rivieren en meren is het landoppervlak dat bedekt is met bos veel groter en daarom komt het grootste deel van de verdamping van het land uit het bos. Als percentage van het geheel is de bijdrage van het bos daarom cruciaal voor het behoud van stabiele klimaatomstandigheden. Door massale ontbossing, voornamelijk voor landbouw en veeteelt, is de totale oppervlakte aan bosgebied enorm afgenomen ten opzichte van de oorspronkelijke staat.

Deze enorme uitbreiding van hete, aan de zon blootgestelde oppervlakken heeft geleid tot een enorme toename van de verdampingssnelheid, die in grote mate wordt bevorderd door een temperatuurstijging die wordt veroorzaakt door de effecten en producten van techno-academische technieken en technologie. Als gevolg hiervan is de hele waterbalans van de aarde ernstig verstoord, wat resulteert in zeer wanordelijke agglomeraties van atmosferisch water. Men ervaart hiervan wereldwijd de catastrofale gevolgen die zich hier en daar voordoen als enorme hoeveelheden regenval en overstromingen en op andere plekken door weinig of helemaal geen regen en de ontwikkeling van een verstikkende droogte.

Alleen al door het volume van de overtollige waterdamp worden er in plaats van de hierboven genoemde fijne neerslag veel zwaardere druppels gevormd, die als stortregens neervallen in alsmaar rechtere lijnen en een aanzienlijk lagere lading genereren. In veel van zulke regenbuien en stormen is er daarom helemaal geen onweer en bliksem meer aanwezig. Hoewel deze extra waterdamp de algemene atmosfeertemperatuur zal verhogen, zal het door de beweging van de bovenlucht stromen naar de polen, om daar als sneeuw te vallen, wat bijdraagt aan het volume van water dat bijna permanent vastligt als ijs. Water gaat dus niet slechts verloren in de diepte van de aarde, door het wegzakken van de grondwaterspiegel, maar komt ook vast te leggen op de polen.

Dit is echter niet het hele verhaal, want het verdwijnt ook op grote hoogte. Op het moment dat de rijpe watermolecuul wordt ontbonden, zinkt het specifiek zwaardere zuurstof terug richting de aarde maar stijgt de lichtere waterstof richting de zon. De koolstof is al eerder afgezet, in de vorm van onder de vegetatieve groei, waardoor het water zich in eerste plaats opwaarts bewoog. Tijdens het zinken van de zuurstof, wordt de stijgende waterstof door de unipolaire zuurstof gebonden tot regenwater en mee terug richting de aarde gebracht.

Wanneer de atmosfeer oververzadigd raakt met waterdamp, wat betekent dat de waterdamp agglomeraties vele malen grover zijn, begint de waterdamp zich te verplaatsen richting de regio's in de atmosfeer waar het tot voorheen niet eerder kwam. De polaire aantrekkingskracht van de aarde in relatie tot zuurstof, beperkt echter de maximale afstand van zuurstof tot de aarde, waardoor bepaalde waterstofatomen buiten het bereik komen en verdwijnen richting de zon!

De Aarde is voor ons dat speciale medium dat ons licht geeft en ons in staat stelt ons te verwonderen over al het moois dat ons omringt en te ervaren wat aards leven is. Daarom wordt de toenemende mishandeling van water en het vervuilen van de lucht nog zorgwekkender, niet alleen vanwege de thermische en klimatologische effecten, maar ook vanwege de algehele helderheid.

Als we niets doen, als we niet effectief en snel handelen, dan zal het licht op deze planeet misschien langzaam en onherroepelijk doven en daarmee langzaam maar zeker ook het aardse leven dat ervan afhankelijk is. Het oude gezegde, waarin wordt gesteld dat 'de verkeerde drijfveer de hele wereld op zijn kop zetten' moet nu voor eens en altijd worden begrepen in z'n ware aard.

4.4 Water van de Aarde

In tegenstelling tot een versnelling van de stroomopwaarts stijgende energieën werd in de experimenten met de Kelvingenerator ook geprobeerd om deze stroom te vertragen. Van nature treedt deze vertraging op onder invloed van neerdalende, vrije zuurstof, die een expansieve (positieve) uitwerking heeft op de verdichte energieconcentraten die opstijgen uit de aarde en aanleiding geven tot de stolling. Het proces dat bekendstaat als fysieke groei.

Dit betekent dat wanneer de energieën die rijp zijn en opstijgen in aanraking komen met enige vorm van weerstand, en in elk geval vertragen, veranderen in hun fysieke tegenhanger. Rondom het experiment met de Kelvingenerator leidde dit Viktor tot het idee om in de stroomopwaartse stroom een vetachtige substantie te houden, die de stroom op natuurlijke wijze afremt en de opstijgende energieën vorm aan laten nemen. Hij koos hiervoor parafinnewas en zei over het resultaat:

> "Als zwaar geïsoleerde schilden (zoals parafinnewas), die een remmend effect hebben, rond deze stralende energiebundel worden geplaatst, dan wordt onder invloed van atmosferisch licht en warmte positief geladen water geproduceerd.
>
> Als hetzelfde proces echter wordt herhaald met uitsluiting van licht en warmte, dan ontstaat er negatief geladen water. We hebben dus niet alleen te maken met de geboorte van water, maar ook met de bepaling van het geslacht van het geboorteproduct.
>
> Waterleidingen zijn dus niet langer nodig om wat niets minder is dan het meest nobele water beschikbaar te maken in het midden van boomloze woestijnen of zoutwaterpoelen. Dit lost

> niet alleen op ingenieuze wijze het probleem op van leefruimte voor een voortdurend groeiende bevolking, maar ook dat van voedseltekorten."

In een rivier zien wij in feite hetzelfde. De stroomopwaartse stroom van hoogwaardige energieën plant zich voort langs de biomagnetische as en waar deze in aanraking komt met waterlagen die in potentiaal verschillen, vindt de geboorte van vernieuwd water plaats.

Dit bevestigt de hele gedachte achter het opwaartse remprincipe van een natuurlijke waterstroom, waardoor het in staat is z'n eigen toenemende massa te reguleren in stroomafwaartse richting. Dit hele idee vinden wij terug als centrale gedachte van de Implosie-apparatuur van Viktor, waarin alles is toegespitst op het creëren van die omstandigheden waarin tegengestelde energieën op zo'n manier langs elkaar worden bewogen dat er zich een levenspotentiaal ontwikkelt die slechts een kleine weerstand nodig heeft om in de fysieke wereld te verschijnen als dat wat is 'gegroeid' en in geëvolueerde staat reïncarneert.

Wat Viktor ons is alles duidelijk maakt is dat een val zonder luchtweerstand of mét luchtweerstand bepalend is voor de vorm van energie die wordt opgewekt. Wanneer een waterdruppel in de aanwezigheid van luchtweerstand valt, ontstaat er een axiaal-radiale druk, die in de gloeilamp een donkerrode uitstraling oplevert, en, opgehoopt in Leyden-potten (een antieke soort condensator die stroom opslaat), benzine doet ontbranden.

> "Zo ontstond in 1937 de rampzalige brand in (het luchtschip) de Hindenburg, die gevuld was met waterstof en geaard werd toen het ballastwater vrijkwam. In een ander geval, dat van het Amerikaanse luchtschip de Akron, dat gevuld was met helium en neerstortte door te imploderen op een koele en mistige ochtend in 1933, omdat de heliumvulling omsloeg in water. In het eerste geval ontstond er vuur en in het tweede geval water. De analoge tegenhanger van de heliumsynthese vinden we in de natuurlijke vorming van regen."

Als nu een waterdruppel vrij van luchtweerstand valt, door bijvoorbeeld een ijzeren mondstuk, is het gewicht van de langzaam bewegende waterdruppel, die aan alle kanten van het naar beneden toe smaller wordende mondstuk drukt en wrijft, voldoende is om een ontbindende, dat wil zeggen elektrische stroom vrij te maken en te activeren, die ongeveer 2000-4000 volt op de elektrometer aangeeft. Hieromtrent beweerde Viktor dat wanneer de druk van de spuitmond, en daarmee de wrijving, wordt verhoogt tot ongeveer 3 atmosfeer, de elektrometer al een spanning van ongeveer 10.000-15.000 volt aangeeft en dus alsnog wijst op een afbrekende energievorm.

Als daarentegen de vallende waterdruppel in een met lucht verdunde, drukvrije ruimte wordt bewogen, die ontstaat als de lucht radiaal -> axiaal (van buiten naar binnen) beweegt en dus sneller in elkaar wordt geschroefd dan de vallende waterdruppel kan vallen, ontstaat de bio-magnetische opbouw en opwaartse krachtstroom langs een gezamenlijke verticale as, waarvan de intensiteit toeneemt met het aantal omwentelingen van de radiaal-axiale (terugspoelende) beweging.

In een dergelijk systeem wordt warmte die wordt opgewekt door wrijving, onmiddellijk geabsorbeerd door het water en daarbij wordt een biologisch vacuüm gecreëerd, dat vervolgens aanleiding geeft tot het ontstaan van deze binnenatomaire (bio-magnetische) concentratie. Door de warmte te absorberen wordt de vrije, opgeloste zuurstof die nog in het water aanwezig is passief en de aanwezige koolstoffen actief door de aanwezigheid van het vacuüm en aan de natuurlijke voorwaarde voor bevruchting en voortplanting voldaan.

In dit geval worden geen elektrovolts gegenereerd, maar eerder een soort spanning zoals een verliefd stel deze kent, en Viktor aanduidde als **kiemvolts**, of kwaliteitszaden, met daarin onmetelijke hoeveelheden water. De oneindige versnelling en vertraging van energieën, de eigenlijke pulsatie van het Leven, die zich in fysieke zin openbaart als de overgangsfasen van geboorte en dood, herbergt alle geheimen van de verdwijnende verschijning die wij collectief het fysieke Leven noemen.

4.5 Klimator

In al het voorgaande is ons duidelijk geworden hoe Viktor Schauberger er op natuurlijke wijze, zonder enige vorm van verbranding of vernietiging, in is geslaagd om niet alleen water van de hoogste kwaliteit te produceren, maar ook energie te concentreren en zelfs het licht van de Zon kunstmatig te kopiëren. Het centrale thema in het werk van Viktor was de dynamische uitwisseling van concentrerende en uitzettende processen, die temperatuurgerelateerd functioneren. Het zal u dan ook niet verrassen dat de volgende uitvinding betrekking heeft op het op natuurlijke wijze van 'bovenaf' verwarmen en van 'onderaf' afkoelen van een ruimte.

Daar waar 'technische' warmte opstijgt en leidt tot een warm hoofd en koude voeten, geldt in het natuurlijke geval namelijk het omgekeerde en daalt warmte neer. Dit kunt u zien als warmte die vanuit de hogere lagen in de atmosfeer neerdaalt op aarde en in die richting als het ware opwarmt, bijvoorbeeld van -20°C richting 4°C in de anomaliezone.

Op dat pad volgt deze warmte een dalende en concentrerende bewegingsvorm, omdat het volgens de draaiende kolkdynamiek die Viktor Schauberger centraal stelde in deze 'hogere temperatuursvormen', daalt richting de onderzijde. De koolstof die daarentegen vanuit de warmere aardkern opstijgt richting de anomaliezone alszijnde stijgende en uitzettende koudevorm, is uitzettend vanwege de vorm die het aanneemt als het opstijgt via dezelfde draaiende kolkbeweging, echter richting de bovenzijde van de kolk.

Vanuit de gedachte dat de 'zon de natuurlijke warmtebron voor de aarde is' stelde Viktor dat het absurd is om zoveel moeite te doen, grondstoffen te vernietigen en geld uit te geven voor de verbranding van koolstoffen, terwijl de zon voordoet hoe warmte op een veel gezondere, en efficiëntere, manier opgewekt kan worden.

Het apparaat dat deze temperatuurregulatie tot doel had noemde Viktor de **Klimator**, vanwege de klimatologische invloeden die het reguleert. De term 'klimator' is daarbij een afgeleidde van klimaat-regulator en de Klimator wordt eenvoudig op een plafond geplaatst om, naar wens, te fungeren als zowel een verwarming als koelkast.

> "De Klimator is niets anders dan een soort dynamo die natuurlijke vormen van temperatuur genereert, of nauwkeuriger gezegd, dalende en zich concentrerende warmtestralen en natuurlijk stijgende en zich uitbreidende vormen van kou.
>
> Met de Klimator, niet veel groter dan het formaat van een hoed, kan ik, indien gewenst, een rivier met een temperatuur van ongeveer +20°C in een paar minuten afkoelen tot onder 0°C zonder enige koelapparatuur van het huidige ontwerp (ijs of koelkast).
>
> Om de Klimator in dynamische beweging te zetten, is als initiële kracht een naar binnen gerichte beweging nodig, welke, zodra de vereiste omwentelingen per minuut zijn bereikt, de intensiteit van het koude licht en de warme beweging helpt groeien."

‘**Koud licht**’ en ‘**warme beweging**’ zijn hierbij de steekwoorden die voor Viktor de werking van de zon omvatten. Het ‘licht’ van de zon ontstaat daarbij als afvalproduct van een ‘koude’ opwaartse stroom, zoals duidelijk is geworden uit de experimenten met de Kelvingenerator. In dezelfde richting als het licht schijnt, ontwikkelt zich warmte. Oftewel, warmte van de zonnestraling. Deze warmte is tegengesteld aan beweging, die opnieuw opwaarts beweegt. Deze beweging wordt gegenereerd uit de koude die ontstaat in de anomaliezone op Aarde.

Warmte & licht en koude & beweging kunnen zo als koppels worden gezien en tegelijkertijd kunnen deze koppels worden beschouwd als tegengestelde polariteiten. De warmte-pool is daarbij van de ruimte en zet zich uit in de breedte. De koude-pool is daarbij van (wat ik noem) het volume en zet zich uit in de lengte. In deze zin moet de lagere vorm van temperatuur – de uitzettende warmte – worden gezien als een expansie in de breedte, terwijl de hogere vorm van temperatuur – de uitzettende koude – daarentegen opgevat moet worden als een expansie in de lengte.

> “Door de organische opstelling van het op- en neerwaarts stromende golfmembraan wordt de planetaire beweging in de machine verkregen en door de potentiële hoek van +4°C aan te passen, kan ofwel licht en structuur (warmte), ofwel beweging en dematerialisatie (koude), geïnitieerd wordt. Als ik koud licht en warme beweging in een harmonisch ritme plaats, dan verkrijg ik een groeiende beweging, of de levende kracht van de Almachtige.”

In de laatste zin verwijst groei naar ‘materialisatie’ en beweging naar ‘dematerialisatie’ en wanneer deze tegenpolen in een harmonisch ritme worden geplaatst, ontstaat volgens Viktor de ‘levende kracht van de Almachtige’. Degene die begrijpen wat hier staat, kunnen hieruit de principiële werking herleiden die ten grondslag ligt aan ieder hiervoor besproken Implosie-principe dat voorkomt in de Natuur, of ieder Implosie-apparaat dat op dit dynamische proces is gebaseerd.

In het Implosie-apparaat dat nu ter discussie staat, genaamd de Klimator, worden de hiervoor beschreven processen van de zon met betrekking tot temperatuurregulatie geïmplementeerd. Het ontwerp van de Klimator (figuur 4.6 en 4.7) lijkt het meest op het ontwerp van de water-Repulsine, maar werkt met lucht. Omgevingslucht wordt ingezogen en door een ronddraaiend dubbel-golfmembraan geleidt naar een toroïdale-bolvormige ruimte eronder. In deze toroïdale-ruimte begint de gecondenseerde lucht via de wanden te circuleren.

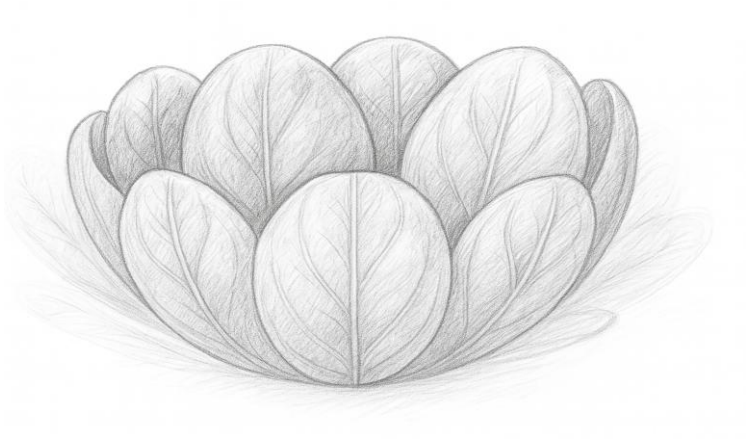
Tijdens deze circulatie zet de gecondenseerde lucht gedeeltelijk uit, waardoor de druk die hierdoor ontstaat aanleiding geeft voor een gedeelte van de lucht om naar buiten te stromen. Deze ‘druk’ moet niet opgevat worden in de conventionele zin van het woord, maar eerder als resultaat van een stoffelijk opwaarderings- en energetisch vermenigvuldigingsproces, waarbij de hoeveelheid calorieën (energie-eenheden) door de voortplanting via de golfmembranen is toegenomen en zich nu ophopen in de ruimte waarin deze worden ‘vrijgelaten’.

Wanneer de verdichte, hoogwaardige luchtelementen via de circulatie aan de periferie naar buiten stromen, worden deze langs een verwarmingselement geleidt. Dit verwarmingselement kan worden beschouwd als een bloeiende bloemkop, met bladeren die in elkaar genesteld zijn en in overeenstemming met de dag- en nachtperiode op Aarde hun bladeren ‘invouwen’ en ‘openvouwen.’ Daarbij wordt de ingevouwen toestand van dit element benut op het moment dat het de bedoeling is om de ruimte af te koelen – overeenkomstig met de nachtelijke periode, en de opengevouwen toestand met opwarming – in lijn met het idee dat bloemen overdag hun bladeren openen.

Viktor omschreef dit element zelf als bestaande ‘uit een reeks geneste, gegroefde, kelkachtige schoepen, die zo zijn geconstrueerd dat de doorstromende massa's, zoals water en lucht, biologisch kunnen worden gecentrifugeerd’. De werking ervan heeft echter puur te maken met de lengte en boog waarop het doorstromende medium naar buiten stroomt en dienovereenkomstig de ruimte ‘verwarmt’ of ‘verkoelt’.

Hieromtrent blikken wij kort op het pad van de zon gedurende de zomer en winter. In de zomer staat de zon verder van de aarde vandaan, waardoor het ontwikkelingspad van zonnestraling langer en daarmee intensiever wordt. Hoe langer de ‘straal’ als het ware onderweg is, hoe verder die zich ontwikkelt en des te meer deze wordt zich presenteert als warmte. De graad waarop de straal arriveert is als het ware hoger of groter. In de winter geldt het omgekeerde, op dat moment staat de zon het dichtst bij de aarde en is de ont-wikkelingsweg van zonnestralen korter en het effect ervan koeler.

Vanuit die optiek bekeken moet dit verwarmingselement worden opgevat. Hoe verder ‘geopend’ de genestelde, kelkachtige schoepen zijn, hoe langer de ontwikkelingsweg van de doorstromende lucht en hoe meer deze het karakter aanneemt van ‘warme zonnestralen’. Staat het verwarmingselement als het ware opgevouwen, als een bloem in de nacht, is de ontwikkelingsweg van lucht erlangs korter, sneller en daarmee verkoelender (figuur 4.5).

Figuur 4.5: interpretatie van genestelde kelkachtige schoepen.

Dit verwarmingselement bestaat uit de verbinding van aluminium en silica met waterglas. Aluminium is een paramagnetisch metaal met oligodynamische eigenschappen. Waterglas is een witte substantie die wordt gevormd uit een oplossing van natriumsilicaat en water. De term silica verwijst hier naar silicium dioxide en is een metaalhoudende stof dat overvloedig aanwezig is in de aardkorst als kwarts, bergkristal, vuursteen, in graniet, zandsteen enzovoort. Aluminium werkt in deze verhouding oligodynamisch, terwijl silica en waterglas beide katalytisch werken. Deze verhouding van 2:3 was volgens Viktor intuïtief gezien de juiste verhouding, omdat een verhouding van 1:1 zal resulteren in een té hoge uitgangstemperatuur.

> “Bij lichte stimulatie produceren de calorieën opnieuw actieve vormen van temperatuur, die indirect resulteren in een vorm van koeling die van onder naar boven werkt en een diffuse vorm van warmte die van boven naar beneden werkt, die allemaal resulteren in de beste en goedkoopste verwarming zonder hout en kolen. Het kernprincipe achter mijn Klimator.”

4.5.1 Verwarmen met de Klimator

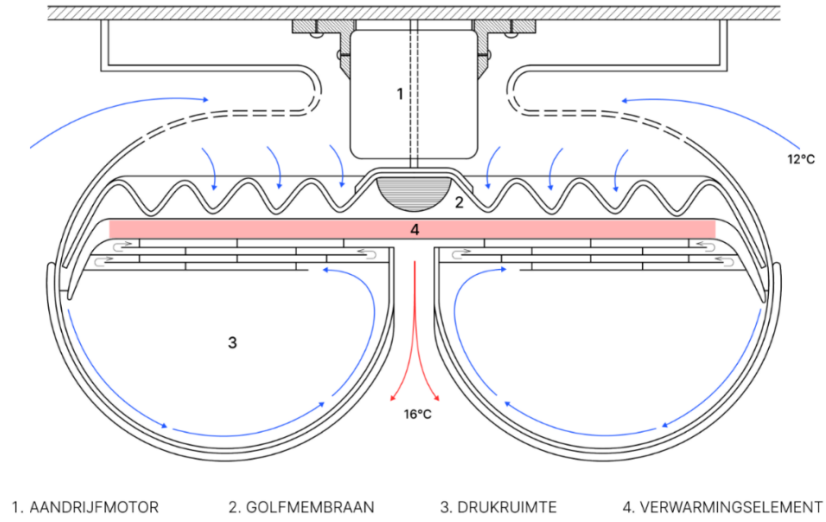
Wanneer het de bedoeling is om een ruimte te verwarmen, zal er koude onttrokken moeten worden en warmte vrij moeten komen. Om dat te bereiken wordt in de eerste plaats de Klimator ingeschakeld, zodat het golfmembraan begint te roteren en lucht via de bovenzijde wordt ingezogen. Of de ruimte nu warm of koud is, deze opwaartse inzuiging van lucht veroorzaakt een naar binnen draaiende beweging, waardoor de zuurstof in de lucht passief wordt en de waterstof actief. In opwaartse richting koelt de ruimte daarom altijd af, analoog aan de atmosfeer van de aarde. Hoe hoger je opstijgt van het aardoppervlak, hoe koeler het wordt.

De ingezogen en verdichte luchtvorm stroomt aanvankelijk door het golfmembraan en stroomt vervolgens over in een toroïdale-ruimte waarin deze begint te wervelen in grotere, lossere stromen alvorens het langs het verwarmingselement naar buiten wordt geleidt. In het geval van verwarming staat het verwarmingselement 'open'. Dat wil zeggen dat de doorstromende lucht een relatief lang ontwikkelingspad heeft, wat uitnodigt tot verlossing en de passieve zuurstofvorm in de uitstromende lucht een lichte stimulatie geeft tot 'activatie'. Eveneens analoog aan een dagperiode op aarde, waarbij zuurstof in de atmosfeer 'actiever' is dan waterstof in dalende richting.

Wat er vervolgens gebeurt is dat deze nu *actief wordende* (maar nóg niet agressief zijnde) zuurstof de opstijgende waterstof in de ruimte niet zozeer absorbeert, maar eerder omringt – zonder deze te consumeren, wat ervoor zorgt dat de luchtvochtigheidsgraad niet degradeert – en daarmee langzaam de temperatuur laat stijgen. Dit in lijn met de gedachte dat deze hogere vorm van temperatuur, namelijk de dalende en concentrerende warmtevorm, inherent is aan de draaiende kolkdynamiek.

Deze omhullende werveling, die de koelte van waterstof als het ware bedekt, werkt net zolang tot het kritische punt wordt bereikt waarop zuurstof agressief wordt en de hogere temperatuursvorm opnieuw plaatsmaakt voor de lagere, en de dalende en concentrerende warmtevorm weer overgaat in de stijgende en uitzettende warmtevorm. Zolang de Klimator echter in werking is, zal dit niet gebeuren en wordt de ruimte gevuld met een warmtevorm die niet drukt.

Kortom: de ruimte warmt op door de opname van waterstof door zuurstof. Zolang dit proces in natuurgetrouwe banen wordt geleidt, zonder excessieve temperaturen op te zoeken, ontstaat op deze manier een warmtevorm die niet drukt maar verzorgt. In dit geval wordt de situatie op Aarde nagebootst "gedurende de dag", oftewel op het moment dat de 'zon schijnt'.

Figuur 4.5: koude lucht erin, warmere lucht eruit = verwarming van ruimte via Klimator.

4.5.2 Verkoelen met de Klimator

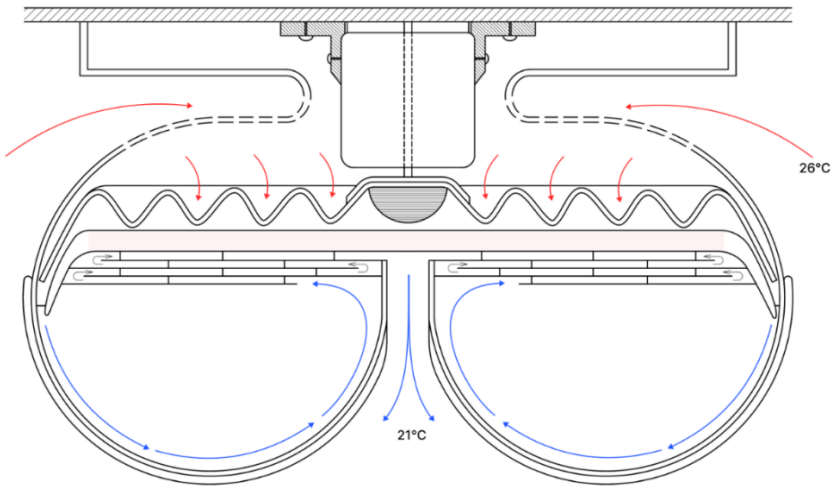
Op dezelfde manier kan via de Klimator een ruimte afgekoeld worden. Daar waar aan een ruimte die opgewarmd moet worden juist kou wordt onttrokken, geldt voor een ruimte waar het de bedoeling is dat deze wordt afgekoeld er juist warmte uit gezogen moet worden.

Nu is het zo dat daar waar overdag warmte op aarde neerdaalt, opnieuw in de aanwezigheid van de zon, wordt die warmte in de periode dat de zon niet schijnt vastgehouden door de aarde. Daarom is het in de winter, wanneer de hoek van de zon anders is en daarmee ook het verwarmingseffect, onder het aardoppervlak warmer als daarboven. De inzuiging of absorptie van warmte op aarde vindt dus plaats door de aarde zelf, wat op dit punt begrijpelijk is want deze warmte is de voedingsbron voor de metabolische processen die zich afspelen in en om de anomaliezone die vlak onder het aardoppervlak gelegen is.

Alleen een technische warmte – zoals schoorstenen, uitlaatgassen en dergelijke – stijgt op en wordt niet door de aarde geabsorbeerd. Om die reden is de opwekking van deze warmte levensgevaarlijk voor de klimatologische omstandigheden! Met betrekking tot de verkoeling van leefruimten is het veelal het geval dat wij te maken hebben met deze technische, uitzettende en opstijgende warmtevorm. Gelukkig kan deze via de Klimator op eenvoudige wijze worden geëlimineerd en getransformeerd.

Om de ruimte te verkoelen wordt opnieuw de Klimator ingeschakeld, zodat er opnieuw omgevingslucht ingezongen wordt en via het dubbele-golfmembraan wordt gekoeld en verdicht. Opnieuw stroomt deze lucht door de toroïdale ruimte, waar deze zich iets verlost, alvorens door het verwarmingselement te stromen. Om echter te voorkomen dat de afgekoelde lucht opnieuw opwarmt, moet de intensiteit, en daarmee de weerstand en stimulatie, van het verwarmingselement worden verminderd. Om dat te bereiken, moet in de eerste plaats de rotatiesnelheid van de Klimator worden verhoogd en ten tweede het verwarmingselement worden ‘ingevouwen’.

Daar waar het voor de subtiele stimulatie van zuurstof ‘open’ stond, in geval van verwarming, geldt nu dus dat die subtiele stimulatie uitstaat en de waterstof actief is en blijft. Wat er in dit geval uit de Klimator stroomt, daalt niet als zodanig neer, maar trekt eerder iets naar zich toe in opwaartse richting. Daar waar natuurlijke ‘warmte’ neerdaalt, geldt immers dat ‘koelte’ opstijgt (figuur 4.7).

Figuur 4.7: warme lucht erin, koelere lucht eruit = afkoeling van ruimte via de Klimator.

Deze vorm van verkoeling vult de ruimte niet slecht door de inzuiging van warmte aan de bovenzijde van de Klimator, maar door de passivering van zuurstof in de ruimte door de gereactiveerde waterstof die aanwezig is in de lucht die uit de Klimator stroomt en de zuurstof in opwaartse richting aantrekt en niet zozeer in zich bindt, maar letterlijk omringd met koelte – wat er in dit geval voor zorgt dat de ruimte nog altijd zuurstofrijk blijft, omdat de waterstof de zuurstof niet zozeer bindt, zoals dit gebeurt in de Klimator – en de ruimte zich begint te vullen met een vorm van zuurstof die in potentie toeneemt, naarmate het anomaliepunt wordt bereikt.

Deze hogere temperatuursvormen, in dit geval de stijgende en uitzettende koudevorm, werkt immers exact via een wervelingsprincipe – die inherent is aan de draaikolk – wat leidt tot de realisatie van een ruimte die zich vult met niets minder dan frisse berglucht.

> “Elk orgaan is een hulpmiddel of een middel om een doel te bereiken dat verschillende aanvullende energieën nodig heeft om te evolueren. In zijn hoogste vorm is het ontwikkelde product een veelvoud van de ur-vorm, omdat de potenties erin zichzelf hebben ontwikkeld. Potenties zijn niets anders dan bipolaire spanningen, die elkaar ontspannen en hun gewenste vorm synthetiseren. Dit is de reden voor het fenomeen van vermenigvuldiging.
>
> De functie van het aanspannen of ontstressen is warmte en koude. Het product is dus een product van warmte of kou. De ademhalingsachtige regulatie van zuurstof tussen onderling verbonden vaten (die koperen en zinken platen bevatten) is voldoende om duizenden warmtecalorieën in een paar seconden te elimineren of om te zetten in koude stoffen.
>
> Deze eenvoudige, natuurlijke processen zijn geldig voor temperatuurschommelingen van meer dan 60°C. Er kan veel tijd, moeite en geld bespaard worden door deze natuurlijke manieren van temperatuurregulatie te gebruiken voor de opwekking van energie, warmte en licht. Hout en kolen worden zo goed als onnodig en Moeder Aarde zal eindelijk verlost worden van de nemende hand van de mens.”

Calorieën, of hoeveelheden energie, die begrijpelijkerwijs verdwijnen zolang de mens machines blijft aandrijven, verwarmingen blijft opstoken en laagwaardig licht blijft produceren ten kostte van de belangrijkste vormende stof van de natuur, kan onmiddellijk een halt toegeroepen worden. Het was echter alsof Viktor tegen dovemans oren praatte, want hij kon niet vaak genoeg benadrukken.

> “Het enige wat we hoeven te doen is alleen maar datgene wat feitelijk 'beweegt, verwarmt en verlicht' op natuurlijke wijze in beweging te brengen om elk soort machine 'oorspronkelijk' in beweging te kunnen zetten of op natuurlijke wijze warmte en licht te kunnen produceren.
>
> Om vandaag te kunnen eten zoekt de mens naar werk, graaft in de aarde naar steenkool, kapt de bossen en haalt olie uit de grond, om, zo denken ze, hun lot te verlichten, maar bereiken precies het tegenovergestelde. Steeds meer mensen moeten werken en hoe ijveriger ze zwoegen, hoe meer honger ze zullen moeten lijden, want zonder steenkool, hout en olie zijn er aardse vernieuwingsprocessen mogelijk.
>
> Met andere woorden, er zal een toenemend tekort zijn aan alles wat het meest vitaal is voor het leven, als we door het zweet des aanschijns de opbouw van kwalitatieve materie remmen en de belangrijkste vormende stof van de natuur – fructigen – exploiteren voor elk mogelijk

en onmogelijk doel. Dat wil zeggen, om machines aan te drijven en voor belachelijke methoden van verlichting en verwarming.

Dit alles in de valse overtuiging dat deze aardse vetresten hoe dan ook tot stof en as zouden worden gereduceerd als ze in de grond werden achtergelaten, en dat het daarom niet uitmaakt of we er zeep of iets anders van maken, of ze alleen maar verbranden. Vanaf vandaag is dit totaal overbodig en onnodig - want mechanische kracht, heling en licht zullen zo goed als gratis zijn!

Met de Klimator, Repulsator en Repulsine kan de eerste 'atoombom' worden gemaakt die stijgt in plaats van valt. Met de vallende atoombom zal het toppunt van bijna volledige vernietiging met behulp van het meest efficiënte verbrandingsproces worden bereikt en tegelijkertijd het lang gezochte keerpunt, want in werkelijkheid had er geen dieper dieptepunt bereikt kunnen worden.

Mens laat het niet zo ver komen! Het geheim van de biotechnische beweging is onthuld en met behulp daarvan kunnen alle machines natuurlijk worden aangedreven en onze woonplaatsen onafhankelijk worden verwarmd en verlicht. Bovendien kan alle groei zowel kwalitatief als kwantitatief worden gestimuleerd tot ongekende vergezichten.

Kortom, al onze wensen kunnen worden vervuld met heel weinig fysieke inspanning. Jammerlijk, en ik spreek uit ervaring, zal dit alles worden beschreven als utopisch, als het product van een gestoorde geest die van plan is allerlei verwarring te zaaien in de huidige economische chaos die wordt veroorzaakt door de waanzin om de meest vitale primaire bron te verbranden en het lef om die krankzinnige activiteit als 'vooruitgang' te bestempelen."

Gebukt door de zwaarte van z'n eigen mislukking, verlamt de wetenschapper zijn beoogde krachten en verstomt zijn ingevingen. De techno-academische onderdrukking van de levensstroom om warmte, licht en energie te genereren betekent de geleidelijke eliminatie van de levenskracht waardoor plant, dier en mens niet alleen gebukt gaat onder allerlei soorten vermijdbare ziekten en een vroegtijdige dood, maar gelijktijdig ook een toenemend gevoel van afzondering en isolatie door een gebrek aan het omgevingsbewustzijn van een ur-samenhang en onderlinge verbintenis.

4.6 Implosie-conclusie

Het proces van warme-oxidatie, waarbij zuurstof vanaf +40°C actief wordt, en bij de vele malen hogere temperaturen die worden opgewekt in techno-academische technologieën de levensfuncties van welke aard dan ook in alle groeiende, levende en autonoom bewegende dingen stoppen, dat nog steeds wordt gezien als het 'normale' verbrandingsproces, is volledig uitgesloten bij Implosie-apparatuur. Zoals u weet is het vrij en unipolair maken van de zuurstof, met als onvermijdelijk gevolg de consumptie en vernietiging van de koolstofmaterie (protoxide) zo ongeveer het meest schadelijke en daarmee domste waartoe de mensheid in staat is.

Het dynamische product van dit verstorende stofwisselingsproces is immers een toename van de 'normale' stijgende, uitzettende en remmende vorm van warmte met als eindproduct van dit immobiliserende proces vernietigend vuur. In organismen treedt in dit proces een retrogressieve kankerachtige ontwikkeling op, die het weefsel al bij leven ontbindt. Deze door de wetenschap

aanbeden warmtevorm is als enige verantwoordelijk voor de afbraak en eliminatie van de genetisch en fysiek ongeschikten en al het andere dat niet heeft bijgedragen aan de voortgang van de evolutie.

De tegenpool van deze groeiremmende en bederf veroorzakende vorm van warmte is de dalende en concentrerende vorm van warmte, die leven geeft aan al die dingen die bestemd zijn om te vegeteren, zich voort te planten en zich af te scheiden. Het zorgt voor groei en verbetert de conditie van grondstoffen. Het doel van deze hogere warmtevorm is om het laagwaardige van het hoogwaardige te scheiden in de hogere rijken van evolutie. De functie van de hogere temperatuurvorm die afkoelt, is om datgene wat de mysterieuze levens- en drijfkracht geeft aan alle levende dingen te doen laten opstijgen en uitzetten. Het is met dat doel dat Implosie-apparatuur is ontwikkelt en wordt toegepast.

Men zou enkel en alleen nog in deze temperatuurvormen moeten denken en deze ur-principes verwerken in hen beoogde techniek. Deze reactieve-krachten, waar nog geen duidelijke naam voor geldt, maar z’n oorsprong vindt in de cycloïde beweging. Het was het product van deze beweging, die over de gehele linie volstrekt onbekend bleef tot in de tijd van Viktor Schauberger.

Het is de ur-activator die Leonardo da Vinci 'il primo motore' noemde. Het is de vitaliserende kracht die Paracelsus het 'levenselixer' noemde. Het is het geheim van geboorte en dood en de beweging waaraan alles op aarde zijn leven en mobiliteit dankt. Het is de ur-bron van de bron van kwaligen.

De cycloïdaal-spiralende beweging is de levende en bewegende 'verbindende schakel' die het moederweefsel weeft in de baarmoeder van de aarde, zoals Goethe het functioneren van deze functionele entiteit beschreef. In afzondering van deze kennis heeft de wetenschap zich het sprookje eigen gemaakt dat er slechts een gravitatiekracht bestaat, zonder zich te realiseren dat er altijd een refluerende terugstromende levitatiekracht bestaat, die in de eerste plaats verantwoordelijk is voor de longitudinale versnelling van media langs een gemeenschappelijke as. Om preciezer te zijn: langs de bio-magnetische as, die als een holle ruimte bevruchtende essenties aanzuigt.

Dat deze vorm van magnetisme ontstaat wanneer een medium met een losse structuur, zoals lucht of water, in een opwindbeweging om zijn eigen as wordt bewogen, en dat deze beweging leidt tot afkoeling en vermindering van het volume, en dat deze vermindering in ruimtelijkheid duidt op de initiatie van het aanzuigende of aantrekkende effect, waar een biologisch vacuüm mee wordt geassocieerd, moesten wij leren van Viktor Schauberger, omdat leraren op school het niet wisten en de wetenschapper deze niet wist te ontdekken in z’n steriele laboratorium. Het geheim van het Leven kan alleen worden aangetroffen in dat wat leeft.

Epiloog

5.1 De harde waarheid

“Wat we vandaag meemaken is geen crisis, maar eerder de ondergang van het geheel, dat wil zeggen de kwalitatieve, fysieke degeneratie van alle organismen, teweeggebracht door de verstoring van de waterbalans van de natuur. Gelijk opgaand met deze devolutie gaat de morele, mentale en spirituele ineenstorting van de mensheid, die al zo ver gevorderd is dat ondanks alle waarschuwingssignalen mensen nog steeds de ernst van de situatie niet inzien.

Erger nog dan beesten, zoekt de mens hun uiteindelijke redding in het decimeren van de mensheid met oorlogswapens, die onze priesters zelfs zegenen samen met de vaandels waaronder onze kinderen geacht worden dood te bloeden. De beslissing, of we deze zelfvernietigende weg blijven inslaan of dat we onszelf op het laatste uur kunnen beschermen tegen onze eigen zelfverminking, ligt alleen bij ons.

De mogelijkheid van de ur-generatie van vrijwel gratis mechanische kracht, warmte, koude en temperatuurloos licht is echter slechts de eerste stap naar culturele wederopbouw. Want met de kunstmatige intreding van de oorspronkelijke beweging is het vanzelfsprekend dat het bloed van de Aarde van de hoogste kwaliteit - water dat uitzonderlijk krachtige stoffen bevat - op mechanische wijze kan worden geproduceerd.

We hoeven deze vormende oscillerende beweging alleen maar te intensiveren om het macroklimaat of hogere potentieel te stimuleren waaruit verplaatsing, namelijk fysieke beweging, voortplanting en verdere ontwikkeling, ontstaat als het biologische vervolg op een natuurlijke drijfveerimpuls. Hiermee plaats ik de hefboom of het steunpunt dat voorbij ruimte en tijd ligt in de handen van de mensheid, die op deze manier de levensstandaard eenvoudig en fundamenteel kan verbeteren langs de hele keten van ontwikkeling. Alleen als dit gebeurt kan de wederopbouw eindelijk beginnen op een werkelijk natuurlijke manier.

Dit zal een einde maken aan de huidige wereldwijde tekorten aan grondstoffen, voedsel, brandstof en kiemstoffen, die moesten ontstaan omdat de werking van de evolutie werd ondermijnd en in de achteruit werd gezet door de omkering van de natuurlijke drijfveer. Er kan niet worden getwijfeld aan wat is gezegd, omdat het is gebaseerd op onbetwistbare praktische resultaten. Het is de hedendaagse wetenschap die zich vergist heeft en die, op basis van verschillende uitvindingen, de verkeerde evolutionaire weg is ingeslagen.

De wetenschap moet nu door een buitenstaander een andere weg gewezen worden, en als dat niet uit vrije wil gebeurt, dan zal ze daartoe gedwongen worden door de massa van de mensen die beroofd zijn van hun meest primitieve rechten op leven. Vergissen is menselijk. Het zou echter onmenselijk zijn om deze nieuwe start nu te vertragen en tegen te houden omwille van wetenschappelijk prestige of andere belangen.

In de huidige situatie staat het leven van miljoenen en miljoenen mensen, die al honger hebben en bevriezen, op het spel. Daarom zal dit alles worden voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten en zal nogmaals worden benadrukt dat de economie niet vooruit kan gaan in de

achteruitversnelling! ‘Hoe moet het dan anders?’, was altijd de onmiddellijke vraag. Het antwoord is simpel: ‘Precies op de tegenovergestelde manier waarop het vandaag wordt gedaan!’. In reeds eerder ondernomen pogingen is mij vaak verweten dat ik de implosietechnologie niet vrij beschikbaar heb gemaakt.

Velen geloven dat ik veel weet, maar wat ik weet niet praktisch kan toepassen. In deze veronderstelling vergissen zij zich. De reden waarom ik deze informatie achterhoud gaat veel dieper. Ik ben ervan overtuigd dat de huidige leiders van de mensheid niet dom genoeg zijn om niet te begrijpen hoe mediale massa's versneld moeten worden om de opbouw van hitte en druk en dus weerstand tegen beweging, die het voor de hand liggende resultaat zijn van de expansie van de onnatuurlijk en omgekeerd bewogen massa, tegen te gaan.

Zonder twijfel is er dus een duidelijke bedoeling om jonge mensen omgekeerde werkwijzen aan te leren waarmee ze hun dagelijks brood moeten verdienen. Tijdens deze zinloze arbeid, gaan ze, in plaats van vooruit, des te sneller achteruit in de pas met de verbeteringen in de tegengestelde bewegingsmethodes. Want alleen zo kunnen de achterhaalde onderwijsprincipes van vandaag floreren!

Als ik het naturalistische systeem van massabeweging voortijdig bekend zou maken en daarmee een natuurlijke en economische (ontwikkelingsbevorderende) modus operandi vrij zou geven, dan zouden de eersten die dit implosieprincipe in handen krijgen degenen zijn die geen enkel belang hebben bij verbeterde sociale omstandigheden.

Ik ben in staat om het organisme van mijn machines zo te construeren dat het ophoudt met functioneren op het moment dat het wordt geopend. Net zoals een levend lichaam stopt met pulseren als het hart wordt geopend, stopt mijn machine ook met functioneren als een nieuwsgierig persoon het anatomisch wil onderzoeken.”

Slechts via een vergroeidzijn met de levende weefsels van de natuur zelf zal een ingenieur of monteur in staat zijn de levensstroom mechanisch op te wekken en zijn machine te verbinden met de organisch voedende stroom van het leven zelf. Hoewel alle stukjes van de puzzel die Viktor achterliet men helpt vinden wat hij zoekt, bleef hij nadrukkelijk herhalen dat het geheim van deze machine ligt in de spiegelbeeldige omkering van wat tegenwoordig voor waar wordt gehouden. In de heilige wateren liggen de eeuwige krachten van de aarde en de lucht.

“De nieuwe generatie moet zich geen illusies maken, Walter. De verbogen hand behoort toe aan de rijken machtigen van deze aarde. In werkelijkheid zijn het echter de geestelijk armen en zwakken. Ze ontnemen hen medemens de mogelijkheid zich te ontwikkelen tot grote geestelijke hoogten, door moderne manieren van slavernij. De tot hokjesgeest gereduceerde mens verloor gaandeweg al zijn creativiteit, en bouwde een fantasieloze, rechtlijnige wereld, waarin de natuur nog slechts de rol van versiering vervulde.

In onze ijver het kwaad buiten te houden, bouwen wij wanden en muren, zonder te realiseren dat we daarmee zelf het kwaad opwekken! Zo verwerd de mens in plaats van Gods gelijke, een platte, ver van de natuur vervreemd en verwijderde theoreticus... een vreemd lichaam in een harmonische omgeving. Vergeten is de mens dat hij met zijn gedachten de wereld schept. Angstvallig klampt hij zich vast aan wat hij met veel geweld op school in zijn hoofd gestampt heeft gekregen. Zijn gedachten vrij spel te laten en ongegeneerd mee te laten stromen met de natuur, is hem volstrekt onmogelijk geworden.

> Wat kun je ook anders verwachten van de in zulke dogma's geketende studenten, dan dat zij een gevaarlijke, levensvreemde techniek ontwikkelen!? De mensheid moet zich grondig herbezinnen op wat werkelijk van waarde is. De handvaten hiervoor heb ik al aangereikt! Geruisloos zal het echter niet gaan. De machtsverslaafde politici zullen hun troon niet zomaar verlaten. Net zo min als de carrière najagende wetenschappers en de in het geld zwemmende oliebaronnen. Met hand en tand zullen zij tegen elke vernieuwing verzetten.
>
> Alleen als het volk eindelijk de verrekte wil vindt om zich te verenigden en tegen hun slavendrijvers op te zetten, zal de weg naar het aardse paradijs zich openen. Aangezien de apathische toestand door middel van angst geïnduceerd is, zal wakker worden heel veel moed en vertrouwen in het eigen oordeel vereisen. Wie het zal doen, zal zijn medemens echter een onbetaalbare dienst bewijzen. Het kwaad zal alleen maar de benodigde weerstand blijken, die het vermogen schept om uit vrije wil het goede te doen.
>
> De kennis van de opwekking van levenskracht, zal veel waardevoller blijken dan alles wat met geld te koop is. De productie van verlevendigende, kwaliteitsschenkende krachten zal niets minder dan het materiële opstandingswonder blijken te zijn. Er zal een gelukkige werkloosheid ontstaan, die niets te maken heeft met een economische crisis. Door de wedergeboorte van het geestelijk leven zal de mensheid weer zorg gaan dragen voor alles wat leeft en onzelfzuchtig uit de aarde voortspruit.
>
> Ik zag het al mijn levenstaak deze mogelijkheid weer te ontdekken. Desondanks zal geen mens mijn implosiemachines voorlopig zien functioneren, want in ben mij ten volle bewust van mijn verantwoordelijkheid. Ik zal verder zwijgen, voor ik er ten volle van overtuigd ben dat deze techniek maar één doel zal dienen: de natuur."

Wat blijkt is dat het Viktor, net zoals dit geldt voor zijn verlichte voorgangers als Paracelsus, gaat om het achterliggende principe. Het principe, de filosofie, of, zoals Viktor het duidelijk omschreef, het begrijpen van de natuur. Dat is altijd de eerste stap. Wanneer de natuur begrepen wordt in haar ware aard, pas dan kan er een poging ondernomen worden deze te kopiëren. Daarvoor kunnen wij Viktor zijn Implosie-apparatuur ter inspiratie nemen, maar zal iemand, die werkelijk begrijpt waar het om gaat, ook andere apparaten kunnen ontwerpen en toepassen die gebasseerd zijn op Implosie.

Sterker nog, in de jaren die volgden na het overlijden van Viktor Schauberger is gebleken dat er vrijwel niemand in is geslaagd – althans, niet publiekelijk – de implosie apparaten van Viktor succesvol te kopiëren, wat nogmaals het belang benadrukt van het feit dat de mens eerst de natuur moet begrijpen, écht moet begrijpen – niet uit boekenwijsheid, maar uit veldonderzoek en natuurlijke ervaringen zelf – voordat ze haar kan kopiëren.

Het op deze manier kopiëren van de Natuur, zoals het Viktor Schauberger voor ogen stond, kan nooit volstaan met het opsporen en namaken van de technische toepassingen van Viktor, waarvan de werking is gebaseerd op organische voortplantings- en syntheseprocessen. Hoe vreemd het ook klinkt, men zou Viktor absoluut geen recht aandoen door zijn werk te kopiëren – zonder deze eerst grond te begrijpen. Kopiëren zonder te begrijpen zou ten diepste in tegenspraak zijn met zijn manier van werken, die juist alle boekenwijsheid overboord gooit en oproept tot autonoom onderzoek. Tot een vereenzelviging met de Almachtige Natuur die als vanzelf de Heilige poorten opent naar ongekende vergezichten.

De uitspraak van Viktor dat zijn diepste geheim niet zomaar prijsgegeven wordt, weerspiegelt het feit dat het hem niet gaat om een kant-en-klare handleiding in Implosie, maar om het ware begrip ten aanzien van de mens en zijn rol tot de Natuur. De mens die deze rol kent, die zijn positie in de natuur erkent en de microkosmische werking in de macrokosmos herkent, zal in staat zijn vergelijkbare natuurprocessen te initiëren zoals Viktor Schauberger die voorschreef en aantoonde.

Diegene zal de verantwoordelijkheid kunnen dragen van een Schepper en zich niet laten misleiden tot het ondernemen van wanpraktijken. Hij of zij zal een nieuwe weg bewandelen, waarvoor geen routebeschrijving bestaat en getuigt van het leidende Licht zelf die voor hem of haar de te bewandelen weg herkenbaar zal maken en steeds dieper in de oorsprong, de Natuur terug zal keren om daarin zijn of haar voortdurend transformerende bestemming te naderen.

5.2 Enkele van de laatste woorden

Wij zijn in onze tijd verbaasd tot zelfs ontzet over zijn harde uitspraken, gewend als we zijn aan een gematigde, diplomatiek taalgebruik. Maar mooipraterij is zijn stijl niet.

> “Vele eeuwen lang hebben mijn voorouders als boswachters onder de bisschopsstaf gewerkt en in dit specifieke beroep dingen meegemaakt die een buitenstaander zich niet eens kon voorstellen. Dit komt omdat de hele benadering van het leven van een boswachter hem voorbestemd maakt om de volle maat van bepaalde menselijke zwakheden te verwachten.
>
> Als voormalig Meester van de Wildernis en jachtgids van een vorstenhuis, heb ik zelf een diep inzicht gehad in de gewoonten en praktijken van die kringen, die het vanzelfsprekend vinden om hun ondergeschikten uit te buiten als een middel om een doel te bereiken, om van hun leven te kunnen genieten en om zich af en toe pleziertjes te kunnen veroorloven, die, als het mogelijk was, zelfs een geile oude bok, die goed thuis was in dergelijke zaken, een blos op het gezicht zou doen verschijnen.
>
> Hoe dan ook, liefdadigheid is nooit de drijfveer geweest van degenen die dit mooie woord hebben bedacht of die uit dien hoofde allerlei beloften hebben gedaan, die vanaf het allereerste begin onmogelijk na te komen waren om redenen die reeds uitgebreid zijn besproken. Dit alles moet echter niet gezien worden als goedkope kritiek, maar eerder als een noodzaak om de wortel van het kwaad bloot te leggen en zo de vinger op de werkelijke wond te leggen. Op enkele uitzonderingen na zal dit als pijnlijk of op zijn minst als onaangenaam worden ervaren. Maar als dit niet zou gebeuren, kan het concept van een 'economie gebaseerd op reactieve energieën' niet worden uitgelegd.
>
> Zonder 'reactie' zou er geen groei en verdere ontwikkeling zijn, geen toename van welke aard dan ook en geen kwalitatieve verbetering. Op dezelfde manier zou er geen verfijnde materie zijn, geen grondstof, geen beweging en geen leven. Wat deze reactie teweegbrengt is de welbekende dynamiek van de seksuele drang, die het evenwicht herstelt tussen ondraaglijke verschillen in spanning en potentie. Omdat deze verschillen altijd aanwezig zijn, zal deze oorspronkelijke vorm van beweging voortdurend worden uitgelokt door een motiverende kracht die nooit afneemt.

Als vorm van beweging houden we ons hier voornamelijk bezig met de beweging die de Aarde ons sinds het begin der tijden heeft laten zien. Deze wordt 'cycloïde-ruimte-curve-beweging' genoemd en is synoniem met wat de natuurgeneeskundige de 'levenscheppende levensspiraal' noemt en de biotechnoloog de 'dubbele spiraalbeweging'. Waarom ze dat doet en welk doel deze eigenaardige schuine, draaiende beweging dient, die heen en weer slingert langs twee tegengesteld gerichte paden, is tot nu toe nooit verklaard. Elke poging om een verklaring te geven werd gedwarsboomd door de hevige weerstand van degenen die Galilei het leven al zuur hadden gemaakt.

Dit wekte in mij een interesse in de ware aard van deze eigenaardige en unieke beweging, dat ik er mijn levenswerk van maakte om het tot in de kleinste details te onderzoeken. Ondanks het slachtofferschap en de pesterijen werd deze intentie doorgezet tot het punt waarop ik, als misschien wel de enige die het echt wist, het recht had om met meedogenloze helderheid de redenen bloot te leggen waarom deze verklaring zelfs vandaag de dag nog zo wordt tegengewerkt en geen middel onbeproefd wordt gelaten om het te onderdrukken.

Eén ding moet van meet af aan worden benadrukt, namelijk dat het zinloos is om zich te blijven verzetten tegen deze uitleg, die in het belang is van de hele mensheid, omdat de wijdverspreide interesse in deze mysterieuze vorm van beweging al zo is gewekt dat geen enkele macht op aarde in een positie verkeert om deze te blijven onderdrukken. De zelfgenererende kracht, weerlegt niet alleen bovenal de wet van behoud van energie en de wet van de zwaartekracht, maar maakt ook al die basisprincipes die onmogelijk zijn in de natuur, zoals de dogmatische axioma's van de theologie, net zo ongeldig.

Door deze zogenaamde wetten vast te leggen, hebben zowel de wetenschap als de theologie verschillende blunders begaan, en door deze identificatie van hun opzettelijk of onopzettelijk uitgevaardigde drogredenen, hebben ze zichzelf voor altijd belachelijk gemaakt. Als de vorm van beweging die wordt aangedreven door de ‘hoogwaardige’ temperatuurverschillen de eerste plaats krijgt in natuurlijk geconstrueerde en gevormde ontwikkelingsbevorderende apparaten, dan ontwikkelen zich nog hogere vormen van temperatuurinvloed waarmee alles wat we zo vaak 'groei' noemen naar believen kan worden geregeld.

Bovendien worden we voorzien van wassende, zelfgenererende krachten, waarvan de kracht met de snelheid kwadratisch toeneemt, waardoor mechanische kracht van elke soort vrijwel gratis is en dus waardeloos volgens de huidige waarden. In plaats van een lange en gedetailleerde beschrijving of uitleg te geven, zou de enige juiste handelwijze simpelweg zijn om de nieuwe energiebron te demonstreren, zoals de meeste mensen zouden voorstellen. Dat zou zeker het juiste zijn om te doen. Er zijn echter verschillende redenen die hiertegen pleiten en waarmee rekening moet worden gehouden.

Ten eerste is het in de huidige tijd - direct na de Tweede Wereldoorlog - helemaal niet gemakkelijk om aan de benodigde materialen, geschikte geschoolde arbeidskrachten, machines, en dergelijke te komen, die allemaal nodig zijn om deze bio-machines te maken. Bovendien, en dat is begrijpelijk, heerst er ook een gerechtvaardigd ongeloof wanneer zulke utopische dingen geproduceerd moeten worden en ook uitgelegd moeten worden om te beginnen met de moeizame creatie van een eerste prototype, omdat vandaag de dag niemand meer gemotiveerd kan worden om aan frivoliteiten te werken.

De zin om te werken is echter geenszins overweldigend en er heerst overal terecht wantrouwen. De tweede reden waarom je niet zomaar het nieuws over de Repulsine en de

Repulsator eruit kunt flappen, is omdat het toch al wankele wetenschappelijke bouwwerk zou instorten als de volledige reikwijdte van de reactieve energie-economie te snel bekend zou worden. Er zou dan een dergelijke omwenteling ontstaan, die in deze tijd van voedselschaarste niet te verdragen zou zijn, en het kind zou met het badwater worden weggegooid door degenen die zich op de een of andere manier door het leven worstelen en vrij zijn van alle problemen.

De wijze Natuur zal niet lang meer aarzelen voordat ze alles als het ware met een enkele handbeweging van de groene gespleten-tafel verwijdert, waarop met behulp van decimale schalen en een duimstok pogingen werden gedaan om de 'essentie' te ontdekken, namelijk datgene wat zorgt voor het gewicht en de maat van alle dingen. En zo vonden ze in plaats van specifieke elementen absoluut zware overblijfselen, die ze vervolgens tot 'atomen' verklaarden. Dat deze overblijfselen van een voormalig organisch geheel, die kunstmatig potentieloos zijn gemaakt (ontdaan van levenskracht, om het zo maar te zeggen), op een levendige manier op elkaar inwerken, ligt voor de hand.

In geen geval ontstaan op deze manier echter de syntheseproducten die producten van hogere kwaliteit voortbrengen, maar alleen actieve vormen van koude en warmte. Toen ik achtendertig jaar geleden (in 1920) de eerste houtbaan bouwde en het water zodanig mengde en bewoog dat er een dalende thermische gradiënt ontstond, had ik geen flauw idee dat dit de eerste fase was in het opbouwen van een concentrerende vorm van atoomenergie.

Puur intuïtief handelend ging ik verder op deze weg. In 1921 bouwde ik de eerste soort zuigturbine om mijn afgelegen woonplaats in het bos van elektriciteit te voorzien en te verlichten. Hiermee bereikte ik een bijna negenvoudige toename in output. Ik beschouwde dit als de meest natuurlijke zaak van de wereld en zette opnieuw de volgende stap. Ik gebruikte deze dalende thermische gradiënt in mijn Repulsator om vervuild water om te zetten in edel water - vergelijkbaar met dat van bronnen op grote hoogte. Dit water vertoonde opmerkelijke helende eigenschappen die niemand kon verklaren. Uiteindelijk werden de artsen en apothekers zich bewust van deze mysterieuze genezingssuccessen.

Net als Priessnitz en Kneipp beschuldigden ze me van charlatanerie en op een dag verscheen de Oostenrijkse staatspolitie die mijn apparaten in beslag nam. Ik ging toen naar Neurenberg, waar ik een laboratorium tot mijn beschikking had gekregen. Daar ontdekte ik dat ik eigenlijk te maken had met emanaties met verschillende functies. Vanaf dat moment herkende ik de foutieve vorm van beweging die door de hele wetenschap werd gebruikt en ontmaskerde het voor wat het was. Toen ik dat deed, stuitte ik op een waar wespennest en begon ik de volle kracht van de almacht van mijn wetenschappelijke tegenstanders te voelen.

Ik werd voortdurend uitgedaagd om bewijs te leveren, maar zodra ik dit deed, werd ik zodanig overvallen en de apparatuur mij afhandig gemaakt dat er geen andere weg voor me openstond dan opnieuw te zwijgen. Dit is mij twaalf keer overkomen. Elke keer als ik iets liet maken, bleef ik achter met alleen de restjes, terwijl het beste deel in beslag werd genomen, commercieel geëxploiteerd is door anderen of zelfs nooit openbaar is gemaakt (zoals de zuigturbine), hoewel ik alle overeengekomen ontwikkelingskosten zelf had betaald.

Bovendien werden er zulke grote bedragen van me geëist, die ver boven mijn vermogen lagen om te betalen, dat de machines die ik met moeite aan het bouwen was eveneens werden ingehouden als zekerheid voor betaling. Ik begon toen heimelijk te werken en slaagde er zo in om werkbare machines te maken die mij voor het eerst bewust maakte van

wat ik had ontdekt, namelijk hoogwaardige atoomenergieën. In dit stadium werd en wordt altijd geëist: ‘demonstreer het!’, ‘bewijs het!’, ‘laat het onderzoeken!’. Maar, als ik toegeef, is alles verloren. Doe ik dat echter niet, dan ben ik een bedrieger…

Hoe moest ik omgaan met deze situatie? Er bleek voor mij maar één conclusie. De hele wetenschap en al haar aanhangers zijn niets anders dan een bende dieven, die als marionetten worden opgehangen en moeten dansen naar het deuntje dat hun goed gecamoufleerde slavenmeesters nodig achten. In deze situatie kan alleen een verschrikkelijke catastrofe misschien orde scheppen. Bij het bereiken van zo'n algemene orde zal minstens 90% van de mensheid het slachtoffer worden en omkomen door water- en bloedafbraak.

Iedereen die het beleid bepaalt op het gebied van industrie, bosbouw, landbouw, water en energiebronnen, waaronder wetenschappers, industriëlen, artsen, intellectuelen van rechts en links, politici en hoogwaardigheidsbeklеders van de kerk, zullen hierdoor worden verrast. Er is maar één oplossing en dat is een terugkeer naar de natuur, daarmee bedoel ik een vereenzelviging in de manier waarop de mens zijn leven invult in harmonie met de natuur.

Voedsel, grondstoffen, brandstof en energie zullen in overvloed beschikbaar zijn. Met behulp van specifieke helende middelen in de vorm van negatieve ionenconcentraties zullen mensen niet langer onder de plak zitten van artsen en de farmaceutische industrie en een zorgeloos bestaan leiden, met behoud van hun volledige potentie tot op hoge leeftijd. Door de mentale regeneratie zal niemand meer gekweld hoeven worden door betekenisloze vergelijkingen en valse concepten op scholen en universiteiten. Verplichte arbeid, gezwoeg en de problemen van de samenleving zullen spoedig tot het verleden behoren.

Met behulp van Implosie-apparatuur en magnetolytische reactoren zullen alle soorten vormende en levitatieve embryonale materie in elke kwaliteit en hoeveelheid mechanisch worden geproduceerd. Wanneer deze worden geïmpregneerd met zaden van bevruchtende materie, zullen alle problemen van grondstoffen, brandstof, energie en voedselvoorziening, die de belangrijkste oorzaken zijn van menselijke conflicten, worden geëlimineerd. In de toekomst zal energie gratis zijn en dus geen commercieel exploiteerbare waarde hebben.

Legers, arbeidsuitwisselingen en verkapte slavernij zal ophouden te bestaan, want iedereen zal kunnen leven hoe en waar hij of zij wil, ieder volgens zijn of haar eigen wensen en hun eigen behoeften aan gezondheid en geluk. Honger, strijd, het plunderen van de grondstoffen en andere activiteiten die geassocieerd worden met dit vreselijke, vernederende machinetijdperk zullen niet langer voorkomen, aangezien de edelste wateren weer van de hoogste bergtoppen zullen stromen langs de kronkelende levensaders.

Zelfs de waterloze woestenijen zullen kunnen worden doordrenkt met levensbloed en worden voorzien van de veredelende stoffen van voortplanting en materiële verheffing. Dit alles omdat de oorsprong van al het leven en de ur-elementaire oorzaak van alle beweging zijn herontdekt, en een mensheid die handelt in overeenstemming met de innerlijke wetten van de Natuur zal een legendarische tijdperk tegemoet gaan.”

5.3 Einde conflict

Wanneer er een einde komt aan de plundering van de aardse fructigenen voorraden, dus van de aardolie-, aardgas- en steenkool, omdat deze grondstoffen niet langer nodig zijn voor de opwekking van mechanische kracht, warmte en licht, komt er tegelijkertijd een einde aan de reden voor oorlogsvoering. Oorlogsvoering wordt altijd gedreven vanuit ideologieën, die op hun beurt worden ingegeven vanuit angst en kunstmatige schaarste.

We nemen een voorbeeld. U heeft een boerderij waarvan de omringende grond rijk is aan steenkool. Deze steenkool brengt op de markt veel geld op, omdat het slechts op een paar plaatsen gewonnen kan worden. Eén van die plaatsen is uw achtertuin. U kunt dit echter niet verkopen, omdat de internationale marktomstandigheden u dat niet toestaan. Uw buurman, een zakenman, sluw als die is, heeft het zover gekregen dat hij dit wel mag verkopen, maar wilt niets met u delen en weigert een samenwerking aan te gaan.

De buurman probeert, zonder toestemming de steenkool uit uw tuin de delven, en slaagt daarin. U bent zich van geen kwaad bewust, totdat dit voorval zich verschillende malen voordoet, het u begint op te vallen en u de buurman op heterdaad betrapt en wegstuurt. Wanneer het voorval zich opnieuw voordoet, ontstaat er een flinke burenruzie. Zowel u als uw buurman beginnen zich vijandig naar elkaar op te stellen, en, iemand die als vijand behandelt wordt, gaat zich ook gedragen als ‘vijand'.

Ten behoeve van de 'vrede' weet uw buurman het zo ver te schoppen dat u als terrorist wordt beschouwd en uw activiteiten door wetsdienaars in toom gehouden moeten worden. Dit stelt de buurman in staat om in alle vrijheid de steenkolen uit uw tuin, en die van de overburen, op te graven en in beslag te nemen. Wanneer wij deze situatie op mondiaal niveau bekijken, gebeurt precies hetzelfde rondom aardolie.

Bepaalde gebieden - zoals het Midden Oosten, bekend om zijn woestijnen - zijn rijk aan deze grondstof en staan onder voortdurende militaire druk van de zogenaamde 'welvarende' landen - zoals de Verenigde Staten. Deze druk bestaat vanuit een zogenaamde terreurdreiging, die, in de eerste plaats, net als bij de burenruzie, is ontstaan door landjepik, plundering en onenigheid. Enkele van de grootste oorlogen zijn voortgekomen uit deze roofzucht naar grondstoffen, en tot op de dag van vandaag is de spanning hieromtrent nog altijd gaande. Over de onbezonnenheid van oorlogsvoering haal ik graag een paragraaf aan van de vermeend criticus genaamd Heinrich Cornelius Agrippa von Nettesheim (1486-1535), hij zegt:

> “Oorlog is niets anders dan gewone, veelvoudige moord en roof, en soldaten zijn slechts bezoldigde bandieten, die bewapend zijn om de ondergang van de samenleving te bewerkstellingen. Bovendien is het altijd onzeker hoe een oorlog afloopt en is de overwinning vaak geen kwestie van kunst, maar gewoon van geluk. Wat heb je dan alle krijgslisten en hinderlagen en overige regels van de krijgskunst? Is niet daar waar het toeval overheerst, iedere kunst waardeloos?
>
> In alle waarheid zijn soldaten gewoon tuig van de richel. Door hun slechte denkwijze en gezindheid laten ze zich tot elke misdaad aanzetten. Waardigheid en vrijheid betekenen voor hen de vrijheid om misdaden te plegen en op strooptocht uit te gaan, overal op zoek te gaan naar manieren om schade aan te richten, en juist de rechtschapenheid als een beeld van de dood te haten. De oefeningen van krijgskunst is altijd verbonden met dood en leed voor talloze mensen en met de ondergang van moraal.

> Als beloning voor het vergieten van alle soorten bloed kom je bij de elite in een goed boekje te staan, en door de gier naar nog meer macht en bezit wordt het imperium verder uitgebreid – voor de prijs van eeuwige verdoemenis van talloze zielen. Want, aangezien het doel van iedere oorlog de overwinning is, kan niemand overwinnaar zijn zonder tot moordenaar te zijn geworden. Aan de andere kant is niemand overwonnen alvorens akelig te sneuvelen.
>
> Terwijl de wetten anders in wrede straffen voorzien voor straatrovers, brandstichters, ontvoerders, doodslagen, rovers, bandieten en sluipmoordenaars, worden dit soort daders wanneer in krijgsdienst zijn, als edel en fatsoenlijk beschouwd."

Kortom: iemand die terrorisme met daden van terreur bestrijdt, is zelfs niet anders als de terrorist. Vanuit dit vereenvoudigde verhaal, dat in werkelijkheid uiteraard genuanceerder ligt en is aangevuld met de kritische blik van Agrippa von Nettesheim, kan worden begrepen vanuit welk economisch opzicht Viktor Schauberger beweerde dat zijn Implosie-apparatuur een halt zal toeroepen tot deze waanzin. Geen strijd om grondstoffen, betekent geen reden voor conflicten. Geen kunstmatige schaarste, betekent geen reden voor angst, onzekerheid en de daarmee samenhangende onenigheid.

In plaats van ontevredenheid en onvrede zal een tijdperk ontstaan van tevredenheid en vrede. Dit is een ontwikkeling die vanuit een ecologisch, en meer natuurlijk, oogpunt zal worden bereikt door de algehele kwalitatieve verbetering van klimatologische- en ecologische leefomstandigheden wanneer de fructigene voorraden niet worden geplunderd, maar vanuit de kwaligene uitstoot van Implosie-apparatuur de aanvullend bevruchtende impuls krijgen om vrucht te zetten.

Het is nu dit ecologische aspect dat de aanleiding zal geven tot de natuurlijke overvloed die Viktor Schauberger voorschrijft en waarvan de hoogwaardige producten z'n uitwerkingen zullen hebben op de ideologische redevoering voor vrede (in plaats van oorlog), omdat de kwalitatieve verbetering van omstandigheden indirect zal bijdragen een de kwalitatieve verheffing van mentale activiteiten.

Nawoord

De fascinatie voor levitatie begon voor Viktor al op jonge leeftijd en werd aangesterkt door een opmerking uit zijn jeugd: als je niet omhoog was geklommen, was je niet naar beneden gevallen. Naar aanleiding daarvan zei hij op een dag tegen zichzelf, ‘als er een zwaartekracht is, dan moet er ook een levitatiekracht zijn’. Hij mijmerde verder dat ‘als het mogelijk is deze pre-actieve kracht te ontdekken, die alleen op het juiste moment hoeft uit te schakelen. Na een korte tegenactie van de bekende zwaartekracht zou hij weer ingeschakeld moeten worden. Op dat moment zou het wonderbaarlijkste wonder, eeuwigdurende beweging, voltooid en klaar voor gebruik zijn!

De menselijke blik op energie en zijn omgang ermee is echter niet zo ruimdenkend. We gebruiken het gewicht van water om een waterrad aan te drijven, de wind om een ventilator te laten draaien, verbranden koolstoffen om warmte te genereren en splijten atomen om voor een fractie van een seconde energie te verkrijgen. Moet het zo direct en eenvoudig zijn? Moet het altijd op een manier gaan waarbij wij alleen nemen, maar niets teruggeven? Moet het altijd gepaard gaan met de creatie van weerstand en de natuurlijke voortplanting van wind, water en aarde tegenwerken?

Mensen zijn altijd al op zoek geweest naar een duurzame energiebron, maar wat is dat? Een duurzame vorm van energie kan niet direct geproduceerd worden, maar is eerder een energiebron die op indirecte manier moet worden verkregen om daarmee te voorzien in de directe voorwaarde om deze energiebron zelfvoorzienend en daarmee duurzaam te maken. Het is een manier om energie te gebruiken die de menselijke civilisaties miljoenen jaren verlengt zonder aan energie-uitputting te denken. Deze vorm van energie kan worden verkregen door de rotatie-energie van de aarde te extraheren en de vaten van de machines met deze beweging in harmonie af te stemmen.

Dit type energiebron kan in worden voorzien zolang als de Aarde blijft draaien en werd door Viktor Schauberger beschouwd als de levenskracht zelf, die, wanneer mechanisch geproduceerd, een overvloed zal creëeren op de vele gebieden waar tegenwoordig een kunstmatige schaarste in is gecreëerd. Een schaarste die het regelrechte gevolg is van een onttrekking, in plaats van een opwaardering, van de levenskracht zelf.

Het zou zeker geen vriendelijke gevoelens opwekken als bijvoorbeeld een arts bewezen zou worden dat zijn behandelmethode, hoewel te goeder trouw en met de beste bedoelingen, de patiënt niet geholpen had, maar hem juist schade had berokkend. Datzelfde geldt voor de ingenieur, die, hoewel in navolging van wetten, het tegenovergestelde bereikt van wat die beoogd. Te herleiden naar de onjuistheden van Newton, gevolgd door de kortzichtigheid van Mayer, de brandlust van Otto en Diesel en het dwaalspoor van Einstein is de huidige ecologische en economische situatie allesbehalve wenselijk.

Het treurige lot van Viktor Schauberger toont des te meer aan dat hoe iemand die niet alleen twijfelt aan de bevindingen van een hele tak van wetenschap die voorheen als geldig werd beschouwd en deze in een nieuwe richting verbetert, maar ze ook fundamenteel verwerpt en presenteert als een aberratie, niet gezien wordt als een ‘vooruitgang’ maar des te meer als ‘bedreiging’. Viktor was absoluut geen theoreticus, maar een man van de praktijk, wiens revolutionaire praktische resultaten op het gebied waterbouwkunde, rivierregulatie, maar ook bosbouw en biologische landbouw - welke ter sprake komen in de hieropvolgende boekdelen - en niet te vergeten de energievoorziening, tot op de dag van vandaag ongeëvenaard zijn.

Het zijn echter niet alleen deze onbetwistbare praktische resultaten en bewijzen die professionele wetenschappers en technici ervan zouden moeten weerhouden om een oppervlakkige houding aan te nemen ten opzichte van de bevindingen van Viktor, wat onvermijdelijk tot verlegenheid zou leiden, maar ook het simpele feit dat, zoals we allemaal weten, onze huidige technologie slechts een fractie van de in de praktijk gebruikte energie weet te benutten, terwijl de natuur ons de meest verbazingwekkende voorbeelden biedt van enorme opbrengsten met ogenschijnlijk minimale inbreng.

Wie kan tegenwoordig zeggen dat die het wezen van het verbazingwekkende proces echt heeft begrepen van een graankorrel of aardappel die in de lente in de grond wordt geplant en zich in een verrassend korte tijd tot de herfst zo kan ontwikkelen en vermenigvuldigen? Wie de natuurkrachten die hier aan het werk zijn begrijpt en kan imiteren, moet resultaten bereiken die de meest verbazingwekkende prestaties van de moderne technologie ver achter zich laten.

De essentie van Viktor zijn visie en leer, waarin hij een soort geestelijk testament ziet, ligt niet in de verwijzing naar mogelijke prestatieverhogingen van de huidige techniek, maar in het bewijs dat deze techniek zich op een fundamenteel verkeerde weg bevindt, tegen de natuur ingaat en dat dit resulteert in het opwekken van vroegtijdige afbraakprocessen en de natuurlijke structuur ondermijnt, waarvan het effect onder andere uitstraalt naar de menselijke gezondheid en de sociale omstandigheden.

Wie zou bijvoorbeeld durven dromen dat het waterrad van Pelton desastreuze gevolgen zou hebben voor de inherente waarde van vallend water? Hier is een veronderstelde vooruitgang een dreigend gevaar geworden. Het is geen wonder dat veel van Viktor zijn tijdgenoten die op de hoogte werden gebracht van zijn bevindingen, ontzet zijn en weigeren ermee om te gaan, omdat ze geloven dat alles op zijn grondvesten zal worden geschud als hij ook maar gedeeltelijk gelijk zou blijken te hebben. Er was duidelijk een instinctieve angst dat hij over de hele linie gelijk heeft en dus wordt er laf gespeeld. Tegenwoordig is dat niet anders.

De verklaring hiervoor is het willoos functioneren van de massa, die de werkelijkheid slechts kent door wat haar verteld wordt. Als er door kranten of langs andere kanalen een mening is gevormd, dan wordt het de mening van de massa. Vaak is deze onjuist en maar zelden waar. Basilius van Caesarea omschreef de situatie zeer treffend toen hij zei: ‘de hel kan niet aantrekkelijk worden gemaakt, dus maakt de duivel de weg die daarheen leidt aantrekkelijk’. Met deze waarschuwende woorden, dient men zeer alert om te gaan met alles wat hem of haar wordt voorgeschoteld.

De beste manier om te voorkomen dat een gevangene ontsnapt, is ervoor zorgen dat hij nooit weet dat hij gevangen is genomen. Er is genoeg gezegd. In deze uitgave is duidelijk uiteengezet op welke manier toegewerkt kan worden naar verbeterde economische, maar vooral ecologische, omstandigheden, die niet slechts uitwerking zullen hebben op de fysieke, maar ook mentale en spirituele sferen van het bestaan. De theoretische basis uit de ‘Grondbeginselen van Implosie’, gevolgd door het natuurlijke verband waarop deze grondslagen zijn gebaseerd en aldus zijn besproken in ‘Bloed van Moeder Aarde’, in samenhang met de praktische toepassingen die aan bod zijn gekomen in dit boekdeel, verschaffen voldoende handvaten om theorie in de praktijk te brengen.

Slechts de op de juiste wijze uitgevoerde experimenten zullen ons een stap verder helpen in het bereiken van de hoogwaardige levensstandaard zoals Viktor Schauberger deze omschrijft en welke, sinds het begin der tijden de oorspronkelijke gang van zaken was op Aarde, kan toegewerkt naar een échte opbouw van cultuur. Van een situatie waarin datgene wat in beweging is, in beweging blijft. Alleen vanuit dat opzicht moet de vereenzelviging van mens en natuur begrepen worden en alleen vanuit die vitale activiteit kan een waardevol bestaan opkomen en zegevieren.

“Het is bij God geen fraai leven geweest in het contact met anderen. Ik had het echter voor geen goud willen missen, want het heeft mijn vraag naar de waarheid beantwoord. Ook voor innerlijke opbouw zijn uiterlijke weerstanden nodig!”

Bijlage

Symfonie van de Oorsprong

Een eigenzinnige kijk op de voortplanting van leven

Deze bijlage is bedoelt als korte aanvulling op de inhoud van de **Natuur van Implosie** reeks, die hoofdzakelijk is geïnspireerd door mijn eigen visie en manier om niet slechts naar de wereld te kijken, maar haar eerder te leren zien, zoals is geschetst in de roman **Corpus Naturalis**.

Daar waar de natuur van implosie met name bedoelt is om de oorspronkelijke zienswijze van Viktor Schauberger zo dicht mogelijk te benaderen en door te geven, zal een oplettende lezer hebben gemerkt dat in corpus naturalis diezelfde benadering is gebruikt, maar hier en daar een vernieuwende invalshoek is toegevoegd. Een aantal van deze eigenzinnige inzichten zijn hier kort en bondig in de natuur van implosie verweven als bijlage: Symfonie van de Oorsprong.

Oorsprong

1.1 Octaafstelsel

De fysieke werkelijkheid zoals wij die kennen is samengesteld uit atomen, uit spanningsvelden met een bepaalde dichtheid. Atomen vormen moleculen. Uit moleculen worden cellen opgebouwd en een samenstelling van cellen wordt een organisme genoemd. In deze aaneenschakeling kunnen atomen gezien worden als *letters*, moleculen als *woorden*, cellen als *zinnen* en organismen als de *verhalen* die daaruit voortkomen. Al deze facetten zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden, het ene maakt het ander. Maar, hoe kan zoiets omvangrijks nu in z'n eenvoud begrepen worden?

Het antwoord op die vraag brengt ons allereerst op de aard van atomen. Atomen zijn algemeen bekend van het periodieke stelsel. Periodiek verwijst hierbij naar een eenheid van tijd: een periode. De elementen die op dit stelsel worden vertoond, verschillen in zekere zin slechts van elkaar in 'periode'. Dat wil zeggen in de frequentie van hun vibratie, hun trilling.

Waterstof staat op het periodieke stelsel op plaats 1. Als eerste atoom is de trilling ervan het lichtst, het meest verfijnd (in fysieke zin). Ieder atoom dat volgt op waterstof neemt toe in gewicht. Zo geldt bijvoorbeeld dat koolstof, met atoomnummer 6, zesmaal het gewicht heeft van waterstof. Oftewel, de trilling is zesmaal zo traag. De beweging is zesmaal zo ruim. Zo bekeken wordt het karakter van ieder atoom in feite bepaald op basis van hun ruimtelijke dichtheid.

Voor stikstof geldt atoomnummer 7 en zuurstof atoomnummer 8. Dit betekent dat, gezien vanuit een muzikaal oogpunt, stikstof de laatste toon van het eerste octaaf is én zuurstof de eerste toon van het volgende octaaf. Ieder octaaf bestaat immers uit 7-tonen – in dit geval 7 atomen. Zuurstof trilt daarom precies één octaaf lager dan waterstof.

Gezien vanuit het wereldbeeld van Viktor Schauberger betreft het atomaire scala aan elementen het ruimtelijke aspect, de materiële zijde van de medaille. De keerzijde van de medaille is het niet-ruimtelijke aspect, oftewel de etherische ommezijde. Aangezien er voor deze ommezijde geen conventionele maatstaven zijn – aangezien deze dimensie slechts intuïtief betreden kan worden – zijn er géén tabellen, metingen of formules voor.

Desalniettemin had Viktor Schauberger deze zogenaamde *ethericiteiten* – dus als het ware het spiegelbeeld van atomen – benoemd alszijnde kwaligen, fructigen en dynagen. Dynagen betreft het dynamische aspect, dat sluimert op het grensvlak tussen beide zijden. Dit zou opgevat kunnen worden als de wederhelft van waterstof, dat als eerste atoom verschijnt.

Fructigen kan vanuit dit perspectief worden opgevat als spiegelbeeld van koolstof. Het is het vruchtzettende, en daarmee *kwantitatieve*, principe van de *ether*. Kwantiteit moet in deze zin worden opgevat als: 'vorm in vertraging'. Kwaligen betreft het spiegelbeeld van zuurstof. Het is het *kwalitatieve* principe van de *ether*. Kwaliteit betekent hieromtrent: 'vorm in versnelling'.

Wanneer deze etherische substanties nu opstijgen en worden afgeremd door neerdalende invloeden (zoals zonnestralen), is het gehalte aan fructigen bepalend voor de kwantitatieve neerslag van *vorm* en bepaald kwaligen daarbij de dichtheid van de structuur die als fysieke neerslag optreedt. De kwantiteit wordt immers afgemeten in omvang, een beweging naar buiten – een vorm die zich

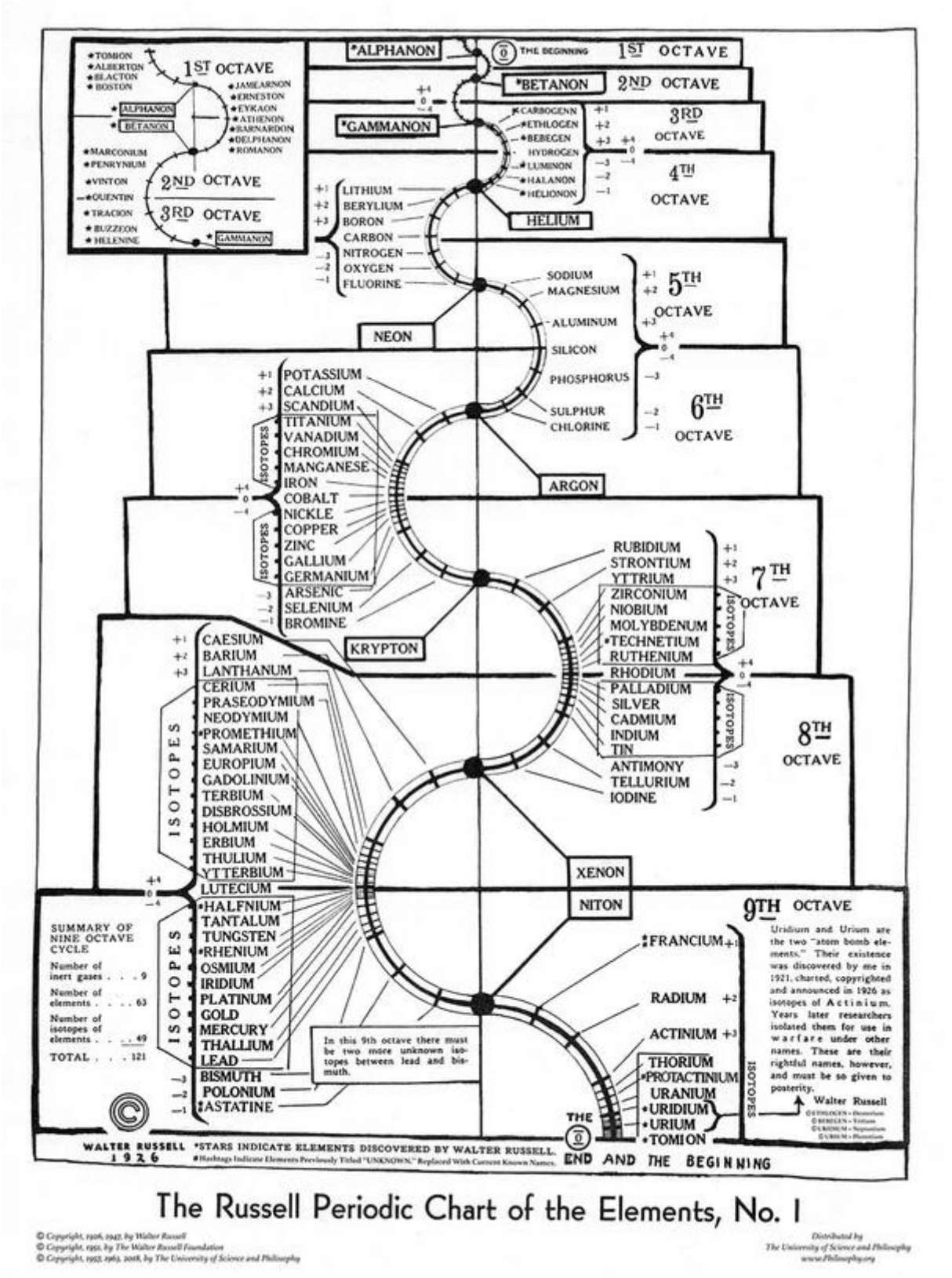
vertraagd. Terwijl kwaliteit daarentegen naar binnen blijft bewegen, de omvang beperkt en zo de dichtheid waarborgt – wat synoniem is aan een versnellende beweging.

En zo geldt: hoe hoger de kwaligene waarde, hoe dichter (en gezonder) de neerslag van de fructigene vrucht. Kortom: de zuurstof die in koolstof gebonden is, ten behoeve van de voortplanting, bepaald de inherente kwaligene waarde die bepalend is voor de voortbrenging van vernieuwde, fysieke structuren die neerslaan als organisch lichaam.

In plaats van deze *ethericiteiten* en *atomen* nu te plaatsen in een tabel, stel ik voor om het voorbeeld van Walter Russell (1871-1963) te volgen en al deze elementen op spiraalsgewijze wijze te oriënteren langs een gemeenschappelijke as (figuur 1.1). Naar eigen zeggen ontving Walter Russell tijdens een mystieke ervaring in 1921 direct kennis vanuit de *kosmos*. Daaruit ontstond zijn Kosmogenie: zijn wetenschapsvisie waarin hij stelt dat het universum is opgebouwd uit ritmische golfbewegingen van licht.

Uit deze geïnspireerde visie ontwikkelde hij het idee van een spiraalvormig atoomstelsel. In plaats van het toen gangbare model met vaste banen, zag Russell atomen als deel van een oneindig spiraalproces van concentratie en uitzetting – van in- en uitademing van de natuurlijke orde. Hij beschreef de bouw van materiële structuur op dezelfde wijze als Viktor Schauberger, namelijk als twee tegengestelde, maar complementaire krachten: *compressie*, een centripetale naar binnen gerichte inwikkeling en *expansie*, een centrifugaal naar buiten gerichte ontwikkeling.

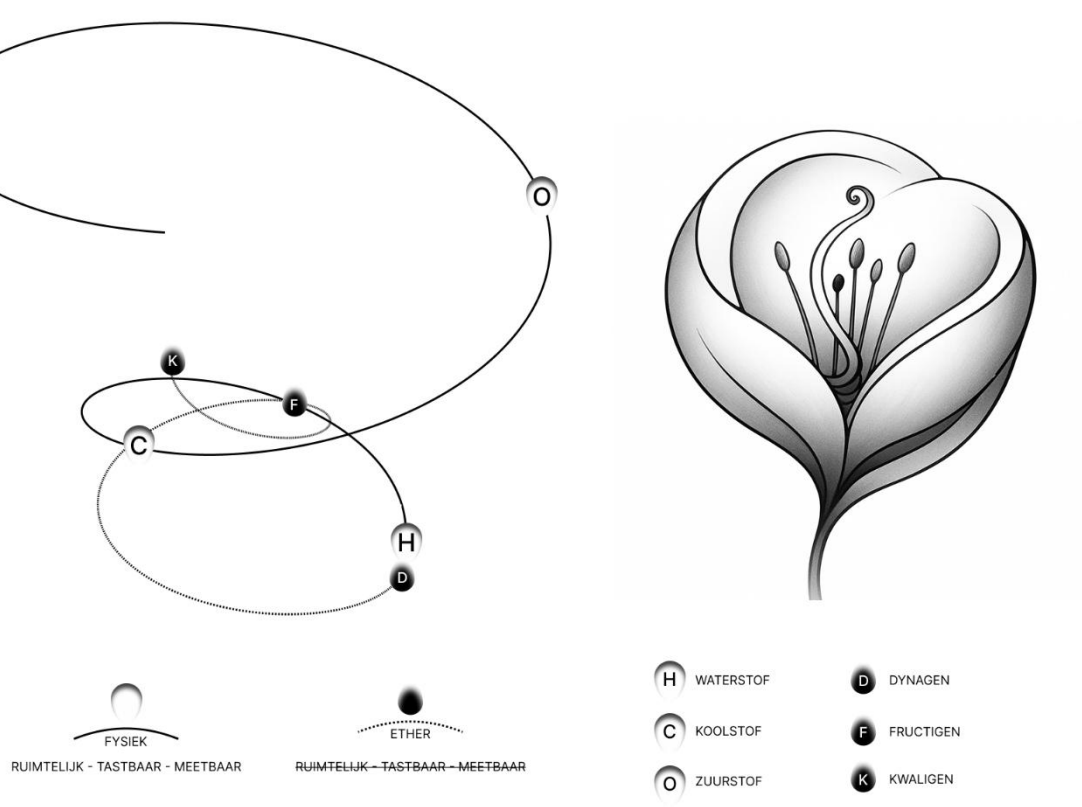
Volgens Russell bewogen deze krachten volgens logaritmische spiralen die zichtbaar zijn in de structuren van atomen, maar ook in andere verschijnsels van ‘licht’, zoals melkwegstelsel, orkanen en schelpen. Voor hem was dit één universeel patroon. Vanuit deze visie beschouwde hij atomen daarom niet als vaste deeltjes, maar een dynamische wervelingen van licht die in spiralen worden opgebouwd (gecentripeteerd) en weer worden afgebroken (gecentrifugeerd).

Figuur 1.1: periodieke stelsel zoals voorgesteld door Walter Russell.

In lijn met de gedachten en visionaire ideeën van Russell, kom ik ook tot de conclusie dat ieder element op de atomaire schaal uiteindelijk niets anders is dan het voorgaande element, of een voorloper op het daaropvolgende element. Oftewel, in elk element schuilt de ander – waarbij de vertoning van het geheel slechts in een andere hoedanigheid, in een andere golfslag van licht, wordt gezien als iets anders, zonder iets anders te zijn.

Wanneer wij dit figuur, in overeenstemming met Walter Russell, vormgeven en daarbij de 'duistere' zijde van het lichtspectrum ook meerekenen – dus de etherische zijde, alszijnde *bron van het licht* – kunnen wij ons dit onszelf voorstellen als het volgende figuur (figuur 1.1).

Figuur 1.2: het octaafstelsel.

Ik noem dit figuur: octaafstelsel. U kunt zich dit stelsel ietwat voorstellen als een bloeiende bloem, met een kelkvormig omhulsel van bladeren met daarin centraal de stamper, het stuifmeel en het zaad voor de volgende generatie. Het omhulsel vertegenwoordigt daarbij de atomaire elementen, die in saamhorigheid de organische lichamen vormen die tot 'ideale weerstand' voor de voortplanting fungeren, terwijl de tedere binnenzijde van de bloem het etherische aspect inhoudt.

1.2 Verhouding

Nu is het zo dat ieder atoom is samengesteld uit wat in de conventionele wetenschap bekend staat als: protonen, elektronen en neutronen. Ten gunste van de eenvoud van wat deze elementen in feite vertegenwoordigen, kunnen wij protonen beschouwen als 'positief-geladen', terwijl elektronen daarentegen 'negatief-geladen' zijn. Van het neutron wordt geacht dat deze geen lading als zodanig

heeft, maar zoals reeds eerder is voorgesteld en besproken, wijst alles erop dat de aard van het neutron het meest overeenstemt met het biologisch vacuüm en dus eveneens negatief-geladen is.

De verhouding is daarmee 2:1. Om preciezer te zijn zou de verhouding op een schaal van 100 eerder in de buurt komen van 61,8 om 38,2 – in overeenstemming met de Gulden Snede verhouding. Deze twee negatieve-ladingen kunnen in de terminologie die Viktor Schauberger herhaaldelijk gebruikt worden aangeduid alszijnde trek- en zuigkracht. De positieve-lading vertegenwoordigt de drukkracht – die onder gunstige omstandigheden slechts fungeert als weerstand en onderhevig is.

Gezien vanuit dit perspectief – die u naar verwachting niet vreemd in de oren zal klinken op dit punt – kan het proton in relatie gebracht worden met een gravitationele lading. In mijn bewoording noem ik het proton daarom ook *gravion*: een *gravitationeel geladen onderdeeltje*. Daarentegen geldt dat het elektron juist een levitationele lading inhoudt. Een lading die is omgekeerd aan die van het proton. Het elektron noem ik om die reden ook *levion*: een *levitationeel geladen onderdeeltje*.

Onder de natuurjuiste omstandigheden voor voortplanting, waarbij 'centripetale krachten in een natuurlijke verhouding overheersen over centrifugale krachten', ofwel een situatie die Viktor Schauberger omschrijft alszijnde 'ideaal voor de voortplanting van het vaderlijke in het moederlijke', zien wij een bio-elektrische concentratie optreden waarbij de verhouding tussen gravionen en levionen verandert in het voordeel van levionen.

Anders uitgedrukt, in dat geval wordt de trekkracht intensiever wat indirect leidt tot een afname van drukkracht. Dit leidt tot de verdichting van het stoffelijke, waardoor de uitwerkende kracht van gravitatie verzwakt en de levitatiekracht toeneemt. Als reactie op dit proces versterkt indirect óók het biologisch vacuüm – de opwaarts stijgende reactieve zuigkracht die bekendstaat als: biomagnetisme.

Deze biomagnetische intensivering kan worden opgevat als reactie op een situatie waarin de neutronen 'reactiever' worden. Wanneer de verhouding waarin de trek- en drukkrachten pulseren immers toeneemt in het voordeel van trekkrachten, neemt het negatief-geladen potentieel toe. Het is inmiddels bekend dat in dit proces de stoffelijke lichtsnelheid wordt overschreden en een niet-ruimtelijke staat wordt aangenomen. Niet-ruimtelijk betekent letterlijk: bestaande buiten het gebied van mogelijke extern gerichte druk.

Deze niet-ruimtelijke ethericiteiten – zoals Viktor Schauberger de producten van dit proces noemde – kunnen worden beschouwd als bestaande binnenin het neutron. Oftewel, de zuigkracht van het elementaire neutron komt voort uit de inherente ethericiteiten. Dit neutron noem ik om die reden dan ook *bion*, als term die de: lading van het biologisch vacuüm vertegenwoordigt.

Vanuit deze neutron (of *bion*) komt óók de bio-elektrische uitzetting (dus het proces waarin de bio-elektriciteit naar buiten treedt, in plaats van naar binnen concentreert), die opnieuw bepalend is voor de interactie van omringende protonen (gravitationele-lading) en elektronen (levitationele-lading). In deze uitwaartse beweging wordt de druk in het omvattende atoom opgevoerd, neemt de dichtheid af en glijdt het atoom in gewicht neerwaarts langs de atoomladder (van positie 1 naar 2, en zo voorts).

Zo wordt, afhankelijk van de bewegingsvorm van het atoom, de verhouding bepaald waarin de gravitationele-drukkrachten (gravionen) dansen met de levitationele-trekkrachten (levionen) en dienovereenkomstig de reactieve zuigkracht van het biomagnetisch veld bepaald.

Zoals eerder is vermeld wordt vanuit het atomaire het moleculaire samengesteld tot cellulaire weefselmateriaal. Dit weefselmateriaal kan vanuit dit perspectief gezien worden als een lied, als een

compositie van klanken die vibreren op hun eigen snelheid en daarmee dichtheid, en als geheel in elkaar verweven zijn.

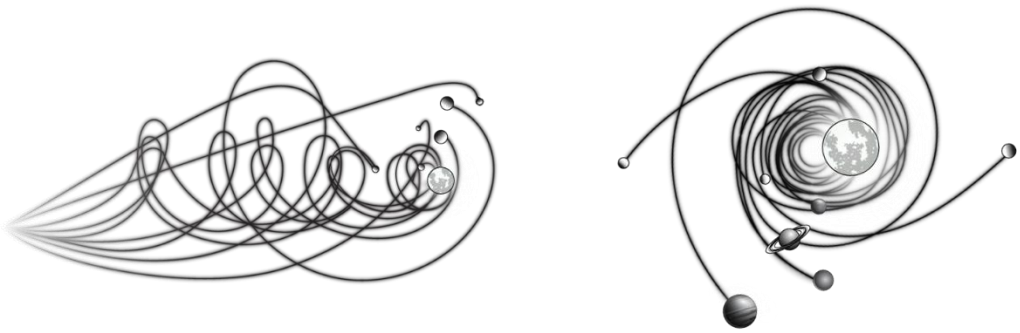
Als deze klanken omvatten in wezen voortdurend veranderende samenstellingen van gravionen en levionen en daarmee een wisselend bio-elektrisch ritme (ofwel hartslag) die in stand wordt gehouden door de allesomvattende zuigkracht van het biologisch vacuüm die deze pulsatie mogelijk maakt, door processen spanning en ontspanning.

Hoe complexer de samenstellingen worden, hoe verfijnder de verhoudingen tussen gravionen en levionen en hoe hoger zowel de waarde als de bio-diversiteit waarop dat wát wordt samengesteld zich uiteindelijk tentoonstelt als cellulaire 'verschijning' – als Lichtwezen – op Aarde.

1.3 Geboorte van Moeder Aarde

Uit het voorgaande kan worden afgeleidt dat het leven in feite bestaat uit een reeks tonen die voortdurend op- en neer bewegen langs wat kan worden genoemd een toonladder (zoals weergegeven als octaafstelsel). In opwaartse richting naar de ether en neerwaarts tot materie. Zo kan met recht worden gesteld dat het universum (uni-vers) één lied is.

Deze materiële werkelijkheid zoals wij deze op Moeder Aarde ervaren, vindt z'n oorsprong in de stralen van de zon. De zon is daarbij, zoals Viktor Schauberger beweerde, een dynagene concentratie. Geen gasbol, maar eerder het oog van een draaikolk – in een nog grotere draaikolk, dat de Melkweg is. De planeten in het zonnestelsel – waaronder de Aarde – draaien dan ook niet zozeer om de zon, maar worden eerder meegetrokken in het kielzog ervan (figuur 1.3).

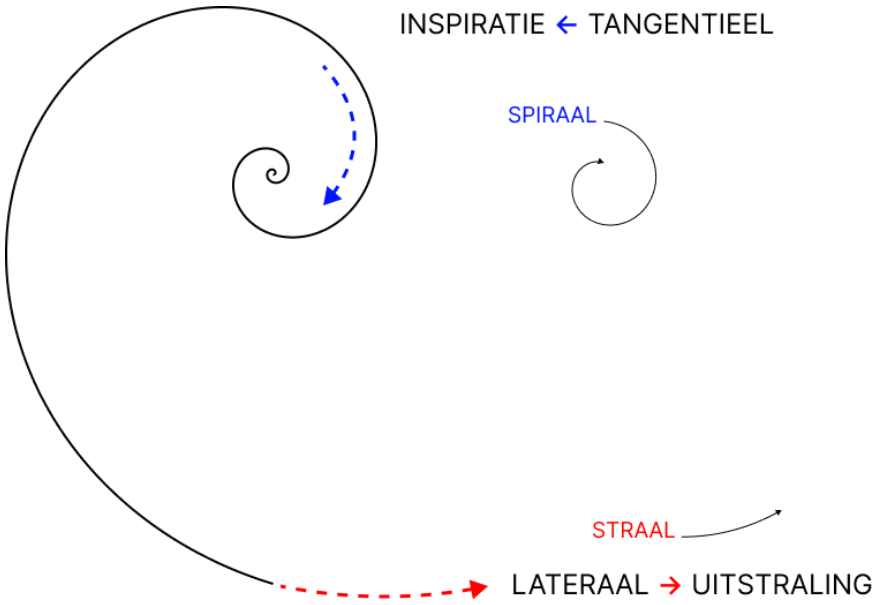
Figuur 1.3: zonnestelsel in kielzog van zon.

Zo bezien kan de zon gezien worden als etherisch centrum, waarin fructigene en kwaligene substanties in hoge waarden aanwezig zijn en vanuit die kern uitstralen alszijnde zogenaamde 'zonnestralen'. Maar wat is nu eigenlijk een straal?

Ervan uitgaande dat het leven zich voortplant via de arm van een spiraal, kan de beweging in twee-richtingen bewegen: inwaarts of uitwaarts. In andere woorden: inspirerend of uitstralend. Wanneer de hoek van de beweging kleiner en scherper wordt, neemt de bewegingssnelheid toe en in sprake van *inspiratie*. Dan wikkelt de spiraal zich als het ware *tangentieel* op (figuur 1.4). Andersom geldt dat wanneer de spiraal zich ont-wikkelt en uit-rolt er sprake is van een *laterale* uitstraling. De hoek wordt groter en de beweging trager, totdat de straal bijna recht lijkt.

Wanneer we nu spreken over een zonnestraal, is dat in feite een etherische uitstraling die voor ons zicht een vrijwel recht verloop heeft aangenomen. In die ontwikkelingsrichting vertraagd de etherische substantie dusdanig dat het zich op een bepaald moment polariseert tot materie. In andere woorden: tot de eerste verschijning van materie, alszijnde waterstofatoom.

Zo'n waterstofatoom, dát is mijns inziens de oorsprong van Moeder Aarde. Onder het gewicht van z'n eigen trilling daalt het waterstofatoom verder langs de atomaire ladder, tot deze het eerste atomaire octaaf heeft voltooid – met als één na laatste toon koolstof en laatste toon stikstof – om vervolgens verder te dalen richting het tweede octaaf – dat start met zuurstof.

Figuur 1.4: inspiratie en uitstraling.

Vanuit deze grondtonen zijn op den deur melodieën voortgekomen, een ware samenklank van tonen alszijnde moleculaire verbindingen en uiteindelijk zelfs akkoorden, die zich tonen als cellulaire weefsels. Een klank beweegt zich echter altijd in twee richtingen, om die reden hoort u de weerklank van uw eigen spraak wanneer u iets uitspreekt.

Dit betekent dat er niet slechts iets 'valt', maar ook 'opstijgt'. Wat klinkt is dus niet slechts een toonladder van dalende tonen, maar ook van stijgende tonen en dit brengt ons terug op de gedachten van Viktor Schauberger die beweerde dat zuurstof – in het lagere octaaf – verlangt naar koolstof – in het hogere octaaf – en dat de vereenzelviging van beide aanleiding geeft tot een situatie waarin beide hun grens- of lichtsnelheid overschrijden.

Iets dat immers 'licht uitstraalt' is en moet iets zijn dat vanuit de etherische sfeer in het atomaire veld tevoorschijn komt als licht, als verschijning. Wanneer nu die verschijning de snelheid van z'n eigen schijnsel, de snelheid van z'n eigen licht overschrijdt, passeert die de grens van z'n materiële bestaan en keert terug tot z'n etherische wederhelft. De wederhelft die duister is én om die reden niet meetbaar, tastbaar of zichtbaar is.

Deze verdwijning van het stoffelijke in het etherische, gaat gepaard met de opwaardering van het zogezegd *lagere* in het *hogere* en creëert opnieuw de voorwaarden voor het opnieuw verschijnen van wat eerder is verdwenen. Wanneer u zich dit cyclische opwaarderingsproces nu voorstelt over een

lange periode van tijd, kunt u zich een beeld schetsen van hoe Moeder Aarde – ooit als druppel waterstof – verworden is tot een planeet met een ongekende schat aan biodiversiteit.

1.4 Invalshoek van zonnestraling

Met betrekking tot de evoluerende ontplooingsprocessen die optreden in en om de aarde, geldt dat de invalshoek van zonnestralen van grote invloed is. Het is algemeen bekend dat wanneer de zon dicht bij de aarde staat, wij deze periode aanduiden als winter. In dat geval is de ontwikkelingsweg van zonnestralen korter dan in de zomer, waarin de afstand van de aarde tot de zon groter is.

Dit betekent dat de invalshoek van zonnestralen, vanaf de zomer, door de herfst tot aan midwinter, steeds horizontaler wordt. Steeds platter. Wanneer deze 'winterstralen' horizontaler neervallen, valt de baan waarin ze zich bewegen steeds nauwer samen met de opstijgende koolstoffen die horizontaal uit de aarde omhoog bewegen. De hoek waarop de reactie optreedt tussen de opstijgende koolstof en de neerdalende zuurstof wijkt in de periode van de zomer tot midwinter steeds verder af van de kruislingse hoek die het heeft in het van de zomer.

Deze hoek is echter bepalend voor de vruchtbaarheid van de zuurstof die een interactie aangaat met de koolstof. In andere woorden: de invalshoek is gedeeltelijk van invloed op de vruchtbaarheidsgraad. Deze zogenaamde afname van potentie, of verzwakking van de vruchtbaarheid, heeft er eenvoudigweg mee te maken dat de horizontale invalshoek een grotere afwijking heeft van de biomagnetische as van het bestaan, die zich juist verticaal uitstrekt.

Dát is dan ook wat wij zien in de herfst richting de winter – wanneer de zonnestraling horizontaler invalt. De bladeren vallen van de boom en er treedt vrijwel geen vegetatieve groei meer op. Nu is het echter niet zo dat deze zuurstof verloren gaat. Het potentiaal sluimert nog altijd, wordt opgeslagen in de aarde en wacht geduldig af tot de horizontale-winterstralen plaatsmaken voor de meer verticale stralen die optreden richting de lente en hun hoogtepunt bereiken in de midzomer.

Zo werken de seizoenen op het noordelijk en zuidelijk halfrond. Daarbij geldt dat de invalshoek van zonnestraling rondom de evenaar vrijwel niet afwijkt van de verticale 'zomerstralen' en de vegetatie daar dan ook vrijwel gedurende het hele jaar in bloei staat.

1.5 Gradenboog van temperatuur

Daar waar de activiteit van de zon doorslaggevend is voor de aanvoer van etherische grondstoffen richting de aarde, benadrukt Viktor Schauberger dat de reactiviteit van de aarde juist van doorslaggevende betekenis is voor de opwaartse stroom van leven richting de zon.

Dit brengt ons op het thema: temperatuur. Want daar waar de aanwezigheid van zonnestralen de atmosfeer verwarmen, geldt dat de afwezigheid van de zon de atmosfeer verkoelt. Hoe verder de ontwikkelingsweg van zonnestraling, hoe warmer de stralen. Vandaar dat het in de zomer warmer is, terwijl de zon verder weg staat. Het omgekeerde is ook waar, waarbij het in de winter koeler is, vanwege een relatief kortere ontwikkelingsweg.

De mate waarin de temperatuur verandert wordt gemeten in 'graden'. Maar wáárom is dat zo? Hoewel het niet eerder zo is voorgesteld, is dat volgens mij zo omdat temperatuur letterlijk beschouwd kan worden als een gradenboog. Hoe groter de hoek, hoe hoger de temperatuur en omgekeerd. Een kleinere invalshoek van zonnestralen, betekent daarom indirect een lagere temperatuur – zoals bijvoorbeeld 's ochtends vroeg of tijdens de schemering. Naarmate de zon stijgt aan de horizon, wordt de hoek groter en neemt de temperatuur toe.

Een grotere hoek betekent indirect óók een grotere straal (zie nogmaals figuur 1.4) én een grotere straal betekent een grotere afwijking van het anomaliepunt op 4°. Dat is in feite het pad dat de 'stralen van de zon' volgt. Nu is het zo dat de beweging van Moeder Aarde, en in de kern ook die van de zon, inspirerend van aard zijn. Dat betekent: cycloïdaal-spiralend langs een ruimtecurve. Eenvoudiger uitgedrukt, in de vorm van een draaikolk.

In deze draaiende kolkbeweging overwegen de centripetale-inwaartse krachten over de centrifugale-uitwaartse krachten, wat ertoe leidt dat de processen van de aarde aanleiding geven tot inspiratie. Om die reden staat de aarde in harmonieuze relatie met de zon. Dat wat de zon 'uitstraalt' brengt de aarde tot 'inspiratie'. Oftewel, de aarde ademt in wat de zon uitademt.

Maar dat is niet het hele verhaal. Want deze inspiratie geeft aanleiding tot de voortplanting van koolstof door de bevruchting van zuurstof – wat leidt tot de eerder benoemde overschrijving van de lichtsnelheid – waardoor het opwaarderingsproces optreedt. In andere woorden: dat wat (richting aarde) valt wordt door de aarde ontvangen als kracht om (richting zon) te kunnen stijgen - opdat dat wat de aarde uitademt, door de zon kan worden ingeademd.

Krachtenspel

2.1 Het Spel van Krachten

Het leven als een voortdurend proces van verschijnen en verdwijnen, van licht en duister, wordt georkestreerd door een spel van krachten. Deze krachten, zoals bijvoorbeeld de aantrekkingskracht en uitdrukkingskracht, staan echter niet los van elkaar en verschillen in wezen slechts van elkaar door hun positie op de armen van de spiraal. In de voorgaande boekdelen zijn de volgende krachten ter sprake gekomen: bio-magnetisme, bio-elektriciteit, elektromagnetisme en elektriciteit.

- Bio-magnetisme = de reactieve zuigkracht van het biologisch vacuüm.

  Deze kracht neemt de meest centrale plaats aan in het leven. Het kan worden gezien als het etherische weefsel dat een voortdurende zuigkracht genereert die het leven “bijeenhoudt”.

- Bio-elektriciteit = de pulserende interactie tussen trek- en drukkrachten.

  Rondom de biomagnetische kern van het bestaan gaan twee stromingsrichtingen: één die bij de biomagnetische kern vandaan beweegt, en één ernaartoe. Deze bewegingsvorm wordt gereguleerd door de natuurlijke verhouding tussen de trekkrachten, die inherent zijn aan de hogere ‘koolstoffen’ (ook zoetstoffen genoemd) en de drukkrachten, die inherent zijn aan de lagere ‘zuurstoffen’.

  Deze ademhalende pulsatie wordt aangeduid als bio-elektriciteit.

  De uitstraling van deze etherische krachten treedt aanvankelijk op in verticale richting – in lijn met de biomagnetische as. Van daaruit buigt het af tot een dwarswerveling, een spiralende krulbeweging, waarbij de ether stolt tot materie. Het doorloopt daarbij de atomaire fasen van waterstof richting zuurstof, langs koolstof en zo voorts.

  Door de planetaire beweging van de aarde en de aantrekkingskracht richting de zon wordt de zuurstof (de lagere toon) onder een tangentiële hoek ingebracht met koolstoffen (die de hogere tonen vertegenwoordigen). Dit proces vertegenwoordigt de inwaartse richting, waarbij de materie opnieuw z’n licht- en verschijningssnelheid overschrijdt tot in de ether.

- Elektromagnetisme = vorm als weerstand.

  Wanneer de bio-elektrische ontlading optreedt, gaat dit (zoals hiervoor is omschreven) gepaard met de verschijning van het atomaire. Het atomaire orkestreert op zijn beurt het moleculaire, het cellulaire en zo het zogenaamd fysieke gestalte.

  Dit fysieke gestalte bestaat uit een vorm die overeenstemt met de manier waarop deze ontlading optreedt. Dat wil zeggen, de vorm weerspiegelt de resonantie van de etherische klanken die zich in de fysieke werkelijkheid “vertonen”.

Deze schijnvertoning vormt volgens Viktor Schauberger van oorsprong de ‘ideale weerstand voor de beweging om zichzelf via te versnellen’. Dit betekent dat de vorm is bedoelt om de uitwaartse beweging af te remmen en opnieuw inwaarts te sturen, opdat het zichzelf versneld.

De vorm wordt daarmee als van nature de weerstand voor de voortplanting van de beweging. Daarbij verwijst voortplanting letterlijk naar het voortplantingsproces zoals dat is omschreven als tweede aspect van bio-elektriciteit – de voortplanting van het lagere in het hogere.

Op deze manier wordt voorkomen dat het leven té ver uitstraalt. Hoe verder de uitstraling van de bio-elektrische spanning wordt, hoe lager de dichtheid van het organisch weefsel zal zijn. Dit betekent dat een toenemende elektromagnetische weerstandskracht gelijkstaat aan de verlossing van een materiële structuur.

In deze zin kan deze elektromagnetische weerstand, wanneer de biomagnetische kern in verhouding hiertoe verzwakt, worden beschouwd als de natuurlijke kracht die verantwoordelijk is voor de natuurlijke ontbinding van weefsel.

- Elektriciteit = excessieve afbraakkracht.

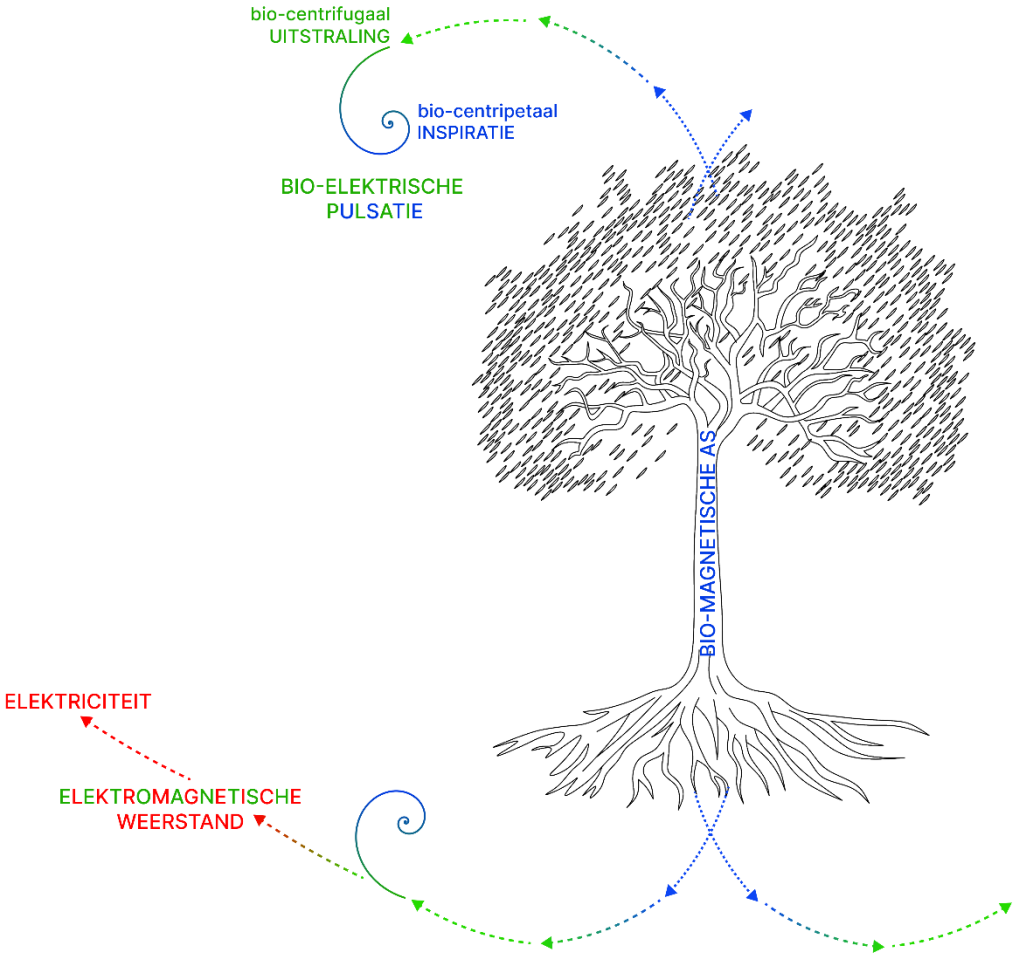
  Wanneer deze elektromagnetische uitstraling echter kunstmatig wordt geforceerd (zoals in een deeltjesversneller, verbrandingsmotor, kerncentrale of andere vorm van excessieve centrifugaalkracht), resulteert dit niet slechts in een steeds sterkere weerstand tegen deze vorm van beweging, maar ook in de uitstraling van een elektrisch veld die overmatige én vroegtijdige verlossing van de materiële structuur veroorzaakt – oftewel de totstandkomst van kankerachtig weefsel.

  Elektriciteit is namelijk niets anders dan een buitensporige vorm van elektromagnetisme, met een vurig karakter. Deze buitensporige vorm van elektromagnetisme werkt in feite omgekeerd aan de opwekking van bio-magnetisme.

  Daar waar de biomagnetische as wordt gevoed via een tangentiële instroom van bevruchtende stoffen die zich concentreren langs de lengte-as, geldt in het geval van elektriciteit dat stoffen juist langs de lengte-as worden onttrokken en lateraal over de horizon worden verspreidt.

  In dat geval overheersen de centrifugale drukkrachten over de centripetale trekkrachten, waardoor de reactieve zuigkracht van het biologisch vacuüm (de biomagnetische kern) verzwakt en de kwalitatieve waarde van het leven degradeert.

Het gehele krachtenspel kan als volgt worden afgebeeld (figuur 2.1). De biomagnetische kern concentreert zich langs de verticale as. Van daaruit straalt een bio-elektrische spanning uit, die het leven laat ‘verschijnen’, terwijl in omgekeerde richting deze verschijning opnieuw ‘verdwijnt’ door inwaarts te inspireren – en daarmee de biomagnetische as te onderhouden.

Figuur 2.1: het spel van krachten.

Om deze inwaartse terugval te reguleren bestaat er een elektromagnetische kracht die fungeert als weerstand en in feite voorkomt als de 'vorm' waarin het leven verschijnt. Het dient daarmee als de ideale weerstand voor de inwaartse versnelling en opwaardering van de levensstroom.

Wanneer de verhouding tussen trek- en drukkrachten kunstmatig wordt verstoord, heeft dit invloed op de mate waarin de elektromagnetische weerstand de beweging terug naar binnen rolt. Onder invloed van excessieve centrifugale drukkrachten ontstaat hierdoor een elektrische afbraakkracht, die de verticale concentratie van biomagnetisme ontlaadt. In andere woorden: het opwaarts gerichte leven wordt dan zijwaarts opbrandt.

Hieruit blijkt wederom waar de waarschuwing van Viktor Schauberger vandaan kwam toen hij sprak over de gevaren van 'elektricisme', een term die de elektrische aard van elektromagnetisme vertegenwoordigt. Tevens zal het u hieruit opnieuw duidelijk zijn dat de biomagnetische as het ware Hart van het Leven is en de pulserende bio-elektrische kracht van ademhaling, fijn gereguleerd door de elektromagnetische weerstand, bestaat in een delicaat evenwicht.

2.2 Slotgedachten

Uitgaande van de gedachten dat iets dat *uit* de ether *straalt* 'tevoorschijn' komt en in die zin 'licht' geeft, kan de stelling worden gemaakt dat wanneer iets dusdanig uitstraalt dit verblindend wordt. Denk hieromtrent bijvoorbeeld aan zonnestraling. Wanneer iemand direct in zonnestralen kijkt, kan iemand zijn of haar zicht (dan weliswaar tijdelijk) verblinden, vanwege de lichtintensiteit.

De uitstraling van de etherische concentratie (*de zon*) is dusdanig dat het – door de weerstand die het ondervindt in de aardse atmosfeer - de vorm aanneemt van een straal (*zonnestraal*). Deze zonnestraal kán volgens Viktor Schauberger dan ook slechts een bevruchtende aard overdragen aan de aarde als die *uitstraling* plaatsmaakt voor *inspiratie*.

In andere woorden: als de uitwaartse gerichte én actieve zuurstofvorm inwaarts wordt gericht en een passieve aard aanneemt – een aard waarin het als bevruchtend is voor de aardse koolstof. Het hoogtepunt van deze interactie treedt op het nabij het anomaliepunt. Je zou dit punt daarom ook het punt kunnen noemen waar het licht de duisternis ontmoet, of waar de duisternis het licht omarmt.

Iedereen weet dat er in pure duisternis of pure verlichting niets gezien kan worden. Je zou in beide gevallen *geen hand voor ogen zien*, zoals men zegt. Om die reden kan worden gesteld dat op de drempel tussen het fysieke én etherische de verhouding tussen licht en duister zó afgestemd is op elkaar, dat er een optimaal evenwicht heerst.

Dat wil zeggen: dat *uitzicht* geboren wordt in *inzicht*, en *inzicht* vereenzelvigd is met *uitzicht*. Dat is volgens mij de ware aard van het intuïtie, van die ondefinieerbare ervaring die Viktor Schauberger op jonge leeftijd ervaarde aan de oever van een rivier en zijn bewustzijn geleidelijk in beslag liet nemen door het stromende water.

Metaforisch gezien kan hieruit worden gesteld dat hoe verder men afwijkt van dat anomaliepunt – zowel technologisch als intuïtief, hoe ziek, zwak of misselijker het klimaat van het organisme wordt, maar ook hoe meer het zijn of haar intuïtie verblindt. Kortzichtigheid, naïviteit, egocentrisme, het zijn allemaal voortvloeisels van deze vorm van *zelfverblinding*.

U zult uit al het voorgaande inmiddels wel begrijpen dat het deze zelfverblindende aard is die verantwoordelijk is voor de manier waarop de mens steeds meer naar de wereld is gaan *kijken*, en daarin steeds minder is gaan *zien*. Het is in dat opzicht niet zo vreemd dat de maatschappij de weg kwijt is en de mensheid steeds verder verdwaald.

De weg terug is echter niet gehuld in een tunnel van wit-licht, maar in een kleurrijk schouwspel: een schouwspel zoals de *Natuur* dit in al haar vormen, tonen, tinten, geuren en kleuren aanreikt.

Stemming

3.1 Sympathische Vibratie

Met onze stem – het zogenaamde *Woord van God* – spelen we als het ware allemaal dirigent in onze collectieve voorstelling. Zo kunnen we iemand roepen, die als reactie naar ons toekomt of juist van ons afkeert. De stroom van het woord en de inherente intentie (de lading) ervan roept op die manier een reactie op die eenvoudigweg voortkomt uit dat ene Woord.

Dit betekent dat communicatie via woorden, die in wezen bestaan uit klanken, een vertakking is van de oorspronkelijke manier het leven op elkaar "reageert", interageert. Dit brengt mij op een zeer interessant vakgebied, namelijk dat van: *sympathische vibratie*. Een esoterische wetenschap die afkomstig is van John Ernst Worrell Keely (1827-1898).

Mijn interpretatie van Sympathische Vibratie zoals Keely dit voorstelde, heb ik in Corpus Naturalis omschreven als het fenomeen van resonantie. Echter niet van dissonantie, waarbij twee dezelfde tonen elkaar uitdoven door te botsen – zoals vaak wordt gedacht onder de term van resonantie. Resonantie is wanneer twee frequenties in elkaar ‘passen’, zoals een sleutel in een slot, en van daaruit een derde ontstaat. Eentje die de som der delen overtreft.

De visie is in die zin verwant aan wat Viktor Schauberger uitgebreid behandelt als het ‘verlangen tussen hogere en lagere trillingsaspecten’. Daar waar Viktor deze kracht toeschrijft als gevolg van een innig verlangen, omschreef Keely dit als afstemming. Deze afstemming was volgens Keely verantwoordelijk voor het bestaan van natuurkundige aspecten als gravitatie en levitatie, of elektriciteit en magnetisme. Deze verschijnselen waren voor hem dan ook niets meer dan een resonantie (verbinding) of dissonantie (ontbinding) van trillingen. De term ‘sympathie’ betekende voor Keely in deze context hetzelfde als ‘harmonische resonantie’, of ‘overeenstemming’.

Net als Schauberger hield Keely zich bezig met de thematiek van vrije energie. Daarmee wordt bedoelt: een bewegingsvorm die zichzelf herbront, die eenmaal in werking onuitputtelijk is. Als het aankomt op de apparaten die Keely hiertoe ontwikkelde, beweerde hij dat zijn ‘constitutie’ de sleutel tot zijn succes was. Wat bedoelde hij hiermee?

Keely bedoelde met ‘constitutie’ niet wet of regel, maar zijn unieke samenstelling van haarvaten, stembanden en bindweefsel. Een ieder daarvan beschouwde hij namelijk als een soort muzikale snaar, omdat hij zijn lichaam zelf beschouwde als instrument dat een bepaalde vibratie – een soort zang – produceert. Onder zijn constitutie kan dus de afstemming van zijn lichaam, als voortbrenger van trillingen, worden begrepen.

Het fenomeen waarmee hij via zijn lichaam in staat was apparaten op afstand ‘aan te sturen’, zoals dat van hem bekend is, kun je in deze zin vergelijken met het uitnodigen van iemand tot een bepaalde activiteit door simpelweg enkele woorden uit te spreken of een gebaar te maken. Om echter een perpetuele interactie te onderhouden is van weerszijde een soort verlangen vereist. Een principieel grondbeginsel zoals dit ten grondslag ligt aan Implosie. Denk voor de eenvoud van dit principe aan een gesprek. Wanneer beide deelnemers van een gesprek geïnteresseerd zijn, ontstaat een dialoog. Wanneer die interesse verdwijnt, eindigt het gesprek.

Keely schijnt er op mysterieuze wijze in te zijn geslaagd een ‘gesprek te voeren met zijn apparaten’, waardoor de toestellen waar hij zich op afstemde om deze in ‘beweging’ te brengen tot een soort verlengstuk van zijn lichaam leken voor omstanders. Diezelfde apparaten bleken namelijk niet te werken tijdens zijn afwezigheid.

Er bestaan immers getuigenissen van zowel investeerder als wetenschapper die zijn tentoonstellingen bijwoonden en daadwerkelijk zagen dat motoren of toestellen alleen reageerden wanneer Keely deze zelf bediende, of beter instrueerde. Sommige verslagen beweren dat hij via een soort *intoneren* of *zingen* de juiste frequenties wist op te roepen. Zijn aanwezigheid fungeerde dus als een soort zendstation waarop de antenne van het apparaat zou zijn afgestemd.

3.2 Oerresonantie

De conclusie van Keely zijn bevinding, die hij door eigen beleving aantoonbaar maakte, was dat: de intentie die kan worden uitgezonden via een organisch lichaam in zuivere afstemming met de omgeving hogere energieën kan oproepen, verwekken en doorgeven. In mijn optiek heeft deze ‘hogere verwekking’ te maken met de afstemming op de oerklank, of de grondtoon waarop het perpetuele bestaan is gevestigd.

Nu is het zo dat een stromend waterlichaam, of een wolk in de wind, óók een lichaam is, afgestemd op de deze perpetuele stroom van de oorsprong. Deze lichamen zijn niet zozeer begiftigd met een eigen wil, zoals we die kennen van een menselijk organisme, maar ogenschijnlijk (voor zover dat te bepalen is) ingegeven door een soort collectief en saamhorig stromingsprincipe.

Theoretisch gezien zou dit betekenen dat wanneer een organisme in volle overgave is afgestemd op dit stromingsprincipe en de vermeende ‘vrije wil’ opgeeft, geen eigen keuzes neemt en stroomt waar de stroom hem of haar draagt, dit lichaam in volledige afstemming functioneert.

Gedeeltelijk is deze theorie waarheid voor ieder organisme, waaronder u als mens. Ondanks dat u dit wellicht niet van uw zelf realiseert, vinden de meeste organische processen – zoals de ademhaling, het hartritme, de spijsvertering en dergelijke – plaats zonder uw bewuste aansturing. Toegegeven, u kunt uw ademhaling bewust beïnvloeden, maar wie doet dat bijvoorbeeld wanneer u slaapt?

Wanneer u voor een moment de hoeveelheid biologische processen overweegt die plaatsvinden zonder uw vermeende bewuste aanwezigheid van dat proces, zult u versteld staan van de wonderen die optreden dankzij de afstemming van uw organisme op deze perpetuele levensstroom. In die zin is het *leven*, dat *geleefd* wordt, ietwat verwant aan de vis die niet *zwemt*, maar wordt *gezwommen*.

Om qua techniek dezelfde hoogstand te bereiken als de natuur, zal daarom moeten worden gezocht naar apparaten die in hun werking resoneren met deze levensstroom. Enkele voorbeelden hiervan zijn reeds eerder besproken als de Implosie-apparatuur van Viktor Schauberger, waaronder de Repulsine en Thuisstroomgenerator. Werkzaam mét de stroom, niet dankzij of ten kostte ervan, maar in sympathische resonantie ermee.

3.3 Snaar van Oorsprong

Om opnieuw terug te blikken op de wijze waarop John Keely zich op deze stroom afstemde, wordt de nadruk opnieuw weerlegd op het biologisch organisme. Daar waar Viktor Schauberger het organisme van 'wind' of 'water' heeft laten resoneren met de organisch gevormde apparatuur waar het doorheen stroomt (daarmee duidend op de implosie-apparatuur), vervangt Keely deze bron als het ware door zijn eigen aanwezigheid – zijn eigen ademhaling of bloedstroom – waarmee hij zijn apparaten aanstuurde.

Dit deed hij zowel draadloos als via een speciaal koord. Deze draadloze afstemming vond plaats via de tonen van zijn eigen stem of de klanken van snaarinstrumenten en stemvorken die hij regelmatig voor dit doel gebruikte. In ieder geval bleef zijn eigen lichaamstrilling (*constitutie*) de sleutel om het apparaat in kwestie in resonantie te brengen.

In sommige gevallen waren de instrumenten die hij gebruikte, zoals de vioolboog (als snaarinstrument) of stemvork, via een "koord" verbonden met zijn apparaten. Deze koorden waren dun, gespannen en soms van metaal of een veerachtig materiaal. Van dit koord – of wat ook genoemd kan worden: muzikale snaar – zijn beschrijvingen die erop wijzen dat deze bestaan uit dunne holle buisjes, wat deze doet laten lijken op haarvat-achtige capillairen.

De functie ervan was om te fungeren als resonantie-kanaal, als trillingsader. Denk aan dit koord als een orgelpijp of een rietje dat een toon kan overdragen. Deze overdracht was niet elektrisch, maar akoestisch – of wat Keely ook noemde etherisch – van aard. Waar een draad veelal wordt gezien als geleider van elektrische stroom, zag Keely deze holle koorden of snaren als geleiders van etherische klanken. In die zin bedoelt als klankdragers, in plaats van kabels.

3.3.1 Vibratiemotor

Om één van de apparaten van Keely te bespreken, zullen wij kijken naar de: vibratie motor.
Dit apparaat bestond uit een reeks buizen, resonatoren en metalen kamers.

De buizen fungeerden als klankdragers, ze brachten vibraties van de ene kamer naar de volgende. Vergelijk dit onderdeel met een orgelpijp die geluidsgolven doorgeeft. Door de lengte en diameter van de buizen te variëren, kon Keely de toonhoogte en frequentie naar wens aanpassen. Net als bij conventionele muziekinstrumenten bepaalt de vorm van de buis immers welke frequenties worden uitgenodigd.

De resonatoren waren bedoelt om specifieke trillingsfrequenties te versterken. Daar waar de buizen van het apparaat gezien kunnen worden als de 'snaren' (van bijvoorbeeld een viool) die de geluidsgolven doorgeven, zo moet de resonator worden gezien als 'klankkast', waar de intensiteit en levensduur van de klank wordt verlengd.

De metalen kamers waren gesloten of halfgesloten vaten, die, vanwege hun vorm, de opgevangen klanken in elkaar hielp te verweven – als een reeks tonen die zorgvuldig langs elkaar geweven worden, als draden die zich weven tot een tapijt waarin de verborgen orde van het leven zich verbindt tot een saamhorige draagkracht.

Eén draadje draagt immers weinig, terwijl een tapijt daarentegen vele malen meer draagkracht heeft. Dit principe kan in dit verband opnieuw worden gezien vanuit hetzelfde perspectief als waarin Viktor Schauberger stelt dat water 'dat zich verdicht en in elkaar wervelt, in een draagkrachtige levenskracht resulteert'. Waar Schauberger sprak over *waterdraden*, sprak Keely in dit verband over *etherische akkoorden*.

Deze etherische akkoorden worden in wezen samengesteld door de inbreng van een bepaalde frequentie (via stem, intonatie of instrument), dit is de **grondtoon**, die via de buizen van het apparaat wordt overgedragen naar een resonator die de klank verstevigt en van daaruit als vanzelf een reeks harmonischen creëert, die allen resoneren met diezelfde grondtoon, maar dit doen op hun eigen frequentie die in het verlengde ligt van die grondtoon.

Op deze manier wist Keely vanuit één enkele klank een symfonie te creëren. In andere woorden, vanuit één eenvoudig draadje, een vliegend tapijt te weven. En dit is geen beeldspraak, maar werkelijkheid. Want op het moment dat deze symfonie optrad in de vibratie-motor begonnen delen van de machine mee te trillen, te roteren en in beweging te komen. Dit alles geschiedde echter zonder druk, stoom of warmte.

In notities van Keely heeft men zelfs verwijzingen aangetroffen naar koude of condensatie-achtige effecten die wijzen op een omgekeerde werkingswijze als die van de stoommachine, die juist functioneert op excessieve warmte en expansie. Hieruit kan men concluderen dat de krachten waarmee Keely samenwerkte in zekere zin overeenstemmen met de koude- en vacuümprincipes die een centrale plaats innemen in het werk van Schauberger.

Het is dan ook niet vreemd dat óók Keely beweerd dat door deze resonantie, door deze verfijnde afstemming van klank én instrument, een verbinding met 'de etherische energie' opende. Hoewel Keely op dit gebied niet zo uitgebreid ter sprake kwam als Schauberger, spraken beide echter over het betreden van een dimensie die wijst op de ommezijde van het atomaire – of materiële.

Deze etherische energie noemde Keely dan ookwel: de *koude damp* van het atoom. Alsof hij daarmee het proces samenvattend wil omschrijven waarbij het 'atoom oplost in de ether'. Opnieuw verwant aan de beeldspraak van Schauberger, die vergelijkbare beweringen deed. Wat wilde Keely hier praktisch mee bereiken? Onder meer het vervangen van de stoommachine – wat in feite neerkomt op dezelfde benadering als Schauberger: explosie vervangen voor Implosie.

In de wereldvisie van Keely zou ieder huishouden of voertuig dan ook eenvoudigweg aangedreven worden door deze etherische vibratiekracht. Het werkelijk leren begrijpen van sympathische vibratie was volgens hem de sleutel tot het leven en zou dan ook kunnen leiden tot het leven van een waardevol en gezond leven, vrij van ziekte, verval of degradatie. Ziekten zouden niet alleen genezen, maar in de eerste plaats voorkomen kunnen worden.

Waar namelijk géén dissonantie heerst, blijft het organisch evenwicht behouden. Als de mens zou leren dat 'alles Leeft door Resonantie', zou men de occulte drempel waarop Keely heeft gestaan kunnen betreden en zijn wereldvisie tot werkelijkheid kunnen verheffen.

3.4 Het oerprincipe

Enkele slotwoorden, die, hoewel niet afkomstig van Keely, zomaar eens zouden kunnen meetrillen op zijn gedachten:

> ‘Beschouw, als gij wilt, mijn lichaam niet slechts als vlees en bot, maar als een levend instrument, een viool van het universum. Elke zenuw, elke ademtocht is een snaar die in de ether meetrilt. Wanneer ik mijzelf stem, gelijk een harp die wacht op de hand van de speler, gaan de onzichtbare koorden van mijn constitutie in resonantie met het apparaat.
>
> Geen draad van koper, geen stoomketel, maar de ether zelf, die alles doordringt en alles verbindt. Het koord dat gij ziet, dunner dan een haar en holler dan een veer, is niet om stroom te dragen, maar om toon en ziel door te geven. Zoals de ader van een blad het zonlicht voert, zo draagt dit vibratiekoord de sympathie van mijn stem naar het hart van de machine.
>
> En dan, alsof de natuur zelf antwoordt, ontwaakt de motor. Niet door kracht van spier of kolen, maar door de harmonie van klank en kosmos. Het is de Sympathie der Vibraties, het zingen van de hemel, die de aardse wielen doet draaien.’

Conclusie: of u nu via uw eigen constitutie in staat bent ‘verwekkende signalen’ te versturen, zoals Keely, of daartoe de natuurlijke omgeving inzet, zoals Schauberger bewerkstelligde, in elk geval gaat het om de afstemming van ‘dat wat in beweging is, dat wat stroomt,’ met hetgeen ‘dat in beweging wordt gebracht, dat wat *wilt* stromen.’

Voelt u zich vrij om vragen, gedachten of opmerkingen te delen.

Misschien raakte iets u, riep het iets op, of wilt u eenvoudigweg iets kwijt.

Dan bent u van harte welkom om te schrijven naar: taamniels@gmail.com.

Niels Taam ~ Groene Front

De Fysiek Eerstgeborene

Januari, 2025

Alle rechten voorbehouden

www.viktor-schauberger.nl